

Zed'

Charlotte van Leeweneck

© Nakladalství HINT
© Charlotte van Leeweneck
ISBN 978-80-903620-5-5

#1

„Jsi moje malá holčička...“

Prudce otevřela oči. Sen... Byl to jen sen. Žádná ruka, žádné prsty, jen malá dotěrná moucha přistála na jejím lýtku nedbale vykukujícím zpod peřin. Přejela rukou po studené kůži. Moucha poplašeně vzlétla a zmizela ve tmě. Ležela dál a dívala se do tmy. Očima pátrala po jakémkoli dalším pohybu, pokoj byl ale prázdný. Zaposlouchala se do tmy. Slyšela jen svůj vyděšený dech. *Jsi moje malá holčička...* Ta slova jí v hlavě zněla už tolik let. Bezděky zajela prsty pod noční košili, dokud nenahmatala ten hladký ledový kov. Byl její nedílnou součástí již kolik, deset let? Vyrůstal s ní, byl její ochrannou skořápkou, šnečí ulitou, od které ale neměla klíč.

Z přízemí se ozvalo tiché zaklepaní. Světlo, kroky, nesrozumitelné hlasy. Zabořila hlavu hluboko do polštáře. Zbývalo jí nanejvýš několik desítek vteřin, než...

Dvacet minut, které se jí zdály jako věčnost... A zítra zas... Stála se zavřenýma očima ve sprše a nechala potůčky vody stékat po horkém těle. Jako by ani nebylo její, jako by...

„Pro dnešek stačí, mazej do postele...“

Ani hlas z chodby ji nepřiměl otevřít oči. *Jsi moje malá holčička...* Kapky vody dál cinkaly o kousek kovu, který měla opět na sobě.

„Řekl jsem, stačí!“

Sprcha zachrčela a proud vody ustal. Poslepu otočila kohoutkem, ale nic se nestalo, sprcha zůstávala němá. Natáhla se pro ručník. Pomalými pohyby sušila kapky, které jí na těle zůstaly, dotýkala se mokré kůže, která jako by teď ani nepatřila

k tělu, které stálo ve sprše.

„Kolikrát ti to mám říkat? Do postele!“

„Už jdu...“ zašeptala spíš jen sama pro sebe, přehodila ručník přes prádelní šňůru a vyšla z koupelny. V celém domě bylo ticho. Bosa přeběhla chodbu. Dlaždičky ji studily do chodidel. Teprve když za sebou zavřela dveře svého pokoje, zvedla hlavu a protřela si oči.

Místnost byla opět ponořená do tmy, jen světlo dorůstajícího měsíce sem pronikalo střešním oknem. Kolik mohlo být hodin? Jedenáct? Dvanáct? Dvě? Neodvážila se rozsvítit, přesto zkoumala každý roh, každý tmavý kout. Chvilí jí trvalo, než se v temnotě rozkukala. Nikde nikdo... Teď už ne... Očima se zastavila na posteli. Polštář spadl na zem, prostěradlo bylo zmuchlané pod peřinou a na několika místech byla postel mokrá. Zvolna došla ke skříni a po paměti našla čisté povlečení. Tak krásně vonělo... Ta vůně jí připomínala dětství, časy, kdy se pletla v koupelně ve chvíli, kdy maminka prala. Rychle postel převlékla, netrvalo jí to ani tři minuty. Po těch letech už měla zkušenosti. Jak se těšila, až se bude moci zachumlat, schovat před světem! Prohlížela si své ruce, pomalu hýbala prsty... Ano, to tělo patřilo jí... Cítila bolest. Muselo být její... Znovu rukou zajela k místu, kde ji chladil kov. Ukliňovalo ji to a zároveň děsilo. Přitáhla si k sobě látkovou panenku. Rozárka... Slyšela její hlas, povzbuzoval jí. Nechala se obejmout jak malé dítě.

Se zavřenýma očima ležela pod čistou peřinou, ale spánek stále nepřicházel. Klap-klap-klapy-klap... Déšť dál s železnou pravidelností bušil do oken. Plakat? Po tváři jí tekla jen jedna jediná slza. Zvykla si... Zpod postele vytáhla sešit. Nikdo o něm nevěděl, ani maminka. Byl jen její... Její obrázky... Její svět... Seděla ve tmě na posteli a jen nechala

klouzat ruku po papíře. Sama nevěděla, co kreslí. Ale dělalo jí to dobře.

Probudil ji tichý šelest. Ležela dál bez hnutí, jen napínala uši. Někdo byl v jejím pokoji! Teď kousek popošel, zřetelně slyšela šoupavé kroky na koberci. Ano... Kdo jiný, ty kroky dokázala poznat i poslepu. Pootevřela oči a zahlédla muže středního věku, který se skláněl nad skříní s jejím oblečením a cosi hledal. Měl na sobě jen špinavé tílko a umaštěné modré boxerky. Když se napřímil, zřetelně viděla na jeho rameni vytetovanou růži, okolo které se obtáčel had. Její otec. Přitiskla víčka k sobě. Hlavně aby nezjistil, že nespí! Proč se jen probudila, proč... V tu chvíli pod ní slabě zaskřípěla matrace. Srdce jí bilo jako splašené, když slyšela kroky, které se k ní blížily. Na tváři cítila i ten dech, ze kterého se jí dělalo vždy špatně.

„Spíš?“

Snažila se dýchat klidně. Hlavně ničím neprozradit, že nespí. Ani se nepohnout... Ne, nesmíš se trást... Zaskřípění podlahy a tiché kroky na druhé straně pokoje ji konečně vysvobodily. Znovu pootevřít oči, byť jen škvírkou se podívat, se už neodvážila. Slyšela jen otevírání a zavírání zásuvek. A kapky deště, které padaly z nebe a tříštily se o střechu.

Odešel. Ležela bez hnutí, soustředila se jen na tlukot svého srdce. Buch buch... Buch buch... Uklidňovala ji ta pravidelnost, ta neviditelná síla, která jí stále pumpovala po těle krev. Ještě žila...

#2

„Slečno Dufourová, nebavte se a dávejte pozor!“

Manon ztichla a zadívala se do sešitu. Místo poznámek byla v rohu stránky malá kresba. Profesorka Langeauová si posunula brýle na nose a důstojným krokem došla k Manonině lavici. Za svou kariéru se už setkala s různými problémovými studenty, ale Manon byla zvláštní extrém. Bylo jí sice čtrnáct, ale vypadala na deset. Drobná, skoro se ztrácela pod někdy trochu vyzývavým oblečením. Nevěděla, co si o ní má myslet. Ne, nebyla to vůbec hloupá holka, jen... Nechápala, proč se držela od všech dál, na otázky jí neodpovídala, i když si profesorka Langeauová byla jistá, že správnou odpověď ví. Vlastně ji slyšela nahlas mluvit jen velmi málo. Místo toho se dlouhé hodiny dívala nepřítomně do zdi nebo si kreslila. Teď jí stačil jediný pohled do jejího sešitu.

„Opravdu se skláním nad vaším uměleckým nadáním,“ řekla a zvedla sešit z lavice, „ale to si nechte do jiných hodin. Teď bych od Vás ráda věděla, kdo to byl Emile Zola.“

Manon mlčela a oči upírala kamsi před sebe.

„Slečno Dufourová...“

Manon ještě chvíli zůstala bez hnutí. Teprve když se profesorka Langeauová otočila a chtěla se vrátit k tabuli, začala téměř neslyšně. „Emile Zola... se narodil v dubnu 1840 v Paříži. Nejdřív psal jenom krátké příběhy, kdy se nechal ještě ovlivnit romantismem...“ Profesorku Langeauovou skoro překvapil její hlas. S očima upřenýma na roh lavice mluvila Manon sice tiše, ale hlas se jí teď už netrásl. „...Chtěl se vyrovnat Balzacovi a jako protějšek k jeho Lidské komedii napsal cyklus 20 románů, například Člověk bestie, což je takový naturalistický příběh, kde popisuje skutečnou realitu a do detailů píše o temných stránkách lidské duše, o tom, co s člověkem udělá vražda. Dalším jeho významným dílem je

Břicho Paříže, ve kterém se věnuje problémům lidí z jedné pařížské tržnice, což je takový dvojsmysl, protože na tržnici se prodává hlavně jídlo, proto tedy Břicho Paříže. A zároveň to označuje něco pokleslého...“

„Šprtka...“ ozvalo se ze zadních řad.

„Výborně, slečno Dufourová, četla jste tu knihu?“

Manon přikývla.

„A co si o ní myslíte?“

„Emile Zola pochopil, že i v dobrém člověku se skrývá mnoho špatného.“ Najednou Manon skoro šeptala, jako by se bála vlastního hlasu, očima se dívala stále do míst, kde ještě před chvilkou ležel její sešit. „Podle mě se lidí bál. A možná chtěl varovat ostatní, chtěl ukázat, co všechno jsou schopní jinak hodní a dobří lidé provést, jako například v díle Zabiják ukazuje osudy jedné francouzské rodiny 19. století, popisuje, jak na začátku navštěvují drahé restaurace, drží si svůj noblesní styl, ale jak peníze docházejí, musí začít pracovat v prádelně, ale peníze jim dál docházejí, protože on chodí neustále domů opilý. Nakonec nemá ani na alkohol, takže se zblázní, a matka musí jít vydělávat jako...“ Manon se zarazila a očima sklouzla do rohu místnosti, kde stála velká palma. „...Jde vydělávat na ulici. Ukazuje to, jak je alkohol nebezpečný.“

„Souhlasíte, že, pane Trimbault? Vidíte, že to jde, slečno Dufourová. Pro dnešek vám prominu ty poznámky v sešitě, ale...“

Zvonek ohlašující konec dopoledního vyučování přerušil profesorku Langeauovou uprostřed věty. Ještě než cinkání skončilo, Manon naházela věci do tašky a už byla na půl cesty ke dveřím. Profesorka Langeauová ji nechala. Nepřiznala si to, ale tu dívku měla tak trochu svým způsobem

i ráda. Zнала jí celé ty tři roky, již od druhé třídy. Pořád to byla ta zamlklá dívka, která snad až panicky dbala o svůj vzhled. Kolikrát jí už zabavila obrázky... Kolikrát si ji zavolala, aby si s ní v soukromí promluvila... Nedávala v hodinách pozor, létala myšlenkami bůhví kde, ale přesto měla – zvláště co se literatury týče – znalosti, které by jí mohli ostatní i ve vyšších třídách závidět. Byla zvláštní – to bylo jediné slovo, které jí k ní sedělo. Možná to bylo těmi prášky, které brala. Od otce věděla, že má snad cosi s nosem a nemůže proto chodit s ostatními plavat. Nešla ani dnes... Co vlastně o Manon věděla? Podle toho, co psala Manon ve slohových pracích, musela žít v úžasné spokojené rodině. Takových kdyby bylo víc...

Posadila se ke stolu a vyhlédla z okna. Ta drobná dívka uháněla přes vybetonovanou plochu před lyceem. Kousek za ní běželi dva kluci. Oba znala moc dobře, o přestávkách se Manon drželi. Sice to byli dva největší převítí v okolí, ale alespoň Manon nebyla sama... Položila brýle na stůl a promnula si oči.

Manon pospíchala domů na oběd, táta tam už určitě byl. A jestli přijde pozdě...

„Emile Zola se prý narodil v Paříži,“ papouškoval jeden z chlapců. Manon ho ignorovala, naopak ještě přidala do kroku.

„Je to naturalistický příběh o temných stránkách duše,“ pokračoval druhý, „Chceš ukázat temnou stranu?“

V mžiku ji chytil za ruku a zkroutil jí ji za zády. Manon téměř vykřikla bolestí, jak se pokoušela vyprostit. Do očí jí vhrkly slzičky.

„A hele, naše šprtka brečí! Poslouchej, už nás dlouho štveš, maličká...“ řekl první chlapec a dál jí pevně držel ruce

za zády.

„Flákáš se při těláku a děláš ze sebe chytrou...“ pokračoval druhý, „Varovali jsme tě už mockrát, ale ty si nedáš říci, maličká... Na takové šprtky jako ty nejsme zvědavý! Vrať se zpátky, odkud jsi přišla... Nestojíme tady o takový jako seš ty...“

Snažila se vysvobodit... Chlapec ještě zesílil sevření, měla pocit, že jí ruku musí snad každou zlomit. Bolest jí lomcovala, sotva se udržela na nohou.

„Co pro ni vymyslíme, Ernie?“

„Ať ti políbí botu, ať pozná, kdo je tady pánem...“

„Rozuměla's?“

Druhý chlapec ji chytil za dlouhé vlasy a nadzdvihl hlavu. Dívala se mu teď přímo do očí. Kolena se jí podlomila, koutkem oka zachytila, jak se k ní blíží špinavá podrážka. Pak už jí i cítila na zádech. Ztratila rovnováhu a dopadla na mokrou silnici. Bolest projela celým jejím tělem.

„Rozuměla's? Tak to udělej!“

Ležela bez hnutí na zemi. Se zavřenýma očima čekala.

„Rozuměla's, ty mrcho?“

Nevěděla kdo, jeden z chlapců jí oběma nohama stoupl na záda. Z dálky zněl zvuk sanitky. Téměř nemohla dýchat, nos měla plný vody. Cítila mokrou hlínu. Otevřela oči. Špinavá bota byla jen kousek od ní.

„Hodná... A teď běž! Běž, ty...“

„Co to tam děláte?“ Ten hlas zněl z opačného konce ulice. Nějaká žena...

Stisk povolil. Manon neváhala ani vteřinu, vyskočila a vyrazila pryč. Běžela, stejně jako běžela už mnohokrát. Hlavně pryč... Pryč. A co nejdál od všech. Píchal ji v boku,

ale běžela dál. Teprve když se bolest stala nesnesitelnou, zastavila. Opřela se zády o plot, který odděloval silnici od železničního koridoru. Jen kousek od ní poklidně plynula řeka Marne. Nohy jí přestávaly sloužit, pomalu klesla na zem. Jen bez hnutí seděla a snažila se chytit dech.

„Nemají tě rádi..“ řekla najednou Rozárka, „Nikdo tě nemá rád... Jsi pro ně jen mizerná coura. Ať uděláš cokoli, nikdy tě nebudou mít rádi.“

„To neříkej...“ vykřikla Manon a trhla sebou.

„Není to snad pravda? Kolik máš kamarádů? Kdo se s tebou baví, aniž by ti chtěl ublížit?“

Manon vyskočila a rozběhla se k řece. Ve vodě pod sebou viděla svůj rozmazaný odraz.

„Klidně skoč, jestli myslíš, že to pomůže... Nikdo si toho ani nevšimne...“ řekla za jejími zády Rozárka, „Ale rozmysli se rychle, protože jestli nepřijdeš domů včas, tak se to tátovi opravdu líbit nebude..“

Ta slova zapůsobila. Během zlomku vteřiny popadla Manon Rozárku za ruku a dala se opět do běhu. Taška jí poskakovala na zádech a popruhy se jí i přes látku nepříjemně zařezávaly do ramen. Nevšímala si lidí, kteří se za ní překvapeně otáčeli, když kolem nich proběhla. Kousek oceli ji studil a škrábal do nohou, nezpomalila ale. Zastavila se až na dohled bíle natřené vilky na konci ulice. V zahradě rostlo několik tisíc a cypřišů, které se pohupovaly v závanech větru. Táta už byl doma, před domem stál jeho Peugeot... Pro jistotu uklidila Rozárku do tašky. Tu nemusí nikdo vidět. Nikdo... Manon pomalu došla k vrátkům a zazvonila. Zavřela oči a modlila se, aby tatínek měl dobrou náladu.

Domovní dveře se otevřely. Stála v nich maminka. Beze slov jí naznačila, aby šla dovnitř. V jejích očích bylo...

Srdíčko jí tlouklo o sto šest. Co zase provedla? Co udělala špatně? Pověsila bundu na starobylý zlacený věšák vedle dveří, rychle se převlékla do čistého trička a bosa našlapovala po mrazivých dlaždicích.

„No to je dost, že's taky přišla..“

Dunivý hlas se nesl chodbou a odrážel se od stěn. Manon se zastavila. Téměř nedýchala. Z obývacího pokoje přicházel táta. V ruce držel skleničku jakési žlutohnědé tekutiny a ostrým pohledem přešel Manon od hlavy až k patě.

„I když nevím, co tady vlastně dneska děláš...“ pokračoval otec a jediným douškem vyprázdnil sklenici, „Jídlo dneska nebude, včera s tebou nebyl nikdo spokojenej...“

„Ale...“ Ten roztřesený hlas Manon slyšela někde za sebou. Mohla to být maminka, která se jí tu a tam zastávala? Bála se otočit, stála před otcem se sklopenou hlavou a vši myslí se upínala na to, aby se ani nepohula.

„Co, ale?“ vybuchl otec, „Copak ji budu živit jen tak? Už je skoro dospělá! No dobře, dám ti ještě jednu šanci. Poslední! Běž do svého pokoje a vezmi si na sebe tu červenou noční košilku. Však ty víš dobře jakou... Máš na to... No, řekněme čtvrt hodiny. A jestli ani tentokrát... Vypadneš z domu...“

Větu nedokončil, opřel se o rám dveří a s překvapením se díval na prázdnou skleničku. Manon využila té chvíličky a vytratila se na schodiště. Nevnímala, jak se kdesi daleko za ní kdosi hádá. Jen za sebou tiše zavřela dveře svého pokoje. Bezmocně se svalila na postel, rychle dýchala a snažila se uklidnit. Buch buch... Buch buch... Ticho jí bilo do uší. Říkal čtvrt hodiny?

„Jsi tam?“

Lekla se toho hlasu. Naštěstí to byla jen Rozárka.

Vytáhla ji z tašky a posadila vedle sebe. Rozárka seděla potichu, s lítostí Manon pozorovala.

„Kdybych tak pro tebe mohla něco udělat...“ zašeptala a objala ji. Něco se v Manon zlomilo, položila hlavu Rozárce na rameno. Na peřinu dopadla první slza.

„To nesmíš! Princezno, nesmíš plakat. Jestli tě tak uvidí, nebudou s tebou spokojení ani dneska...“

Odkudsi vytáhla kapesník a jemnými pohyby utírala slzičky, které se leskly na tváři její princezny. Venku zastavilo auto.

„Říkal čtvrt hodiny, čtvrt hodiny,“ vyhrkla zděšeně Manon a vytrhla se z Rozárčina objetí. V břicho jí kručelo, nejedla pořádně už dva dny. Jestli ale ani tentokráte nesplní tatínkovo přání... Přehrabovala se v zásuvkách, ale červenou noční košili nemohla nikde najít. Nakonec ji uviděla. Byla připravená, vyžehlená, složená hned vedle postele. Rozpustila si vlasy. Sahaly jí až do poloviny zad... Tak to měl tatínek rád...

Domem se rozlehl zvuk zvonku. Ještě ne, ještě ne... Rychle se převlékla a zatáhla žaluzie. Ve světle žárovek na stropě se ten kousek kovu na jejím těle zlatě leskl. Lehla si na postel a čekala. Rozárka jen pokrčila rameny, vstala a kamsi zmizela. Zmizela... Manon zůstala sama. Buch buch... Buch buch... Vníkala údery svého srdce. Žije... Zavřela oči.

Pro Sáru Rouvièrovou to bylo naprosto normální dopoledne. Asistovala jen u jednoduchých operací, nic namáhavého. Už skoro 5 let pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici Henriho Mondora. Byla to na první pohled nevzhledná hranatá budova s modrým křížem přes celou fasádu. Nastoupila sem už na škole. Tehdy bydlela ještě s rodiči kousek od Invalidovny. Stačilo jí seběhnout dolů na metro a

po dvaceti šesti stanicích vystoupila 300 metrů od hlavního vchodu nemocnice Henriho Mondora. Stačil týden, a dokázala všechny zastávky zpaměti jmenovat. Kousek od sebe tu byly hned tři nemocnice. Nejmenší byla Albert Chevelier na Rue de Mesly. Na opačné straně pak byl mezi stromy skrytý moderní komplex Centre Hospitalier Intercommunal de Creteil. Někde mezi nimi pak ležel Henri Mondor.

Jako studentku si ji tady všichni dobírali, místo praxe dělala nejdřív spíše holku pro všechno. Podrž, přines, dones, uklid'... Až jednou přivezli asi dvanáctiletého arabského chlapce, který přešel plot u železničního koridoru a srazil ho projíždějící nákladní vlak. Když ho vezli na příjem, přišel trochu k sobě, vytrhl doktorovi injekční stříkačku z ruky a hodil ji po něm. Ani dva zdravotníci na něj v tu chvíli nestačili. Sára si doteď nedovedla vysvětlit, co ji to tehdy napadlo. Nesla rentgenové snímky, když chlapce přivezli. Nechala rentgen rentgenem a do nastalého zmatku začala tiše zpívat ukolébavku. Melodie *Fait dodo* chlapce zaujala. A tak se Sára stala nedílnou součástí dětského oddělení nemocnice Henriho Mondora.

Po škole se sice přestěhovala do Lesigny na jih od nemocnice – kde po prarodičích zdědila malý domek – a kde linku 8 pařížského metra před svými okny rozhodně čekat nemohla, ale jí to nijak nevadilo. Autem byla v práci za 20 minut – což bylo rychleji než metrem od Invalidovny. Nebylo jí sice ještě ani třicet let, ale vybudovala si mezi kolegy už dobrou pověst. Zůstávala sice dál pouze řadovou sestřičkou, ale kromě toho pro děti na ARU (a nejen tam) fungovala i jako psycholožka a dodavatelka hraček v jedné osobě.

„Sáro, výjezd!“

Seděla u postele malého asi pětiletého chlapce,

původně přišla jen zkontrolovat kapačku, ale zůstala s ním déle a povídala si. Teď se trochu polekaně otočila na doktora, který stál ve dveřích.

„V Sucy-en-Brie srazil autobus nějakého kluka na kole, je v šoku, máš tam jet s námi...“

„Slyšíš? Musím na chvíli pryč,“ mrkla trochu omluvně na chlapce, „Tak hlavně nezapomeň tu básničku... *Sorcière, Sorcière, prends garde à ton derriere!* Ale nesmíš ji říkat nahlas, jinak z támhleté skříně vyleze čarodějnice!“

„Sáro...“ lékař už naléhal.

Ještě rychle chlapce pohladila po ruce a klidně vyšla z pokoje. Jakmile se ale za ní zavřely dveře, dala se do běhu. Téměř sklouzla po schodišti ke stanovišti sanitek. Čas, čas, čas... Zanářovala, když podklouzla na posledním schodu.

„Promiň, Paule, už jsem tu...“ volala už od dveří na kolegu ze sanitky.

„Naskoč, jedem...“

„Ahoj, Sáro...“ přikývl druhý zdravotník a pomohl jí vlézt dovnitř.

V houkající sanitce uháněli prázdnými ulicemi. Bylo poledne, všichni určitě seděli u oběda. Pár lidí bylo jen jako vždy u „nehody“. Po chodníku nervózně přecházeli sem a tam cestující z autobusu. Jen řidič klečel u tělíčka uprostřed silnice. Paul prudce zastavil u kraje silnice.

Chlapec měl tentokrát štěstí, řidič autobusu si ho všimnul včas a náraz byl jen malé rychlosti, odnesla to jen pravá noha. I tak se ale všemožně snažil vstát a vytrhnout se z mocných rukou. Svým snažením si stihнул lehkou zlomeninu už pořádně zhoršit. Stačilo jen pár dobře voleným slov, jen zaostřit jeho pozornost na něco naprosto banálního... Sklidnil se. Zatímco oba zdravotníci omotávali chlapcovo lýtko

tlakovým obvazem, Sára ho jen držela za ruku. Nespustil z jejího obličejce oči. Dýchal teď klidněji, léky proti bolesti už začaly působit. Další houkání. Policie. Opatrně naložili chlapce do sanitky. Paul prohodil jen pár slov s policisty, než vyskočil k volantů sanitky. S houkajícím majáčkem se vraceli. Nebylo sice nutné spěchat, ale Sára měla ještě stále v živé paměti dítě, které se před rodiči „chlubilo“, že jelo houkající sanitkou. Někdy i takové malé radosti mohou pomoci v léčení. Při té vzpomínce se podvědomě usmála a pohlédla na chlapce, který po anestetických teď už tvrdě spal. Právě mu upravovala obvaz, musela se skoro postavit, když okénkem cosi zahlédla. Byl to jen stín, vlastně si ani nebyla jistá, jestli něco viděla. Ale...

„Zastav! Zastav!“ zabouchala pěstí do kovové stěny sanitky, a jakmile vůz zpomalil u okraje silnice, otevřela zadní dveře a ještě za jízdy vyskočila ven. Ne... Nepřehlédla se... Dva kluci dupali po někom na zemi... Jakmile ji ale uviděli, začali prchat do vedlejších uliček. Stejně tak i ten, kdo ještě před chvílí ležel na zemi. Spíše *ta*, Sára si byla jistá, že i na tu vzdálenost viděla dlouhé vlasy. Zmizela stejně jako ti dva...

„Všechno v pořádku?“ Paul také vystoupil. Sára pomalu došla až k místu, kde před chvílí trojice zmizela. Ležel tu sešit. Bezmyšlenkovitě ho sebrala ze země.

„Co se stalo?“ naléhal kolega.

„Nějaký tři děti se tu praly... Asi...“

„A kvůli tomu zastavuju? Sáro... Nejsme tu od toho, abychom řešili nějaký pitomý rvačky na ulicích, jasný? Vyzvednout, stabilizovat, odvézt do nemocnice... Víc nás nezajímá, sakra...“

„Chápu... Ale...“

„Žádný ale... Nastup si a jedem.“

Jsi idealistka... Nemůžeš zachránit celý svět... Jak

často už tohle slyšela. Jak často! *Jsi jak ty děti...*

Sanitka s houkáním uháněla ulicemi k nemocnici. Sára seděla beze slova na vyklápěcí sedačce a v hlavě se snažila utřídit si trochu myšlenky. Jen tak nazdařbůh otevřela sešit, který před chvílí sebrala. Zamžourala. Vlastně ani nevěděla, co čekala, že bude uvnitř.

To ráno nezačalo vůbec dobře. Na Avenue de Boissy se srazil autobus s dodávkou a komisař Baudrilloux zůstal v koloně trčet přes hodinu. Když konečně dorazil na komisařství, začalo ještě k tomu pršet. Vždyť meteorologové slibovali, že letošní léto bude jedno z nejkrásnějších za posledních deset let!

Komisař Baudrilloux byl statný pětatřicátník. Neupravené vlasy prozrazovaly, že dnes vstával nachvat. Jinak ale o svůj zevnějšek dbal s nedbalou elegancí. Košili a kravatu příliš lidí z jeho branže nenosilo. Však už na komisařství zaslechl několik vtipů na jeho adresu, vždy ale dělal, že je neslyší... Svrástil obočí, když si na ně vzpomněl, což dalo ještě více vyniknout jeho malými očím, kterými neustále přejížděl po lidech kolem sebe. Zastával názor, že každý obyvatel Paříže je něčím vinný, jde jen o to zjistit, co kdo provedl.

Oklepal deštník a vešel.

„Dobré jitro, komisaři.“

„Dobrý den...“

„Brýtro, šéfe...“

Ten hlas by poznal kdykoli. Ohlédl se ke kopírce, kde právě stál vysoký pohledný mladík. Nastoupil na jeho okrsek hned po škole, ale snaživostí předčil kdejakého staršího kolegu. Jean-Paul Perin byl expertem na vyhledání čehokoli, najít jehlu v kupce sena bral jako výzvu. Vše bral s lehkostí

a lehkovážností, ale byl také jediným, od koho komisař strpěl posměšky nebo drzé řeči. Victor Leclerc byl přesný opak Jean-Paula. Dosti neurotický strážník hryzal tužku u svého pracovního stolu (spotřeba tužek byla u něj obrovská) a snažil se dovolat do Marseille. Spouště lidí lezl na nervy, ale komisař Baurilloux si ho oblíbil. Byl schopný nalézt i v nesmyslné změti indicií nějakou souvislost a i když u toho většinou nadával, nedělalo mu problém držet hlídky bez přestávky několik dní.

Jeden z mála lidí, kdo s Viktorem bez problémů vydržel, byla Juliette Montagneé, energická pohodová osůbka, která na komisařství někdy snad i spala. Nedávno jí museli zřídit vlastní kancelář, neboť odborná literatura, kterou ve svém volném čase studovala, začala čím dál více zabírat i jiné stoly než ten její. Jako by to brala jako impulz, začala ještě rychleji plnit svou knihovnu. Navíc znala alespoň základy psychologie, což také nebylo na škodu.

„Kde je Robert?“ zvedl obočí komisař a hledal posledního člena svého malého týmu.

„Odjel asi před půl hodinou,“ hlásil Jean-Paul, „objednal si nový modem a...“

„To je mu podobné...“

Roberta se snažila už několik let přetáhnout policejní laboratoř, ale on tvrdošijně zůstával u komisaře Baurilloux. S Jean-Paulem tvořili nerozlučnou dvojku, která se navzájem doplňovala, a když se pustili do debaty, nerozuměl jim většinou nikdo. Zatímco Jean-Paul byl doma v kartotékách a databázích, Robert žil mezi počítači, čísly a chemickými vzorci. Patřil k lidem, kteří považovali kalkulačku za archeologický nález z minulého století, jehož smysl ve světě počítačů nikdy nepochopili. Komisař Baurilloux se vůbec nedivil, že o něj

laboratoř tak stála. Zároveň však nechápal, proč Robert u něj stále zůstává. Bylo mu hodně přes třicet a v jakékoli pořádné laboratoři by mohl udělat kariéru, o které si na komisařství mohl nechat jen zdát.

„Je něco nového?“ řekl a podíval se z okna. Venku stále pršelo.

„Nic moc,“ hlásil Leclerc, „V noci jenom někdo propíchal pneumatiky všem autům v Allée du Poil Vert.“

„Úplně všem?“ otočil se na něj teď už od počítače Jean-Paul.

„No... Všechny kromě dvou. Říká se, že to udělali děcka nějakých Rumunů, lidi si tam na ně dost stěžují... Jsou to malý parchanti, běhají v noci po ulicích a normální lidi nemůžou pak...“

„Víš se, komu patřila ta dvě auta?“ přerušil ho komisař.

„Zatím ne, ale v hlášení jsou značky, takže...“

„Vozidla jsou registrovaná na pana Charlese Bouquetta a jeho manželku,“ četl z počítače Jean-Paul, „na nástěnce obvodu se pan Bouquette dost ošklivě vyjadřuje o těch dětech... Takže bych řekl, že ty rumunské děti za to asi nemohou...“

Komisař Baudrilloux už si zvykl nezkoumat, jak se Jean-Paul dostal na jakousi nástěnku.

„Zajed' tam s Juliette,“ pokýval hlavou, „Pozeptejte se na ty děcka, zkuste zjistit, jestli někdo něco neviděl... Třeba pana Bouquetta s šroubovákem v ruce...“

Manon ležela tiše na břiše na posteli. Dům byl tichý, klidný... Prázdný... Sotva se odvážíla pohnout, snad jako by zavržení matrace mohlo tátu nebo *jeho* přivolat zpátky. V ruce držela útlou knížečku. Jean-Paul Sartre, Zeď. Objevila ji

ve školní knihovně teprve nedávno. Snažila se soustředit na ta slova... *Všechny naše útěky jsou zastaveny Zdí; utíkat před existencí znamená pořád existovat. Existence je plnost, kterou člověk nemůže opustit.* Nevěděla dost dobře, co ty věty znamenají, a právě proto jí to tak fascinovalo. Na chvíli zavřela oči. Už nebyla ve svém pokoji, ležela na dřevěné lavici ve špinavém sklepeř nějaké nemocnice. Dveře se najednou otevřely, stál v nich dozorce se dvěma falangisty.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se, aniž by se na ni podíval.

„Marion Dufourová,“ špitla.

„Tvoje jméno je tady na seznamu, jsi odsouzena k smrti..“

„Já nic neudělala...“

Velitel jen pokrčil rameny. Dveře se za ním zavřely. Manon dál ležela, necítila strach, *jsi odsouzena k smrti* byla věta, kterou už dlouho čekala. Dokonce se smála. Bude konec... Buch buch... Buch buch... Ale ještě pořád žila. Dveře se znovu otevřely, ale tentokráte v nich stála jeptiška. Rozárka!

„Mám dovoleno s tebou strávit poslední noc,“ řekla, „Budu tě chránit před pokušením. I před *tím vším*. Už ti nikdo nikdy *nic* neprovede, o to se postarám. “

„Děkuju..“

Jeptiška Rozárka si sedla vedle ní na lavičku a pohladila ji po rozpuštěných dlouhých vlasech, které se téměř dotýkaly špinavé podlahy. Zavřela oči. Slyšela, jak za dveřmi někdo přechází.

„Co to tady děláš?“

Vylekaně otevřela oči. Ve dveřích stál opět dozorce. Až ale na sobě neměl uniformu, ale modré kalhoty a tílko. Otec... Manon se nedokázala ani pohnout. Copak spala? Jak to, že neslyšela, že se vrátili... Ruka, kterou ještě stále svírala

knížku, se jí začala třást. *Dozorce* přešel až k její posteli, jedním rychlým pohybem jí vytrhl Rozárku (jak se jen dostala z jejího bafohu až na postel?!). Pak už Manon cítila jen ostrou bolest na tváři. Ani teď se ale nepohnula, nevykřikla. Věděla, že tím by to jen zhoršila...

„Máš půl hodiny...“ řekl ještě a zabouchl za sebou dveře. Manon ještě slyšela, jak zámek zapadl. Vrhla se ke školní brašně, která ležela povalená na zemi. Jako by všechno byl jen sen... Hrabala, vyházela knížky i sešity... Rozárka byla pryč. A nenašla ani svůj tajný sešit. Z přízemí se ozval rámus. Někdo pustil drtič odpadků a hned ho zase vypnul.

Manon neovládala svoje tělo, jako by teď byla jen loutka v něčích rukou. Ano, loutka. Ta také na nic nemyslí. Nedokáže myslet, vždyť je dřevěná. V hlavě měla prázdno. Byly to jen útržky jakýchsi myšlenek... *Dozorce*, bolest, půl hodina... *Dozorce*... Buch buch... Půl hodina... Buch buch...

Sára Rouvièrová seděla na sesterně. Za oknem lilo. Pomalu listovala sešitem, který dnes při výjezdu do Sucy-en-Brie našla. Živé, tužkou kreslené obrázky, dětským písmem psané datum, kdy byl který obrázek nakreslen. Někdy jich bylo víc se stejným datem, někdy zase chyběl celý týden... Sára listovala sešitem a snažila se v tom všem najít nějaký smysl. Kresby byly tak živé, tak dokonalé... To přece nemohlo kreslit dítě... Ale bylo to nějaké dítě, nějaká dívka, které tenhle sešit vypadl... Hádala se sama se sebou, hledala jakékoli *rozumné* vysvětlení. Najednou se zarazila. Tuhle scénu přece znala... Dívala se na malý obrázek s datem 12.03.2009. To bylo před necelými dvěma měsíci... Černý suchý strom na světle šedém pozadí, u kterého stály čtyři osoby. Jedna měla na krku koňský

postroj, druhá ji držela za provaz a v druhé ruce měla bič. Lucky a Pozzo. V tom případě ti další dva byli Estragon a Vladimír. A i ten strom. Že by to byla scéna s čekání na Godota? Přitom ale Lucky vypadá skoro jako žena. Když nad tím teď uvažovala, nikde nebylo napsáno, že by byl Lucky muž. Klidně to mohlo být i ženské jméno... A tohle... No ovšem, Černý Woland se vrhá do propasti, nahoře je Mistr a Markétka (Sáře nemohlo ujít, že Markétka a Lucky jsou si stejně podobní jako Mistr a Pozzo). Jako by autorka právě v těchto dvou postavách, v těchto dvou naprosto odlišných tvářích našla zalíbení a snažila se je dosadit do příběhů... Dál a dál listovala a teď už poznávala scény z dalších a dalších knížek. James Joyce, Franz Kafka, Charles Baudelaire, Gustave Flaubert... To rozhodně nebyla četba nějaké malé holky... Nemohla být...

„Sáro, tady jsi... Chce s tebou mluvit primář...“

Ohlédla se. Paul v jasně červeném stejnokroji záchranářů stál jen pár kroků od ní.

„Kvůli tomu, co se stalo dneska?“ zeptala se ne zrovna bez obav Sára.

„Neboj, nic jsem neřekl... I když mě tím někdy štveš, zlato...“

„Tak co po mě chce?“

„Neříkej, že to ani netušíš...“

„Co bych měla tušit?“

„Že tě chce přeložit přímo na dětský oddělení, budeš mít větší plat...“

„Kecáš...“

„Zasloužila by sis to, ne? Tak až budeš mít chvílku času, tak za primářem dojdi...“

„To víš, aby si to náhodou nerozmyslel, že?“

„Jasně... Co to máš?“

„Já vlastně ani nevím... Asi nějaký skicák... Vypadlo to z tašky té holce, kvůli které jsme zastavovali...“

Sára zavřela sešit. Nedokázala si ten pocit vysvětlit, ale nechtěla, aby ho viděl někdo jiný. Byla to jen ona, kdo měl klíč do zvláštního světa neznámé dívky.

„Nešla bys dneska večer na večeri?“

„Co?“

„No že už je pozdě... Abys nemusela doma vařit...“

„To má být snad snaha dostat mě na rande?“

#3

Komisař Baudrillaux nadával na dopravu. Copak všichni v Paříži museli jezdit ráno autem? Chvilí si pohrával s myšlenkou, že by zapnul majáček. Nakonec si naladil rádio a pohodlně se zapřel o volant. *Posloucháte Radio Bleu, zprávy...*

Když vystoupil před komisařstvím, bylo skoro půl osmé. Robert tu opět nebyl, komisař Baudrilloux se raději ani neptal, kde je... Nechtěl se rozčilovat hned po ránu, při poslední návštěvě mu doktor naměřil vysoký tlak. Ne, nesmí se rozčilovat...

Do ranní schůze chybělo ještě asi 10 minut. Posadil se ke svému stolu a spustil internetový prohlížeč. Jean-Paul s Juliette něco řešili u kopírky, která hučela a vyplivovala jeden papír za druhým.

Ranní schůze nic zvláštního nepřinesla. S vraždou

taxikáře na předměstí nedokázali pohnout (nedokázali najít svědka, který by se v půl čtvrté ráno pohyboval na konci slepé uličky v průmyslové zóně), byl tu nedávný případ domácího násilí, který Juliette už dotahovala ke konci – jak sama řekla, příští týden by to mohlo jít na stůl prokurátorovi. A pak tu byla ta nešťastná událost okolo pana Bouquetta.

„No včera jsme tam odpoledne s Juliette zajeli,“ začal svou zprávu Jean-Paul, „pana Bouquetta jsme nezastihli, ale jeho paní. Malá, ustrašená, pan Bouquette asi není žádný andělek... Ale od ní jsme se nic nedozvěděli. Jen že manžel je někde na služební cestě. A u sousedů je to podobný, většina lidí si stěžuje jak na pana Bouquetta, který prý neustále stojí na zahradě a sleduje okolí – mimochodem, každý měsíc od něj přijdou tak 2-3 oznámení o rušení klidu, ptal jsem se dole, podle kluků, který to musí řešit, je to docela morous – ale lidi v té ulici se nevyjadřují ani moc dobře o těch dětech těch Rumunů. Možná dělají trochu víc rámusu, ale...“

„Ale z pocitů těch lidí bych řekla, že většina z nich nevěří, že by v tom nějak jely,“ doplnila Juliette, „sama myslím, že...“

Její řeč přerušil vyzvánějící telefon. Zvedl ho opět Leclerc. Všichni jako na povel ztichli.

„Komisařství... Cože?... Kde jste?... Cože?... Hned tam jsme, zůstaňte prosím, kde jste... Ano... Ano...“

Chvějící se rukou položil telefon.

„Nějaká holka říkala, že její kamarádku zatáhl nějaký muž do roští, rue d'Eglise u Olmessonskýho parku.“

Ta slova stačila k tomu, aby všichni byli na nohou. Tušili, co se asi stalo...

„Jean-Paule, zůstaň tady, a jakmile přijede Robert, tak ho hned za námi pošli. A zavolej tam sanitku,“ stačil ještě říci

komisař Baudrilloux.

Rue d'Eglise byla krátká zahnutá ulička hned vedle Olmessonského parku. Z jedné strany stály za kamennou zídkou rodinné domy, z druhé strany za podobnou zídkou rostl listnatý les. Ulička končila několika sloupky a dál už pokračovala jen jako pěšinka Chemin de la Queue-en-Brie na jedné straně končící listnatými stromy stejnojmenného parčíku. Takových zapadlých koutů byly na okrajích Paříže tisíce.

Když policejní auta zastavila u kraje silnice, sanitka tu už byla. Pršet už zase přestalo, skrz listnaté stromy dokonce tu a tam prosvítaly ojedinělé paprsky slunce, které bojovalo o své místo mezi ocelovými mraky. Na konci ulice u laviček stál hlouček zvědavců, kteří se jako vždy objevili až *několik minut potom*. Ve chvíli, kdy se něco stalo, nikdy nebyl nikdo z nich na místě činu, aby pomohl, nebo alespoň mohl říci, co se stalo.

Komisař Baudrilloux zastavil vedle sanitky a vypnul majáček. Na lavičce pod větvemi seděla v péči lékařů drobná dívka, podle pohledu typoval komisař, že by mohla chodit nanejvýš do čtvrté třídy. Ještě několik vteřin ji pozoroval skrz špinavé přední sklo, než se otočil k Leclercovi na zadním sedadle.

„Já s Juliette si promluvíme s tou holkou a ty se jdi podívat po té její kamarádce,“ řekl.

„Promluvila bych si s ní raději nejdříve sama...“ navrhla Juliette a když dostala souhlas, vystoupila z auta první. Leclerc se rozběhl po Olmessonském parku a komisař Baudrilloux jen tak bloumal po kraji ulice a pozoroval přihlížející zvědavce. Pak pohledem sklouzl k Juliette. Rád ji pozoroval, její ladné pohyby, její vlasy, když si s nimi hrál vítr. Prokázala se lékařům služebním průkazem a posadila se

na lavičku vedle dívenky, která teď byla zabalená do teplé hnědé deky. Komisař udělal pár kroků.

Juliette seděla na lavičce, nejprve si dívenky vůbec nevšimla a dívala se jen nepřítomně před sebe, jako by se soustředila na stébla vysoké trávy, která rostla u chodníku. Teprve když k ní dívka otočila hlavu, podívala se na ni i ona.

„Ahoj... Já jsem Juliette. Jak říkají tobě?“ zeptala se a usmála se.

„Já... Já... Já chci k mamince...“ dala se do pláče dívka.

„Maminka už je na cestě. Povíš mi, jak se jmenuješ?“

Dívka jen zavrtěla hlavou a nepřestávala plakat. Komisař se odvrátil. Tohle byla Juliettina parketa, ne jeho. Rozvážným krokem se vydal k sanitce. Jeden z lékařů se opíral o bok vozu a zapaloval si cigaretu.

„Komisař Baudrilloux,“ vytáhl průkaz, „můžete mi říci, co se tady stalo?“

Lékař znechuceně odhodil čerstvě zapálenou cigaretu na zem.

„Jmenuje se Marione Rénierová, její rodiče jsme už informovali. Hlášení od vás jsme dostali v 7:55, tady jsme byli v 7:57. Dívku jsme našli támhle v tom křoví úplně omámenou, typoval bych na dost nekvalitní chloroform nebo něco podobného. Řekl bych, že byla znásilněna nějakým ostrým předmětem, ale víc vám řekneme až po vyšetření v nemocnici.“

„Ostrým předmětem?“

„Nevím, snažili jsme se jí hlavně uklidnit a ne prohlížet...“

„Tak vám moc děkuju...“

Komisař zastrčil ruce do kapes a vydal ze zpátky na své pozorovací stanoviště na chodníku. Pátral po Leclercovi,

ale nikde ho neviděl. Z dálky bylo slyšet auto, které se sem hnalo klikatou ulicí. Znal ten zvuk. Zvuk auta, které k němu vezlo příbuzné člověka, kterému se něco stalo. V tom autě jeli rozhodně rodiče té dívky. Balancoval na obrubníku, zvolna kladl jednu nohu před druhou. Pomalu došel až k odpadkovému koši. Jako by celou dobu nemyslel na nic jiného, naklonil se a nahlédl dovnitř. Spokojeně přikývl. V gumových rukavicích sáhl dovnitř a na světlo vytáhl bílý kapesník. Ani ho nemusel zvedat k nosu, aby cítil pach nějakého rozpouštědla a nasládlou vůni (ano, chloroform přece voněl). Raději ho vložil do papírového sáčku a zastrčil do kapsy. To bude něco pro Roberta, až se někdy zase objeví. Otočil se. Juliette si už povídala s dívčiny rodiči, sama Marione byla opět v péči lékařů. Dvířka sanitky se za ní za chvíli zavřela.

Komisař Baudrilloux přeběhl ulici a stále s rukama v kapsách došel až k Juliette. Byli tu teď sami. S odjezdem sanitky zmizeli i přihlížející zvědavci, rodiče odjeli s dcerou a Leclerc se ještě nevrátil.

„Co ses dozvěděla?“ zeptal se. Chvilí si prohlížel lavičku, na které ještě před chvílí seděla Marione.

„Nic moc... Chudák holka si nic nepamatuje. Jmenuje se Marione Rénierová, bydlí pár set metrů odtud, v Route de la Queue-en-Brie. Není támhle Victor?“

Oba pozorovali Leclerca, jak k nim běží přes celý park. Zadýchaně se opřel o strom.

„Něco nového?“ řekl komisař a s pobavením čekal, než se Leclerc vydýchá.

„Nejdřív vy...“ vysoukal ze sebe.

„No...“ pokračovala Juliette, „Marione šla normálně do školy a tady se k ní najednou někdo přitočil a něco jí přitiskl na tvář. Pak se probudila, když už se nad ní skláněli lékaři. Je

ale pěkně v šoku, bude potřebovat pořádnýho psychologa!“

„Normálně... Normálně do školy? Ve tři... tři čtvrtě na osm?“ popadal dech Leclerc, „Kam chodila do školy?“

Nastalo ticho.

„Na to jsem se neptala...“ přiznala Juliette.

„Hm... Jaká škola je tu nejbliž?“

„Nejbližší škola je minimálně dva kilometry odtud... La Fosse Rouge. Co ale vím, La Fosse nemá povinnou uniformu, Marione na sobě měla čísi stejnkroj.“

„Takže kam chodila...“ vzdychl komisař a rukou stále ještě v rukavici vytáhl mobil, „Jean-Paule... Potřebovali bychom zjistit, kam chodila Marione Reniérová... No do jaké školy. R-e-n-i-é-r. Ne Remiér, Reniér, jasný?... Soukromá škola Notre-Dame-Saint-Roch? Kde to proboha je? Dobře, díky...“

Komisař vrátil mobil do kapsy a tiše hvízdnul.

„Tak naše milá Marione chodila do Notre-Dame-Saint-Roch, 37 Rue Saint-Roch.“

„Ale to je v prvním obvodu!“

„A hlavně je to jedna z mála škol, kde začínají už v půl sedmý,“ dodala Juliette, „Jak to chtěla stihnout, když byla ve třičtvrtě ještě tady, i kdyby jela autobusem, tak...“

„Ta její kamarádka nám volala za pět osm...“ opravil ji komisař, „takže...“

„Tak to pozor, Marione říkala, že šla do školy sama, o žádné kamarádce se nezmiňovala. Když jsem se jí na to výslovně zeptala, tak vůbec nechápala, koho myslím.“

„No tady rozhodně nezůstala,“ prohlásil Leclerc, „Volala z telefonní budky támhle na rohu, ale když jsme přišli, už tu samozřejmě nebyla. Ale hledal jsem v ulicích kolem a lidi viděli nějakou holku okolo osmý utíkat tady jednou ulicí. Ale kloudnější popis jsem z nikoho nedostal, kdo ví, kdo to byl.“

Tyhle ulice jsou ráno dost opuštěný, rodiče většinou děti do školy vozí autem. Jinak jako obvykle nikdo nic neviděl...“

„Takže svědka máme, jenom nevíme, kde... Zavolejte techniky, ať to tu zajistí, hlavně otisky z toho telefonu. Tu její kamarádku musíme najít, je naše jediný vodítko. Viktore, poohlídni se ještě tady v domech okolo, jestli náhodou...“

„Tak úplně bez informací nejsme, když jsem s tou holkou mluvil po telefonu – teda byla vystrašená jak... No byla vystrašená – tak říkala, že její kamarádku do houští zatáhl nějaký muž s tetováním na rameni. Prý nějaká růže s hadem...“

„A to mi říkáš až teď?“

„Neptal jste se...“

„Paráda, tak to už máme jen přibližně deset tisíc mužů, který to mohli udělat...“

„Možná, že Jean-Paul...“

„Počkej tu Viktore na techniky a pak ještě obhlídni pár domů, jestli náhodou nenajdeš ještě nějakého dalšího svědka... My se vracíme na komisařství. Kde se fláká ten Robert?“

Manon utíkala do školy. Bolela jí ruka, ale nedokázala si vzpomenout, z čeho. Copak včera toho bylo málo? Snažila se na včerejšek zapomenout, na všechno. Byla sama. Byla teď úplně sama. Pořád čekala, že na ní odněkud vykoukne Rozárka, chytne ji za ruku... A řekne pár uklidňujících slov. Byla ale sama. Autobus jí ujel přímo před nosem, do školy dorazila na poslední chvíli. Sedla si na své místo, položila hlavu na zkřížené ruce na lavici a zavřela oči. Buch buch... Buch buch... Zvonilo...

Snažila se soustředit na počty. Musela se soustředit.

$\frac{\sqrt{(x+1)}}{2x} = y$ Místo čísel ale před sebou stále viděla tu brunátnou

slizkou tvář a nahé zpocené tělo. Ostatní to na ní musí poznat, musí vidět, že je... *Poznamenaná? Špinavá?* Sama neznala to správné slovo. Rukou zajela pod oblečení a nahmatala malý zámeček. Malý stříbrný zámeček. Dva kluci vedle ní se zasmáli. Vylekaně ruku zase vytáhla. Dívala se nepřítomně na příklady, ale soustředit se na ně nedokázala. Chtěla by tu mít svůj sešit. Nakreslit to. Dostat to ze sebe. A mít tu Rozárku... Potřebovala tu mít Rozárku. Rukou teď přejížděla po kalhotách a snažila se vyrovnat jejich záhyby. Stále ještě slyšela ozvěnu sténání, cítila lacinou vodu po holení. Srdce jí tlouklo o sto šest. Snažila se uklidnit, zaposlouchat se do pravidelných úderů pumpy. Buch buch... Buch buch.. Nevědomky znovu sjela rukou pod oblečení. Snažila se setřít špínu, která jí zůstala na nohou a na břicho. Nebo tam nebyla? Vždyť se sprchovala a myla tak dlouho... Stále cítila cosi, co se jí lepilo na kůži a co nešlo dolů. Konečně ji vysvobodil zvonek.

Sklidila sešit i učebnici matematiky a položila hlavu na lavici. Bolelo ji břicho, ale na to už byla zvyklá. I na nevolnost, která často druhý den následovala. Přivřela oči, snažila se dýchat klidně. Jen koutkem oka zaznamenala jakýsi pohyb. Pak už bylo pozdě cokoli dělat.

„Chytej...“

Mohla jen bezmocně sledovat, jak její penál letí velkým obloukem přes polovinu třídy. Vyskočila tak prudce, až lavice nadskočila.

„Chceš ho zpátky, chceš? Tak si pro něj pojď!“

Ještě než stihla doběhnout, penál byl opět ve vzduchu. Kluci, holky, všichni si házeli s jejím pouzdem jak s míčem. Ve chvíli, kdy někomu prolétlo mezi prsty a dopadlo na podlahu, slyšela, jak se tužky lámou.

„Vraťte mi to,“ zavřískla a znovu se rozběhla za

vrženým penálem. Klopýtla o čísi nastavenou nohu. Na chvíli napodobila let svého penálu, než se natáhla na podlahu jen kousek od odpadkového koše. Už se nezvedla, ležela a nechala na sebe dopadat desítky posměšků. Přestala poslouchat.

„Už toho nechte...“

Ohlédla se, očima hledala, kdo se jí zastal. Marcel, který do té chvíle stál u okna a lovu se neúčastnil, odložil rozečtenou knížku a stál teď na půl cesty k ní.

„Copak ti na takový šprtce záleží? Dělá tu z nás blbce...“

„Blbce ze sebe děláte sami...“

Manon ležela s obličejem přitisknutým na zemi, nedokázala v sobě najít dost sil vstát, natož aby nahlas protestovala. Slyšela hlasy holek ze třídy, nadávky, posměšky... Nevnímala nic.

„Zastáváš se jí?“ přisadila si Léone, „Podívej, teď se tady na zemi válí jak prase... Dívej... A jako prase skončí.“

Sebrala penál, který teď ležel bez povšimnutí na zemi, a jediným ladným pohybem ho hodila přímo do odpadkového koše.

„Vidíš? Vždyť říkám, prase... Hele jak tu leží, jak nějaká...“

Stalo se to ve zlomku vteřiny. Manon vyskočila ze země a plnou silou udeřila pěstí Léone do obličeje, až přepadla přes lavici mezi židle. Ve stejnou chvíli dva chlapeci strhli Manon k zemi.

„Co si to vůbec dovoluješ?“ řvala Léone.

Zvonění. Kdosi Manon podal ruku a pomohl jí vstát. Nevěděla, kdo to byl, možná Marcel, možná kdokoli jiný. V takových situacích vypínala mozek a nevnímala, co se kolem ní dělo. Byla jen hadrovou panenkou, se kterou si mohl dělat

kdo chtěl co chtěl. Ve chvíli, kdy do třídy vešel profesor, vše bylo opět v pořádku, nic nenapovídalo nedávnému boji. Snad jen Léonino červené oko, které pomalu začalo otékat, prozrazovalo, že se něco stalo. A Manon. Jenže té si nikdo nikdy nevšímal. I penál se vrátil zpátky na její stůl. Klidně oddychovala, pomalými pohyby třela zápěstí, které jí při pohybu bolelo. Cítila v sobě obrovské napětí. Potřebovala svůj sešit. Jak se ale měla soustředit na nepravidelná anglická slovesa (když měla problém i s těmi francouzskými)?

„Máme zprávu z nemocnice,“ hlásil Jean-Paul a čekal, až fax dotiskne poslední stránku, „Takže tu holku už pustili domů. Vyšetření prováděl doktor Châitell, podle jeho vyšetření došlo k protřetí... No prostě byla ještě panna. Pachatel ale asi použil ochranu, nenašlo se žádné sperma...“

„No tak to je teda vážně skvělý, máme tu nějakého psychicky narušeného devianta a nemáme ani jeho vzorek!“ vykřikl Leclerc a bouchl pěstí do stolu.

„Vydejte tiskové prohlášení, musíme najít nějaké svědky!“ řekl komisař Baudrilloux, „Juliette, zajděte s Viktorem do školy a zkuste vypátrat tu její kamarádku, přece se nám nemohla propadnout do země. Roberte, zaběhni do laboratoře a zjisti, jestli už ví něco o tom kapesníku a kdyžtak je popožeň, vím, že to dokážeš.“

„A já?“ zeptal se Jean-Paul.

„Ty? Projed' databáze a zkus zjistit, jestli někdo s vytetovanou růží na rameni nebydlí v okolí Rue d'Eglise, nebo jestli někoho takového nemáme už v databázi.“

„Rozkaz šéfe. A vy?“

„Já se zajedu podívat na ty pneumatiky... No ty, co propichujou ty rumunský děti...“

„Máme tu znásilnění dítěte, už skoro měsíc nevyřešenou vraždu taxikáře,“ nevěřil svým uším Leclerc, „a vy chcete řešit nějaké pitomé vyřizování sousedských sporů?“

„Když si nevíme rady s velkými případy, je třeba začít nejdřív od těch malých... Tak do práce.“

I když si to sám nepřipouštěl, měl i jiný důvod, proč nechtěl řešit případ znásilněné dívky. Byla to vzpomínka. Dost osobní vzpomínka na časy, kdy ještě byl u policie pouhým nováčkem. Tehdy provedl největší hloupost svého života. Možná za to mohl alkohol, ale nechtěl tím omlouvat svůj čin. Nikdo z jeho kolegů ani známých o to nevěděl. Vlastně to zatím nevěděl vůbec nikdo. Zatím... Vyšel ven z komisařství a chvíli dýchal vlhký špinavý pařížský vzduch. Tehdy bylo podobné počasí. Mohlo jí být tehdy pět, možná šest let... Už je to dávno, navíc vzpomínkami jí nepomůže.

Nasedl do auta a s myšlenkami daleko v minulosti vyrazil. Když stál v zácpě na Route de Bonneuil, opět přemýšlel o majáčku. Vždyť Jel k případu... Kam vlastně všichni ti lidé pospíchali... Měli by být doma s rodinami na obědě...

Konečně zatočil do Allée du Poil Vert. Byla to obyčejná slepá ulička bílých řadových domků, takže jediné, čím se od ostatních podobných v okolí lišila, byl právě její dost zvláštní název. Komisař zpomalil, otevřel okýnko a prohlížel si upravené zahrádky.

„No to jste tady brzo,“ uslyšel posměšný hlas postaršího muže, který stál na chodníku a opíral se o dřevěnou hůl. Zastavil a vystoupil z auta.

„Co jste to říkal?“

„No že jste tu teda brzo, měli jste tu být, když to ti

parchanti dělali...“

„Vy jste pan Bouquette?“

Muž se zarazil a nedůvěřivě si komisaře prohlížel.

„Vy mě znáte?“

„Nejen to...“ řekl komisař a opřel se o střechu svého služebního vozu, „Řekněte mi, proč si myslíte, že to udělaly ty děti?“

„No kdo jiný by to udělal? Tady jsou samý slušný lidi. Když přijdeme domů, chceme mít alespoň trochu klidu a ne poslouchat řev těch dětí. Víte, kolik jich mají? Sedm! Kdo to kdy viděl! A když jsou náhodou zticha, tak štěká ten jejich pes! Slyšíte to? Už zase ten rámus... Komisaři... Nešlo by zařídit, aby...“

„Aby co...“

„Víte, chceme tu mít klid... A ne se pořád bát, že...“

„Viděl jste je při tom?“

„Samozřejmě že ne, jsou pěkně mazaný. Před měsícem se tu ztratil vozík s cihlami, to udělali určitě taky oni, podívejte se na jejich dům, mají nový zděný vchod! Copak někdo, kdo bere dávky, může mít takový dům?“

Komisař se zadíval tím směrem. Stál tam špinavě bílý dvoupatrový domek. Omítka možná potřebovala na několika místech opravit, ale který z domů v ulici by nepotřeboval pořádnou rekonstrukci. Pan Bouquette s poklonou odešel a komisař zůstal na ulici sám. S rukama v kapsách přešel na protější chodník, ale jen tak daleko, aby viděl do zahrady toho domu. V mokré trávě tam ležela asi patnáctiletá dívka a kočkovala se s vyhublým labradorem. Kolem mezi zakrslými stromky jakési kleče pobíhalo několik dalších dětí, komisař napočítal minimálně tři kluky ve věku od pěti do tak deseti let a jedno batole. Hráli si, smáli se, ale rozhodně to nebyl žádný

hluk, který by mohl sousedy rušit.

Pes zavěštil, zachytil komisařův pach a s hlasitým štěkáním vyrazil k brance dát na vědomí, že ti prcci za plotem jsou pod jeho ochranou. Komisař instinktivně od plotu odstoupil.

„Aido, ke mně...“

Dívka vyskočila z trávy a volala psa k sobě. Ten se okamžitě otočil a s vrtěním ocasu se vrátil k jejím nohám, spokojený, že upozornil na nečekaného návštěvníka.

„Potřebujete něco?“ zavolala dívka směrem ke komisaři a oklepávala si stébla trávy, které se jí zachytily na tričku s jakýmsi animovaným hrdinou. I když byla zima, stála na trávě bosa, v odrbaných kalhotách. Komisař byl prozrazen. Znovu přistoupil k plotu. I ostatní děti ho už zpozorovaly a schovávaly se za nejstarší dívkou.

„Máš dobrého hlídače...“ řekl a rázem si uvědomil, jak špatný začátek konverzace to je.

„Má mě chránit. Právě před takovými lidmi, jako jste vy,“ řekla ostře a dívala se komisaři přímo do očí. Tak rád by tu teď měl Juliette, ta to s dětmi uměla.

„Já jsem ale od policie,“ řekl, „zavoláš mi rodiče?“

„To by mohl tvrdit každý.“

„Podívej, tady je můj průkaz...“

„Průkaz, ten si vyrobím doma na kolena za pět minut.

Co chcete?“

„Jenom si popovídat.“

„O čem?“

„O vás.“

Z vnitřku domu cosi zapískalo. Dívka se polekaně otočila. Má strach, uvědomil si komisař. Ze mě?

„Filípku, prosím tě, dojdí vypnout to kuře, hned tam

přijdu. Promiňte, komisaři, musím jít dodělat oběd.“

„Jak víš, že jsem komisař.“

Dívka se jen rozpustile zasmála. Její chování se rázem od základu změnilo.

„Dejme tomu, že skutečně jste od policie. Pak ale musíte být někdo hodně vysoce postavený, protože moc často s lidmi do styku nepřijdete.“

„Myslíš?“

„Takhle blbě se může ptát jen policejní komisař... A ještě k tomu svobodný, protože jinak byste teď byl doma se svou ženou na obědě a ne tady.“

„Kdybych byl komisař, nemyslíš, že bych sem poslal místo sebe někoho, kdo se umí ptát líp?“

„Přišel jste sám, to znamená, že se buď nudíte, nebo všichni ostatní dělají na jiných případech, které jsou buď neřešitelné, nebo se jim vy chcete z nějakého důvodu vyhnout. Já jsem Charlotte.“

„Jsi dobrá. Rozvedený komisař François Baudrilloux.“

„Máma přijde každou chvíli. Ale řekne vám, že my ty kola nepropíchali, takže jestli nechcete ztrácet čas..“

„Jsi doopravdy chytrá...“

„Proč jinak byste tu byl... Tak pojdte dál, máte rád pečené kuře? Jedna porce určitě ještě zbyde...“

Otevřela mu branku. Znovu se na tu zvláštní dívku, na Charlotte, podíval. Ne, doopravdy jí nemohlo být víc než 14, nanejvýš 15. Když procházeli přes zahradu, její pes ho několikrát očuchal, než znovu zavrtěl ocasem. Měl však více strach z té dívky, než z jejího čtyřnohého přítele. Vždyť během dvou minut rozhovoru o něm věděla skoro vše a on o ní téměř nic. Jen to, že se jmenuje Charlotte. Vůbec to neznělo jako

rumunské jméno. Vedla ho jednoduše zařízenou chodbou do kuchyně. Ani tam nepanoval žádný velký luxus, chyběla dokonce i taková samozřejmost, jako byla myčka. Charlotte skleněným okýnkem zkontrolovala kuře ve staříčké troubě, do vody na plynovém sporáku hodila několik sáčků rýže a znovu natáhla minutku.

„To je policista, tak se chovejte vzorně, ať si vás neodvede...“ houkla na dva mladší kluky, kteří právě proběhli kuchyní a zmizeli v dalších dveřích. Omluvila se, že musí dodělat oběd, ale jestli se jí chce komisař na něco ptát, nemá nic proti. Komisař Baudrilloux však mlčel. S úžasem sledoval Charlotte při práci a žádná otázka ho nenapadala.

Dívka se vesele zasmála. „A teď dumáte nad tím, jak je možné, že nás lidi pořád z něčeho obviňují? Jen se nebojte a klidně se ptejte, komisaři. Myslí si, že sem nepatříme, že jsme sem přišli, jen abychom brali práci Francouzům, nebo abychom pobírali jejich sociální dávky a nepracovali. Zajděte si za panem Bouquettem, je to čtvrtý dům naproti vpravo, ten vám řekne, co si o nás myslí. Když jsem chtěla jít na zdravotní školu, hned mi řekli, že mě nevezmou, protože nejsem Francouzka. Řekněte mi, komisaři. Myslíte, že někdo z těch bláznivých kluků by v noci šel ven a ničil auta? Holky nezvednou ani tašku s nákupem a Nicole?“

„Vlastně vás vůbec nepodezírám...“

„Teď lžete, pane komisaři... Proč jinak byste sem chodil?“

„Co abych si svůj názor potvrdil?“

„Chcete kuře s rýží nebo s bramborem?“

„To takhle běžně zveš cizí lidi na oběd?“

„Tak zaprvé, běžně se nám všichni vyhýbají, takže návštěvy nemáme. Navíc o vás toho už vím docela dost, takže

tak úplně cizí nejste. A zatřetí... Teď už snad doopravdy nemáte žádné pochybnosti o tom, že jsme něco provedli. Řekněte mi, komisaři... Jakému případu se vyhýbáte?“

„Cože?“

„Proč jste přišel sám, co dělají ostatní.“

Komisař neodpověděl. Z Charlotty šel strach a zároveň cítil, že si ji oblíbil.

„Chcete tedy rýži nebo brambory?“ přerušila ticho po chvíli Charlotte.

„Víš, byla bys dobrá vyšetřovatelka...“

„A vy dobrý pachatel, už dvakrát jsem vám položila jednoduchou otázku a dokonce jsem vám dala i vybrat možné odpovědi, ale vy stále odbíháte. Rýže nebo brambory?“

„Rýže.“

Oba se tomu zasmáli. Nenadálý podezřelý zvuk přivolal i Charlottina čtyřnohého přítele. Čichal k troubě a loudil po paničce něco dobrého.

„No já vím,“ smála se, „Ty nechceš rýži ani brambory, tobě stačí kuře samotné...“

„Víš, mám známého v nemocnici, kdybys chtěla, dostal bych tě na zdravotní školu...“

Branka venku zavržala a za chvíli si už komisař Baudrilloux trásl rukou s Charlottinou matkou. Neměla vůbec nic proti tomu, aby komisař zůstal na oběd. V porovnání s Charlotte byla snad až moc důvěřivá.

Kuře bylo výborné. Při obědě si komisař mohl alespoň prohlédnout všechny Charlottiny sourozence, skutečně jich měla šest. V duchu tuhle rodinu obdivoval. O moc víc se však už nedověděl. Matka uklízela ve velkém kancelářském komplexu na druhém konci Paříže, manžela ztratila před několika lety při dopravní nehodě. O děti se starala hlavně

Charlotte. Přesto, když dům o půl hodiny později opouštěl, měl jasno, že nikdo z nich žádné auto v ulici nepoškodil. Vsadil by na to svoji kariéru. Ještě chvíli pozoroval Charlotte, jak hází psovi kosti z kuřete, pak ale opět s rukama v kapsách vyrazil k autu. Tiše si hvízdal melodii, kterou teď hráli stále v rádiu, když za sebou opět uslyšel ten úlisný hlas.

„Vy je nezatknete, pane komisaři?“

Otočil se. Charles Bouquette opírající se o hůl stál sotva metr za ním.

„Nemám k tomu důvod,“ řekl a chtěl pokračovat dál.

„Jak to, že nemáte důvod? Chcete, aby znovu ničili veřejný majetek? Máme se bát nechávat auta venku? Jednou se probudíme a auto tam nebude vůbec!“

„Pokud vím, zrovna vaše auto zůstalo v pořádku...“

„Moje možná, ale... Co tím chcete říci, že moje auto zůstalo v pořádku?!“

„Já nic. Ale přemýšlejte o tom.“

„Takže vy se budete zastávat těch přistěhovalců, místo toho, abyste hájil veřejný zájem? Budu si na vás stěžovat! Jestli ty děti neobviníte, tak se o to budeme muset postarat sami.“

„To je vyhrožování! Dotkněte se jich a budete mít co do činění nejen se mnou, ale i s prokurátorem!“

„Já jen že... Možná by se mohl objevit takový dopis... Třeba diviznímu komisaři...“

„Dávejte si pozor, co říkáte...“

V tu chvíli mu v kapse zazvonil mobil. Charles Bouquette toho využil a rychle zamířil pryč.

„Komisař Baudrilloux, u telefonu.“

„Tady Jean-Paul, šéfe. Máme nehodu na Quai du Rancy, Pascal Rénier je mrtvý.“

„Tak tam pošlete dopraváky, proč voláš mně?“

„No Pascal Rénier byl přece otec té dívky z rána.“

„Přijed' tam s Robertem, hned jsem tam...“

„Robert je ještě v laboratoři...“

„Tak přijed' sám...“

„Sáro... Sáro... Počkej přece...“

Sára Rouvièrová se otočila a čekala, až ji doběhne zdravotní sestra z prvního patra.

„Konečně jsem tě našla, Sáro, mohla bys, až budeš mít čas, zajít na 217? Psycholog teď má dole na pooperačním spoustu práce s nějakým dvouletým děckem. Dneska ale přivezli ještě holku z Olmessonského parku, nějakej parchant jí znásilnil. Uzavřela se do sebe, vůbec s námi nemluví, neřekne, co ji bolí, nic...“

„Říkala's pokoj 217?“

„Jo, je tam sama... Ale doktor Châitell jí už večer chce pustit domů. Počkej... Ukaž se...“

„Co? Proč?“

„Hmmm... I když nejsi už zdravotní sestra, pořád jsi stejná.“

„Jsem zdravotní sestra, jen mě primář preložil k dětem na psychiatrický oddělení. To ale nic neznamená, pořád budu chodit za všema.“

„Teď stačí ten zlaťoušek na 217...“

Sára přikývla a s úsměvem seběhla o patro níž do sesterny – ano, ještě tam měla spoustu věcí, aby se do druhého patra zase vrátila. Byla v dlouhé oranžovobíle natřené chodbě. Po obou stranách se táhly červené řady dveří dětských pokojů 100-199. Pokoje 200-299 o patro výš byly v zelené barvě a v přízemí první stovka pokojů byla modrožlutá. Chvíli se dívala na kresbu delfína na dveřích 217,

než zaklepala.

V pokoji pro čtyři byla jen jedna dívka. Ležela hned v první posteli, a když Sára vstoupila, otočila se na ní a slabě se usmála. Dobrý začátek, pomyslela si Sára, jen zběžně prolétla očima lékařskou zprávou a sedla si na postel vedle dívky.

Čekala, až se na ni dívka znovu podívá. Měla krásné modré oči. Už chápala, co myslela sestra tím „zlatíčkem“.

„Ahoj...“ řekla a usmála se, „Můžu tu s tebou chvílku být?“

Dívka přikývla, ale neřekla nic.

„Večer půjdeš domů, ale myslela jsem... Aby ti do té doby nebylo smutno, přinesla jsem ti *Malého Mikuláše*.“ Knížku vzala předtím v sesterně, stejně jako malou hadrovou panenku. Nebylo to poprvé, co byla s dítětem, které bylo svědkem ublížení na zdraví, nebo dokonce jemu někdo ubližoval. Jenže takové znásilnění malé holky... Nevěděla, jak začít.

„Povíš mi, jak se jmenuješ?“

Zavrtěla hlavou.

„Ale než tě sem přivezli, tak jsi řekla, že se jmenuješ Marione Rénierová. Je to tak?“

Přikývla.

„Já jsem Sára.“

Usmála se.

„Mohla bych ti tu tu knížku nechat, nebo ti z ní číst... Co bys raději?“

Pokrčila rameny a očima sklouzla na bílou zeď.

„Dobře, když si se mnou nechceš povídat, nemusíš...“

Dívka se znovu na Sáru usmála.

„Podívej, mám tu jednu panenku...“ Sára ukázala hadrovou loutku, „Byla teď na složité operaci, ale už je

v pořádku. A bojí se o tebe, ví, že někdy to, co nám doktoři dělají, bolí.“

Dívčiny oči se leskly.

„Ahoj,“ řekla Sára za panenku vysokým pisklavým hlasem.

Znovu se usmála, mezírkou mezi rty byly vidět její bílé zoubky.

„Jmenuju se Marione, stejně jako ty... Tobě něco doktoři taky dělali?“ pokračovala Sára za panenku

Živá Marion přikývla.

„A bolí tě to?“

Přikývla.

„Mě strašně bolelo břicho. Co bolí tebe?“

Ukázala přesně tam, kam Sára čekala.

„Zkus to říct doktorům, mě na to dali prášek.“

„Mastičku?“ zeptala se Sára panenky a otočila její hlavou na sebe.

„Takový bílý prášek, spolkla jsem ho a pak už to nebolelo. Myslíš, že by ten prášek pomohl i tady Marione?“

Otočila hlavičkou panenky zpět k dívce v posteli.

„Myslím, že ano,“ řekla Sára zase za sebe, „Jenže je moc prášků a pokud doktoři neví, co ji bolí, nemůžou jí pomoci...“

„Ale já mám strach,“ řekla živá Marione a úsměv se ztratil.

„To je v pořádku,“ řekla Sára, „Každá máme někdy strach. Já taky... A ona taky...“ Ukázala na loutku. „Chceme ti jenom pomoci, aby tě nic nebolelo.“

„Tak dobře...“

Sára se usmála. Šlo to snáz, než si myslela...

Manon vytáhla klíče. Šla pozdě. Tátovo auto našťestí před domem nebylo. Zase byl pryč, na cestě... Snažila se strčit klíč do zámku a odemknout, ale nemohla se strefit. Dveře se najednou otevřely. Maminka....

„Kdes byla tak dlouho, sluníčko moje?“ Pokusila se jí obejmout, ale Manon jen proklouzla kolem ní.

„Nemáš hlad? Uvařila jsem moc dobrou...“

Manon přikývla. „Děkuju moc...“

Maminka se usmála a vrátila se do kuchyně. Manon zůstala stát u schodů, poslouchala. V celém domě bylo takové ticho. S až přehnanou opatrností našlapovala po schodech do patra. Ne, nikdo tu doopravdy nebyl. Rychle ze sebe všechno shodila a zamkla se v koupelně. Teprve když se první kapky vlažné vody dotkly její kůže, uklidnila se. Ten kousek železa u jejího pasu se v září žárovky nad umyvadlem leskl. Rychlými krátkými pohyby přejížděla mokrou houbičkou po těle. Nevnímal čas, jako by se pro ni na tu chvíli zastavil. *On* tu nebyl...

Klika se pohnula, někdo se snažil do koupelny dostat. Ne, byla to jen její maminka, slyšela za dveřmi její hlas. Slyšela, ale nevnímal, co říká. Vypnula vodu a se stejnou důkladností, s jakou čistila každý centimetr kůže, setřela ručníkem všechnu vodu. Za dveřmi na ni čekalo krásně čisté oblečení, voňavé... Sukně... Jak dlouho už na sobě neměla sukni. Tatínek to neměl rád...

„Večeře, pojď rychle...“

Stáhla si rychle mokré vlasy gumičkou a v bačkorách seběhla do jídelny. Samy dvě... Jen ona a maminka...

Po večeři jí maminka v obývacím pokoji dlouho česala vlasy hřebenem. Tak, jak to měla ráda.

Jsou tu hlavní zprávy France 1. Na stěně zářila velká

plazmová televize. *Preference UMT před volbami posiluje, podle průzkumů rok před volbami by získala více než 90% regionů. Pátrání po černé skříňce Airbusu 477 je stále neúspěšné. Jih Evropy sužují rozsáhlé požáry.*“

K Manon dolehly jen útržky vět beze smyslu, neprošly přes její bariéru, kterou se nyní obklopila.

Otřesný čin se dnes ráno stal na předměstí Paříže. Osmiletou dceru majitele Parisien Immobilier Pascala Réniéra surově napadl a znásilnil zatím neznámý pachatel. Policie hledá svědky, kteří se dnes ráno pohybovali v okolí Olmessonského parku, především u ulice Rue d'Eglise, a mohli by jakkoli pomoci ve vyšetřování, aby se zavolali na číslo jakékoli komisařství. Pascal Réniér v důsledku událostí nezvládl řízení na Quai du Rancy a čelně se srazil s protijedoucím vozidlem. Zemřel na těžké vnitřní krvácení po převozu do nemocnice.

Manon koutkem oka zahlédla pár záběrů z nehody. Toho muže znala. Znala Pascala Réniéra! V hlavě jí zněla slova, poslední Rozárčina slova. „*Budu tě chránit před pokušením. I před tím vším. Už ti nikdo nikdy nic neprovede, o to se postarám.*“ To ale přece nemohla být Rozárka, vždyť...

Před domem zastavilo auto.

„*Utíkej k sobě do pokoje, rychle...*“ řekla maminka a také vyskočila. Manon nemusel nikdo dlouho pobízet, proklouzla předsíní a dřív, ještě než se zarachotil klíč ve vchodových dveřích, zavírala ona dveře svého pokoje. Potichu si sedla na postel a s nastraženýma ušima se snažila zachytit známky blížícího se nebezpečí. S koleny přitisknutými k hrudníku a očima rychle těkajícíma po dveřích zůstávala nehybná. Dole byly tři osoby. Smály se... Odejde? Nebo půjde nahoru jako ti ostatní? Bála se pohnout, jen aby náhodným

vrznutím matrace na sebe neupozornila. Byla to hloupost sedat si na postel... Tak ráda by tu teď měla Rozárku... Jen na chvíli...

Kroky na schodech, hlasy byly stále hlasitější. Už dokázala rozeznat tátův hlas. A hlas ještě dalšího muže. Jde nahoru...

„Tady máte klíč, pane“ slyšela tatínka, „pochopíte od čeho. A nezapomeňte, maximálně půl hodiny...“

Manon zavřela oči a bezděky sjela rukou pod sukni. Nahmatala studený zámeček. Když oči opět otevřela, stál ve dveřích muž v obleku, červená kravata jen zářila. Tak proto tatínek nebyl doma, proto se o ní maminka tak starala, česala jí, přinesla jí čisté oblečení. Kvůli *tomu!* Buch buch... Buch buch....

#4

„Za pět minut všichni v kanceláři,“ zavolal rozčileně komisař Baudrilloux a v ruce držel jakousi zprávu, „A vyříd'te to i Robertovi...“

Potřeboval teď všechny. Podle zprávy techniků někdo na autě Pascala Réniera poškodil brzdové hadičky. Bylo mu jasné, že by byla příliš velká náhoda, kdyby ranní znásilnění dcery a teď nehoda otce spolu nesouvisely. Pro jistotu nechal paní Rénierovou hlídat. Přece jen tu existovala možnost, že by se něco mohlo stát i jí. Sedl si na stůl v prázdné kanceláři a znovu pročetl tu zprávu. Kdo znásilní dívku, aby potom ještě zabil jejího otce? Kdyby to byl jen nějaký sexuální deviant, proč by zabíjel ještě otce? A k tomu ještě takovým složitým a nejistým způsobem... A jestli šlo o pomstu rodině... Ne,

do toho nezapadalo znásilnění, to by tu dívku spíš zabili...

Do kanceláře vstoupil Jean-Paul, v podpaží nesl celou kartotéku. Ano, najít muže s vytetovanou růží... Zatím to byla jediná stopa, kterou měli. A ještě zatím neznámý otisk z telefonu. Brzy se vrátila ze školy Juliette i Leclerc. Robert jako obvykle chyběl.

„Takže vážení...“ začal komisař Baudrilloux a položil zprávu na stůl, „Běhá nám tu nebezpečný cvok, technici přišli na to, že brzdy v Réniérově autě někdo úmyslně poškodil. Rozhodně to nebyla nehoda, řekl bych spíš promyšlená vražda.“

„Myslíte, že je to ten samý člověk, který...“ začal Jean-Paul.

„...který znásilnil jeho dceru? Nemůžeme to vyloučit. Já se k té teorii docela přikláním. V každém případě nám tu běhá dost nebezpečný muž. Co máte?“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Robert.

„Ptali jsme se s Victorem v té církevní škole,“ vzala si slovo Juliette, „podle profesorů byla Marione samotářka, spíš vyhledávala společnost kluků, všichni se shodli na tom, že kamarádku neměla nikdy žádnou. Navíc holky z její třídy se o ní vyjadřovaly dost s pohrdáním.“

„Když to nebyla její kamarádka, kdo nám to tedy ráno volal?“ zvedl nespokojeně obočí komisař.

„Mohl to být kdokoli...“ pokrčil rameny Jean-Paul, „od tajné kamarádky z jiné školy, o které nikdo nevěděl, přes náhodného chodce až po pachatele...“

„Pachatele?“ téměř vykřikl Leclerc, „Snad v telefonu ještě poznám dívčí hlas. A Marione znásilnili, pokud vím, tak...“

„Jenom přemyslím nahlas, promiň. Ale puberták mohl mít ještě hlas jako holka, kdyby to...“

„Říkám, že jsem slyšel holku...“

„Klid, takhle se daleko nedostaneme,“ vstoupil do hádky komisař, „Roberte?“

„Tak ten kapesník, co jste našel, byl napuštěný směsí chloroformu, benzenu, toluenu a trichlorethylenu. Toluenu a trichlorethylen jsou naprosto běžné složky rozpouštědel a různých čističů, ale benzen se už tak často nepoužívá, sice je to perfektní rozpouštědlo, ale přece jen je docela nebezpečný.“

„Jasně, od benzenu se ustupuje, strašně těká, a navíc při chronické expozici je hematotoxický a navíc karcinogenní, pravděpodobně způsobuje i leukemii. Při nadýchání působí narkoticky, takže...“ Zazněla všeobecná encyklopedie Juliette.

„Našel jsem, že tohle složení využívají už jen dvě firmy, které se všechny zaměřují na různé čističe kovů a podobně. Jinak kombinace benzen, toluen, trichlorethylen je dost smrtící, protože benzen uspává, toluen a trichlorethylen nejdřív působí něco jako opilost a pak až bezvědomí, takže tahle kombinace by klidně bez včasné pomoci mohla smrtí skončit. Ale jak se v tom vzal chloroform...“

„Takže je možné, že pachatel chtěl Marione i zabít?“ skočil mu do řeči Leclerc.

„Pokud věděl, co v tom čistidle je, tak to nemůžu vyloučit. Jinak otisk z telefonu v Rue d'Eglise v databázi není. No a co se týče toho auta, tak brzdy byly skutečně poškozeny, ale zvláštní je, že dost amatérsky, pachatel byl buď ve velkém stresu, nebo neměl moc síly, protože zkoušel hadičky poškodit na několika místech, podařilo se mu to až na čtvrtý pokus. Navíc ani náhodou nedokážu identifikovat nástroj, kterým to bylo provedeno, možná snad nějaký nůž, ale to by byly jenom dohady.“

„Říkáš, že neměl sílu?“ vzhlédl od zprávy

technického oddělení komisař Baudrilloux.

„Rozhodně. Možná dokonce chtěl brzdové hadičky přestříhnout úplně, ale nepodařilo se mu to, takže je jenom nařízl a ty pak praskly až dole na Quai du Rancy.“

„To je sice hezký, ale moc nám to nepomůže. Jak jsi na tom ty, Jean-Paule?“

„Kdo hledá, najde, jenom to někdy trvá dlouho... Zatím mám 125 lidí, kteří mají nějakou růži nebo hada na ruce, ale nikdo to nemá dohromady. Nebo to nemá na ruce. Ale jsem tak ve třetině.“

„Jak říká Robert, byl to asi někdo slabší postavy, tak zkus hledat i podle toho. Ještě někdo něco?“

Jen se po sobě mlčky podívali.

„Dobře, v tom případě pokračujem! Jean-Paule, hledej dál, Robert ti s tím pomůže, udělejte si na to nějaký program, Leclercu, ty...“

„Já zajedu do realitní kanceláře, kde Pascal Rénier pracoval a zeptám se tam na něj.“

„Výborně. A já s Juliette zajedeme za paní Rénierovou. Jo, Roberte, kousek od jejich domu je dopravní kamera, zkus dostat záznam. Odjezd...“

O pár minut později od policejní stanice vyjeli do deště dva služební Renaulty. Další přívalový déšť smýval z ulic prach do kanálů. Komisař Baudrilloux nechal Juliette řídit. Bočním okýnkem pozoroval lidi na chodníku, kteří se snažili před studenou sprchou ukrýt pod úzkou římsou. Proč si zločinci nemůžou k páchání trestných činů vybrat lepší počasí? Jak krásně by se teď sedělo u krbu.

„Přemýšlíte nad tím člověkem?“

Měl pocit, že slyší Charlotte. Probral se z letargie a několikrát zamrkal.

„Přemýšlím nad počasím,“ odpověděl po pravdě a uvelebil se v sedadle.

„Letošní léto stojí za houby. Ale třeba se to ještě zlepší,“ souhlasila Juliette a obratně se vyhnula kaluži, která se u okraje silnice stačila za malou chvíli vytvořit.

Když zastavili na malém parkovišti naproti domu Rénierových, déšť jakoby na protest ještě zesílil. Seděli dál v autě a poslouchali, jak kapky buší do kapoty.

„Myslíte, že brzo přestane?“ zeptala se po chvíli Juliette.

„Nevypadá...“ prohlásil rozmrzele komisař a natáhl se na zadní sedadlo, kde ležely dva velké deštníky.

„Tak jdem?“

„Jdem...“

Co nejrychleji přeběhli silnici a schovali se pod stříškou přede dveřmi vedoucího do obytného bloku, kde Rénierovi bydleli. Bylo odemčeno. Důkladně oklepali deštníky, než vystoupili do prvního patra. Na dveřích byla přilepená cedulka *Pascal Rénier*, byli tedy na místě. Juliette dvakrát krátce stiskla zvonek. Dveře se pootevřely téměř okamžitě. Škvírou se na ně dívaly ubrečené oči paní Rénierové.

„Co chcete? Všechno už jsem řekla...“ odsekla a snažila se dveře zase zavřít.“

„Počkejte...“ řekl komisař a mezi dveře strčil ruku, div že mu paní Rénierová nepřiskřípla prsty.

„Co bych vám měla říkat?“

„Chtěli bychom si to poslechnout ještě jednou.“

„K čemu to?“

„Máme podezření, že znásilnění vaší dcery a vražda manžela mohou mít něco společného...“

„Opravdu?“ V hlase paní Rénierové bylo cítit

pohrdání. Přesto odpojila od dveří bezpečnostní řetízky a dveře otevřela. Vešli dovnitř. Stáli v úzké předsíni, ze které vedly dvojce dveří, do obývacího pokoje a do kuchyně. Odkudsi se vynořila Marione. Když ale viděla, kdo přišel, beze slov se otočila a zmizela v jednom z pokojů za kuchyní. Paní Rénierová jim naznačila, aby šli do obývacího pokoje. Na stěnách tu visely velké fotografie z dovolené, Juliette si je se zájmem prohlížela. Paní Rénierová zachytila její pohled, ale neřekla nic.

Usadili se na pohodlné rohové pohovce.

„Je nám líto, co se stalo,“ začala Juliette, „neradi bychom vás dlouho zdržovali...“

„Vše jsem už doopravdy řekla vašim kolegům,“ opakovala paní Rénierová a pohled stočila k jedné fotografii, kde se objímala s manželem.

„Vím, že je to pro vás těžké, ale mohla byste nám to zopakovat? Kdo mohl chtít ublížit panu Rénierovi?“

„Nikdo, neměl nepřátele. Zeptejte se v realitní kanceláři...“

„Nedlužil třeba někomu peníze?“

„Pascal? Děsil se dluhů! Když jsme před dvěma lety přestavovali kuchyni, odmítl si brát půjčku! Ten by si od nikoho nepůjčil... Abych pravdu řekla, ani nevím, kolik teď máme na účtu, o všechno se staral manžel.“

„Můžu se zeptat, jaký byl vztah pana Réniera s dcerou?“

„Kam tím míříte?“

„Snažím se jen zjistit, co se stalo vašemu...“

„Tak se Marione zeptejte přímo... Už to není dítě!“

„Nebude vám to vadit?“

Paní Rénierová odevzdaně zavrtěla hlavou. Juliette

vstala. Komisař zaslechl ještě, jak klepe na vzdálené dveře. Pak se ale obrátil zpátky na paní Rénierovou.

„O čem poslední dobou váš manžel mluvil?“

„Poslední dobou? O čem se tak mluví... Chtěli jsme jet v létě k moři. Pascal si dělal starosti, jestli na to budeme mít, obchody teď vůbec nešly, v krizi se domy moc neprodávají, pro některé bylo čím dál těžší najít kupce... Ale na to se zeptejte u něj v kanceláři...“

„Zeptal bych se ještě na dnešek... Nedělo se dneska něco zvláštního? Nějaký telefonát, neohlášená návštěva...“

„Kromě vás? Okolo šestý odjel do práce, pak jste volali, že Marione... Jel hned za ní do nemocnice, pak ještě dojel pro mě. Pak nás odvezl domů, potřeboval si ještě sám něco zařídit a když odjížděl...“

„A včera?“

„Celý den byl v práci, domů přišel až někdy po půlnoci, jel klientovi ukázat dům až někam k Rouenu.“

„To se stávalo často?“

„Vlastně ani ne, s klienty často jezdí prohlédnout si domy, ale na večeri byl většinou zpátky, tohle byla výjimka... Jak říkám, je krize, musel dělat hodně, aby ty domy prodal...“

„Nevíte jméno toho klienta? Nebo klientky?“

„Za koho mě máte? Já svému manželovi věřím! Když říká, že byl s klientem tak nemám důvod myslet si něco jiného. Nepodvedl by mě. Už kvůli Marione!“

„Takže nevíte, s kým byl včera večer?“

„No, bála jsem se o něj, volala jsem do kanceláře... A... Říkali, že odjel v půl šesté s nějakým Jacquem Dufourem.“

Jacques Dufour! Komisaře Baudrilloux to jméno udeřilo bolestivěji než rána pálkou. Ze všech možných i nemožných jmen zrovna Jacques Dufour! Paní Rénierová ještě

něco říkala, ale on už jí neposlouchal. Kolik mohlo být v Paříži lidí, kteří nosili takové jméno... Před očima měl opět oči jedné dívky. Hluboké vlhké hnědé oči. Strašila ho ve snech už deset let... Dávno už zapomněl její jméno, ale ten pohled, pohled plný strachu, odevzdání a nenávisti, mu v mysli hlodal dál. Některé věci nelze vzít zpátky. *Čeho se na nás dopustí druzí, s tím už se nějak vyrovnáme. Horší je to s tím, čeho jsme se na sobě dopustili my sami...* Slova François de la Rochefoucaulda zněla ve vzduchu a připomínala Damoklův meč. Co kdysi dávný filozof udělal, že měl takové myšlenky a výčitky svědomí? Určitě nic tak strašného, jako to, z čeho se jednou bude muset tam nahoře zpovídat François Baudrilloux. Nebo spíš dole... I když odcházeli, stále měl před sebou obraz bílého andílka, kterému přistříhl křídla dětství dřív, než stihl vzlétnout k nebi. Na tváři mu zůstala zaschlá slza.

Juliette řídila mlčky. Věděla, že pokud jí komisař Baudrilloux bude chtít něco říci, udělá to. Jinak ale nemělo cenu se ho na něco ptát, pokud vůbec odpověděl, ještě více tím zamotal hlavu. Tušila však, že za tímto případem bude ještě něco...

„Šéfe, šéfe...“ vyřítit se od svého stolu Jean-Paul, sotvaže komisař s Juliette vstoupili do kanceláře, „Trochu jsem si proklep účty Pascala Réniera, včera bylo vybráno v bankomatu na Place de Napoleon přes 5000 Euro... To je docela dost peněz na výběr z bankomatu, nemohlo by to nějak souviset, třeba vydírání...“

„Možná... Máme jméno, Jacques Dufour,“ řekl komisař a příliš si nevíšal poznámky snaživého Jean-Paula, „Bohužel neznáme adresu, nic. Paní Rénierová ale tvrdí, že s ním včera večer odjel někam k Rouenu prohlédnout si dům. Zkuste mi o tom člověku něco zjistit. Leclerc tu ještě není?“

„Ještě je v té realitce...“ řekl Robert, aniž by odvrátil pohled od nekonečných sloupců číslic, které mu na monitoru poblikávaly, „Víte ale, kolik lidí v Paříži se jmenuje Jacques Dufour?“

„Rozhodně méně, než mužů s vytetovanou růží...“

„Jinak dneska odpoledne přepadla parta nějakých malých dětí nějakou stařenku,“ hlásil Jean-Paul, „ale řeší to komisař Remuers, my máme... Šéfe, co byste říkal tomuhle...“ Natočil obrazovku počítače tak, aby na ni všichni viděli. Přes celý monitor byla zvětšená fotka z tenisového kurtu. Dva muži si přes síť podávali ruce.

„Našel jsem ji na jednom soukromém blogu...“

„Dokážeš zvětšit to rameno?“ zahuhlal Robert.

„Kdo si myslíš, že jsem?“ odsekl Jean-Paul, „Nějaký pitomý student grafiky? Nejsem o tolik horší než ty...“

Jen několikrát klikl na obrázek a rázem se před nimi objevila růže.

Tiskárna za jejich zády začala hučet. Robert se beze slova zvedl a došel pro čerstvě vytištěný seznam.

„Jacque Dufour, 55 Rue Victor Hugo,“ řekl, „Před 5-ti lety si nechal vytetovat na záda dvě písmena. Ale prý už měl vytetovanou růži s hadem. V roce 1998 byl sousedy podezříván, že týrá manželku, ale asi to bylo jen nějaké vyřizování sousedských účtů, protože teď je klid, dokonce mají adoptovanou dceru, Manon.“

Komisaři se zatmělo před očima. Rue de la Victor Hugo! I výběr 5000 Euro by to vysvětlovalo. Tehdy to sice bylo méně, ale... Jenže nic z toho nemohl říci, nemohl ani naznačit... Kdo z lidí, které znal, by něco takového mohl pochopit...

„Komisaři,“ slyšel Juliette jako z velké dálky, „Jeďte vyřešit ty rumunské děti, na stole máte zprávu z technického oddělení, a pak domů, odpočiňte si. Já za Dufourem zajedu sama... Kdybyste si chtěl promluvit...“

„Děkuju, Juliette... Jednou vám to vysvětlím, jen co...“

„Šéfe, podívejte,“ vykřikl Jean-Paul, „tohle je bankovní účet Jacqua Dufoura. Jenom za poslední měsíc mu na účtu přibýlo nějakých 80 000 Euro! A předtím je to podobné...“

„Nehrab se v jeho soukromí, Jean-Paule. Dokud nezjistíme, že je to doopravdy on...“

„Ale...“

„Všechno jsou to jenom indicie, sakra. Nemáme žádnýho svědka, který viděl, kdo znásilnil malou Marione nebo kdo se vrtal v autě Réniera.“

„Ale ty peníze...“

„Jenom indicie. K čertu Jean-Paule, používej někdy to, co máš na hlavě! Myslíš, že je někdo ještě zvědavý na to, jak na internetu najdeš, kde byl minulou sobotu na večeři?“ Téměř křičel. Všichni se na něj jen nevěřičně dívali. Připomínal lva, který se po několika letech zajetí vzbouřil a rozhodl se

utéct. A najednou bylo ticho. Lev poznal sílu řetězu, který ho poutal ke zdi. Jediným pohybem shrábl ze své klece několik papírů a zmizel.

Komisař Baudrilloux stál na chodníku a nechal na sebe dopadat tisíce studených kapek. Už se trochu uklidnil. Byl opět v Allée du Poil Vert. Ještě v autě i přečetl zprávu technického oddělení. Podle ní byly všechny pneumatiky propíchnuty velmi ostrým dlouhým předmětem kruhového průřezu, rukou byla dopsána poznámka, že by to mohl být nějaký zašpičatělý pilník. K proražení pneumatik bylo použito velké síly, rozhodně to tedy nemohli udělat žádné děti...

Děšť mu dál stékal po kožené bundě. I ve svetrů mu byla zima. Opřel se o plot a sledoval prázdnou ulici. Snad čekal, že se někde někdo objeví. Snad čekal na jednu jedinou osobu.

„Hlídáte to tu? To je dobře...“ řekl úlisný hlas v okně domu přes ulici, „Před těmi lidmi si člověk nemůže být ničím jistý...“

Ovšemže. Z okna ho pozoroval pan Bouquette. Komisař se zachumlal do už tak mokré bundy a přeběhl silnici. Zastavil se před vrátky, pan Bouquette ale neopustil svou pozorovatelnu, ani nenaznačil, aby šel dál.

„Co jste to říkal?“ zeptal se komisař a kryl si obličej před kapkami, které mu vítr hnal do očí.

„Že nikdy nevíme, kdy zase něco provedou... Je jenom dobře, že to tu hlídáte...“

„Víme už skoro jistě, že žádné děti, ať už vaše nebo jakékoli jiné, kola aut poškodit nemohly. Neměly by na to dost síly...“

„Chcete říct, že ty sičáci z toho vyvážnou?“

„Ukažte mi u nich, čím kola propichovali, a já budu moct něco udělat.“

„Ukážu... No já vám ukážu, jak se to dělá...“

A prudce bouchl oknem. Komisař se jen pousmál. Zítř ráno se určitě u Charlotte na zahradě z čista jasna objeví ostrý pilník. Pan Bouquette byl posedlý myšlenkou hodit to na ty děti, i kdyby to nebyl on sám, nenechá si ujít příležitost nastražit falešnou stopu. Vytáhl mobil.

„Roberte? Prosím tě, jestli máš někoho volného, potřeboval dneska v noci hlídat dům těch Rumunů. Nemáš tam náhodou někde po ruce nějakou kameru, která vidí i v noci?“

„Po ruce... No určitě tu někde mám kameru s bodovým světlem, infračervenou kameru, dálkovou wifi-kameru... Kam to mám hodit.“

„Výborně, věděl jsem, že na tebe je spoleh. 12 Allée du Poil Vert.“

Děšť ještě zesílil. Byly to tisíce a tisíce kapek, které dopadaly na pařížské ulice. Šel s rukama v kapsách, tak, jak to dělal, když přemýšlel, když se za jeho zády otevřely dveře.

„Dobrý večer, pane Baudrilloux...“

Byla to Charlotte, vycházela právě ze dveří domu z červených cihel. Komisaři se rázem zhroutil celá jeho teorie jako domeček z karet. Stála tam, na sobě tričko s Mickey Mousem, v tepláčkách a plátěných botech.

„Co tam děláš?“ otočil se a přísně se na Charlotte zadíval, „To přeci není váš dům...“

„Já? Chodím sem každý den, povídat si s paní Picardovou. Už dva měsíce leží jenom v posteli a její děti se na ni vykašlaly, přestěhovaly se někam do Avignonu, sice se o ni stará sestra z nemocnice svatého Bernarda, ale stejně... Tak jí nosím nákupy a večer si s ní povídám, aby se pořád nemusela

dívat na televizi. A vy komisaři? Asi tu nemoknete na dešti jen tak... Nebo k nám jdete na večeri?“

Zasmála se. Stála teď na dešti jen v tričku, jen nad hlavou si držela noviny.

„Kdepak... Jen to tu pozoruju...“

„Nastydnete, pojdte se schovat... Chřipka vašemu svědomí stejně nepomůže...“

Svědomí... Co o tom může ta malá holka vědět? Nedokázal ale protestovat. Zastavili se až v útulném přístřešku vedle Charlottina domu. Nebylo tu sice teplo, ale bylo tu sucho. Charlotte vyskočila na schůdky a z horních polic sundala několik krabic.

„Jen povídejte...“ řekla najednou Charlotte.

„Co bych měl povídat...?“ podivil se pan Baudrilloux a nespouštěl oči z přístupové cesty.

„Jaký případ vyšetřují ostatní?“

„Jak...“

„Odkdy se policejní komisař zabývá takovými prkotinama, jako jsou prasklé pneumatiky na pár autech. Copak Paříž nemá větší problémy? Před čím utíkáte?“

„Já před ničím neutíkám...“

„Tak před někým... Promiňte, táta říkal, že tohle lidi nemají rádi...“

„Před čím myslíš, že utíkám?“

Charlotte seskočila na zem a upřela na něj své modré oči. Modré jak moře v Provence. Smutně se usmála.

„Lidi nemají rádi, když jim to říkám.“

„Povídej...“

Odložila víko jedné z krabic a opřela se o zeď pokrytou pavučinami. „Nevím co, ale něco jste provedl, pane Baudrilloux. Už hodně dávno. Řekla bych, že jste někomu

ublížil. Určitě jste ještě nebyl komisař, možná ani u policie, to byste se pak nemohl dostat na takovou pozici, na jaké jste teď. Možná právě proto jste pak šel k policii... Jenže...“

„Pokračuj...“

„Bojím se vám to říct, jestli nemám pravdu, tak už sem nikdy nepřijdete...“

„Před pravdou se člověk stejně neschová...“

„Myslím, že jste provedl něco nějaké holce jako já. Proto si se mnou tak povídáte, myslíte, že když pomůžete mně, smažete tím, co jste provedl kdysi jí. Proto se vůbec nevyptáváte na to, co jsme dělali, nechcete omylem zjistit, že jsme to byli my, že jsem to třeba byla já... Proto jste mi včera nabídl, že mě dostanete na zdravotní školu... A myslím, že teď ostatní řeší případ, který se té holky týká. Už to asi tedy není holka, možná je to krásná slečna, kterou někdo přepadl nebo zabil a vy jste se s ní po letech setkal... A nevíte, co dělat. Vyvolává ve vás vzpomínky na minulost...“

Charlotte se odmlčela a zahleděla se do deště.

„Zlobíte se?“

Dokázala v něm číst jak v otevřené knize. Komisař stál mlčky a nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

„Vždyť jsem to říkala, teď odejdete a už se nikdy neuvidíme. Kdybych mlčela, mohla jsem být na zdrávce, šťastně studovat... Ale takhle... Nebudu se zlobit, když teď půjdete pryč...“

Kam se na tohle drobné stvoření hrabala Juliette. Vždyť Charlotte nestudovala žádnou psychologii, měla za sebou jenom základní školu.

„Jak jsi to všechno poznala?“ řekl po dlouhé chvíli mlčení komisař.

„Takže mám pravdu?“ V jejích očích nebyla radost

z úspěchu, spíše lítost nebo smutek.

„Víš, jsi zvláštní tvor, Char-“

„Tvor?“ zasmála se nahlas dívka, „Hmm... Tak to jsem to asi hodně přehnala, když už jsem poklesla až...“

„Tak jsem to nemyslel. Jen...“

„Jen se mě bojíte? Táta říkal, že to lidé nemají rádi. Že takhle nebudu mít žádné kamarády...“

„A měl pravdu, Charlotte?“

„Asi nejste dobrý policista, když to nepoznáte sám... Jste alespoň dobrý malíř?“

„Malíř?“

„Filip chce vymalovat pokoj na oranžovo, bílá se mu nelíbí, znáte kluky... Takže jestli si chcete povídat dál, budete mi muset pomoci.“

„Kolik ti je vůbec let, Charlotte?“

„Máte zvláštní způsob, jak říkat ano, komisaři...“

Sára Rouvièrová seděla na pohodlné pohovce, popíjela voňavou kávu a listovala sešitem. Měla hlad, ale byla líná vařit dnes jen pro sebe. Včerejší večer s Paulem se tak vydařil... Mohli by to někdy zase zopakovat.

Nedokázala sešit na dlouhou dobu pustit z ruky. Zapnula si televizi, ale spíš jen jako kulisu. Převracela jednu stránku za druhou. Už několikrát došla na konec, ale vždy se zase vrátila na začátek. A právě první stránka... Všechny obrázky byly vykreslené do detailů, jen ten první byl několikrát vygumován, znovu nakreslen a zase vygumován, aby ho nakonec překryla souvislá černá plocha, za kterou se obrázek ukryl. Sotva dokázala rozluštit datum 3. listopadu 2000. Musel se hodně nepověst, že se ho autor (nebo autorka) pokusila takhle zničit... A znovu došla až úplně na konec. Vlastně ani

nedokázala říci, co přesně na posledním obrázku je. Z mraků na zem sestupovala jakási rozmazaná dívka, na zemi klečel Lucky (ano, opět tak vypadal!) a modlil se. A pod tím vším bylo neumělým písmem dopsáno. *Tak ve dne tělo mé a v noci duše moje se zmítá pro tebe a pro mne bez pokoje. Rozárko, vrať se mi, prosím.* Rozárka? Kamarádka? Nebo kdo je Rozárka? Vlastně to byla jediná stopa k autorovi nebo autorce obrázků. Muselo ji určitě mrzet, že ztratila sešit, do kterého kreslila už skoro 10 let. Jenže Sára dobře věděla, že není žádná možnost, jak zjistit, o koho jde..

Otřesný čin se stal dnes ráno na předměstí Paříže. Osmiletou dceru majitele Parisien Immobilier Pascala Réniéra surově napadl a znásilnil zatím neznámý pachatel. Sára zvedla hlavu od sešitu. To mluví o Marione Rénierové? Policie hledá svědky, kteří se dnes ráno pohybovali v okolí Olmessonského parku, především u ulice Rue d'Eglise, a mohli by jakkoli pomoci ve vyšetřování, aby se zavolali na číslo jakékoli komisařství. Pascal Réniér v důsledku událostí nezvládl řízení na křižovatce Quai du Rancy v Sucy-en-Brie a čelně se srazil s protijedoucím vozidlem. Zemřel na těžké vnitřní krvácení po převozu do nemocnice.

Chudák holka.. Tak tohle jít teď opravdu nepomůže. Ale jejího otce, Pascala Réniéra... Zuřivě listovala sešitem. Tady... A tady taky... Byl celkem na třech obrázcích s datem 29.1.2009, 14.2.2009. A na předposledním obrázku, u kterého datum chybělo. Ale Sáro, je to jen dětská kresba! To je jen tvoje fantazie, která dotváří obličej z kreseb do podoby skutečných lidí... Skoro slyšela Paulova slova. *Jsi jak ty děti, o které se staráš...* Usmála se. Ano, musí to s Paulem někdy zopakovat. Třeba hned zítra...

Jenže co když to nebyla jen její fantazie? Co když

sešit, který držela v ruce, patřil té kamarádce Marione, kterou policie hledala...? Stalo se to v Sucy-en-Brie, určitě to vyšetřuje... Tím líp... Vytáhla z kabelky mobil. Listovala adresářem, než našla kontakt *strejda*. Vytočila.

„Komisař Baudrilloux, poslouchám,“ uslyšela na druhé straně.

„Ahoj strejdo, Sára, můžu chvílku rušit?“

„Sáro, o tobě jsem neslyšel už léta, jak se máš, co je nového...“

„Všechno pořád při starým, jen mám teď takový problém.“

„Jsem jedno velké ucho, povídej.“

„Ty vyšetřuješ tu událost z Olmessonského parku?“

„Jo. Neříkej, že jsi tam byla...“

„Ale ne... Je to trošku komplikovanější... No, našla jsem takový sešit s obrázky. Ne, nesměj se, nejsem blázen. A myslím, že jsem na několika z nich poznala Pascala Réniera, asi to nic neznamená, jen jsem ti to chtěla říci...“

„Dobře, zítra ráno se za tebou stavím v práci.“

Manon ležela schoulená do klubíčka na posteli, měla na sobě je lehkou košilku a trochu jí byla i zima. Sledovala mouchu, která znovu a znovu narážela do skla chtějí dostat se ven na svobodu. Kdyby tu byla Rozárka, určitě by okno otevřela a pustila ji ven.

Manon se snažila setřít neviditelné skvrny. Třela si pupík tak, že ho za chvílku měla červený jak listy javoru na podzim. Stále se snažila utěrkou dostat pod kov, který ji teď nepříjemně škrábal do boků.

Z přízemí k ní dolehl křik. Na chvíli se zarazila a nastražila uši. Prásk... Táta měl opět špatnou náladu... Prásk

prásk... Další a další talíře vysílaly poslední SOS, než se na zemi rozbily na tisíc kousků. Manon znala ten zvuk. Naučila si nevšimat si toho, co se dělo dole. To, co se dělo dole, nebyla její starost. Najednou ale celým domem projelo mrazivé ticho. Manon téměř nedýchala. Ticho mohlo znamenat vždy jen něco špatného.

Venku zastavilo auto. Téměř nedýchala a snažila se zaslechnout alespoň náznak toho, co se dole dělo. Někdo dvakrát stiskl tlačítko domovního zvonku. *Vždyť říkal, že dneska nikdo nepřijde! Říkal to...!* Posadila se na posteli a odpočítávala vteřiny. Nic se ale nedělo. Z přízemí slyšela jen jakýsi tlumený rozhovor. Jak ještě dlouho. Ať už přijde, ať to má za sebou... Na těle jí vyrazil studený pot. Konečně zaslechla kroky na schodech. Zavřela oči. Dveře se však neotevřely, místo toho se ozvalo slabé zaklepání. Otevřela zmateně oči. Zaklepání se však ozvalo znovu. Srdce jí bilo na poplach. Rukama objala kolena a se skloněnou hlavou se dívala na dveře. Ty se najednou samy otevřely. V prvním okamžiku měla Manon pocit, že vstoupila její maminka. Tělem jí projelo zvláštní teplo, které pro ni znamenalo bezpečí. Ihned ho ale vystřídal opět strach a chlad. Těkala pohledem po neznámé ženě, která stála ve dveřích.

„Ahoj, můžu dál?“ zeptala se žena docela milým hlasem. Co to mělo znamenat? Kdo to byl? Co to tatínek vymyslel?

„Kdo jste?“

„Juliette, jsem od policie. Potřebovala bych si s tebou jen o něčem popovídat...“

„Od policie?“ Bezděky si noční košili přetáhla ještě níž. Vzpomněla si na tatínkova slova. Její ochranu nesmí nikdo vidět! Nesmí...

„Neboj, nic jsi neprovedla,“ snažila se ji uklidnit Juliette a přešla blíž, „není trochu brzo na to jít spát?“

Manon neodpověděla.

„Můžu si sednout?“

Přikývnutí.

„Chtěla bych se tě zeptat na tatínka...“ pokračovala policistka.

„Táta nic neprovedl...“ řekla najednou potichu Manon.

„Neříkám, že provedl... Jenom bych chtěla vědět, kde byl dneska ráno okolo osmé a pak okolo půl druhé...“

„Proč se ptáte?“

Juliette sledovala každý pohyb malé slečny Dufourové. V té její ustrašenosti bylo i něco jiného, jen nevěděla co. Hnědé oči těkaly po místnosti, oběma rukama přidržovala okraj noční košile, seděla křečovitě na posteli a hrudníček nadzvedával lehkou látku, jak rychle dýchala. Buch buch... Skoro viděla, jak její srdce rychle bije.

„Je to moje práce,“ řekla nakonec Juliette.

„Nevím, kde byl... Ráno odjel brzo a z práce přišel až kolem druhé...“

„Jsi si tím jistá?“

„Vy jste se zeptala, já odpověděla. Proč bych si měla vymýšlet?“

„Víš, že tvoje maminka i tatínek říkají něco jiného?“

„Co říkají?“

„Že byl celý dnešek doma a opravoval ucpanou sprchu...“

„Tak to asi bude pravda...“

„Manon... Nevymýšlíš si trochu?“

„Proč bych to dělala?“

„Před chvílkou jsi mi ještě tvrdila, že tatínek byl

v práci a teď říkáš, že byl doma... Nemyslíš, že si to trochu odporuje?“

Pokusila se k ní přiblížit, dívka sebou ale najednou trhla a ucukla před nataženou rukou.

„Běžte pryč... Už vám nic neřeknu, běžte pryč!“ křičela. „Neřeknu vám už nic! Běžte pryč! Běžte!!!“

Chvatné dupání na schodech Juliette upozornilo, že jejich rozhovor už není soukromý. Za jejími zády se jako obr zjevil pan Dufour. Sotva popadal dech a v očích mu naběhly červené žilky.

„Co děláte mé dceři?“ zakřičel rozkročený ve dveřích.

„Uklidněte se, pane Dufoure,“ postavila se také Juliette.

„Vypadněte odtud... Hned! Slyšíte?“

„Uklidněte se...“

„Vypadněte... Nechte mou dceru na pokoji...“

I statnější lidé než Juliette by se zalekli a vyklidili pole. Manon pak už jen slyšela, jak dole bouchly dveře. Zůstala s otcem v pokoji sama. Schoulila se na posteli do ještě těsnějšího klubíčka než předtím. Vypadala jen jak hromádka červeného oblečení, kterou by první vítr rozfoukal. Manon viděla, jak se k ní pomalu blíží. V ruce se mu zablýskla stříbrná přezka řemenu.

„Cos jí napovídala?“ řekl tiše.

Manon neodpovídala. Tiskla se k saténovému polštáři.

„Cos jí napovídala, couro?“

Zvýšil hlas a řemen s ostrým svistem prolétl vzduchem jen kousek od Manon.

„Tak mluv!“

Tentokrát se trefil. Ostrá bolest jí projela lýtkem, ani se však nepohnula. Ležela jak hadrová panenka, bez citu, bez

života. Skelně modré oči upírala kamsi před sebe.

„Co jsi jí řekla?“

Další a další rána. Ve dveřích zahlédla maminku, jak jen přihlíží. Nic neudělá? Ruka jako by jí vzplála plamenem. Zнала tu bolest. Zapálená cigareta se dotkla kůže a zůstal po ní černočervený flek. Tělo se jí začínalo neovladatelně třást... Soustředila se jen na jediné. Buch... Buch buch... Ať se dělo cokoli, bilo dál a dál. Nevnímala bolest ani rány, všechny síly směřovala k tomu jednomu svalu.

„Nic... Nic jsem... neřekla...“

Spíš zašeptala. Ruka se zastavila ve vzduchu... Řemen se zhoupl, ale rána už nedopadla. Manon se dál třásla. Cítila, jak jí cosi teplého teče po lýtku. Ani se však nepohnula.

„Jen aby...“ sykl otec. Řemen odhodil do rohu, kde se odrazil od stěny a odloupl trochu barvy. Než definitivně odešel, zamkl pokoj zvenčí.

Ticho jí dunělo v uších. Venku zapadalo slunce. Trvalo ještě několik minut, než se odvážíla pohnout. Někdo jí položil ruku na rameno. Trhla sebou, byla to Rozárka. Rozárka! Srdce Manon poskočilo. Nebyla sama... Neptala se, kde byla tak dlouho, jen se usmála. Celým tělem jí teď prostupovalo hřejivé teplo, když jí Rozárka položila ruku na rameno.

Rozárka neříkala nic, její oči ale vypovídaly vše. Odkudsi vytáhla obvaz a začala Manon ošetřovat zraněné lýtko. Několik ran jí roztrhlo kůži a z rány tekla krev, která pomalu barvila čisté prostěradlo. Rozárka klečela vedle Manoniny postele, jemnými, skoro mateřskými pohyby jí na lýtko přilepila velkou náplast, kterou hned ještě obmotala dlouhým obvazem.

„Víš, kdybych neměla tebe,“ řekla Manon tichým hláskem, „tak jdu a skočím do Seiny.“

„Uvidíš... Bude to dobrý... Už brzy, nikdo ti pak už neublíží.“

„Ale maminka...“

„Vždyť tam stála a neudělala nic! Musíme udělat něco my dvě. Nemůžu za tebe dělat všechno já...“

„Všechno? Co všechno...“

„Nedělej, že to nevíš...“

„Rozárko, co to říkáš, já ti vůbec nerozumím...“

„Komisař Baudrilloux, poslouchám...“

„To jsem já, šéfe, Jean-Paul. Právě jsme před domem Dufoura, je to všechno nějaký divný. Těch 80 000 nedokáže vysvětlit a navíc, šéfe, tvrdí, že ráno a okolo druhé byl doma, ale dcera říká, že byl už pryč. Navíc když se Juliette ptala jeho dcery, tak na ni vystartoval a málem ji napadl! Mohl by to být klidně on... Navíc na ruce fakt má vytetovanou růži s hadem... Máme ho vzít k nám?“

„Ne, nechte ho, pošli tam techniky, ať to prohledají...“

„Techniky? Vždyť je půl osmé...“

„Dobře, tak ráno... A ty už taky maž domů... Zítra si na Dufoura posvítíme, ať ho přivezou na devátou...“

„Rozkaz šéfe...“

„A pošli domů i Juliette a Leclerca.“

„Leclerc chce hlídat paní Rénierovou, už jsem ho chtěl nechat vystřídat, ale je tvrdohlavý jak mezek. Jo, Juliette vám vyřizuje, že se jí nezdá ani ta Dufourovic holka, zítra ráno jde za ní do školy, tak...“

„Dobře... Tak se uvidíme ráno. Dobrou...“

„A šéfe... Běžte už taky domů...“

Komisař Baudrilloux se usmál: „Já už nepracuju...“
A zastrčil telefon zpátky do kapsy.

„Nepracujete?“ zasmála se Charlotte a dřevěnou tyčkou míchala barvu.

„Copak je tohle práce? Hrajeme si,“ řekl s naprosto vážnou tváří a do čerstvé barvy na stěně namaloval sluníčko. Hned ho ale přetřel.

„Co se stalo vaší dceři, pane Baudrilloux?“

„Jak víš, že...“

„Ještě vás to překvapuje?“

„Vlastně ne... Je u manželky. Po rozvodu ji dostala do péče ona. Mluvila do ní tak dlouho, že se ke mně vůbec nehlásila... Naposledy jsme se viděli před devíti lety. Pak i s matkou odjela do Itálie a už se nevrátila.“

„To je mi líto. Tak proto jste si našel jiné dítě? Kterému jste pak ublížil?“

Komisař neodpověděl.

„Takže to bylo obráceně?“ nadhodila Charlotte, „Rozvedl jste se, protože jste se bál, že byste mohl ublížit i vlastní dceři?“

„Vždyť to stejně víš...“

„Pane Baudrilloux, zkuste tu dívku najít. Víím, že víte, kde teď je. Tak za ní zajděte, popovídejte si. Pomůže vám to...“

„Jak bys reagovala ty, kdyby za tebou po deseti letech přišel člověk, který ti kdysi...“

Komisař se odmlčel. Charlotte odložila tyčku a přešla ke komisaři. Rukou od barvy ho chytila za ruku, kterou ještě před chvílí kreslil na zeď.

„Víte, když jsem byla malá, čtyři kluci si na mě počkali před školou... Zajděte za ní... Pomůže to jí i vám...“

Komisař neodpověděl. Namočil prst do barvy a Charlottě na tváři vykouznil červený flíček.

„Jsi doopravdy zvláštní dívka, Charlotte...“

„A vy zvláštní komisař. Nebo běžně policejní komisaři malují pokoje podezřelým?“

„Ale já to myslím vážně. Byla bys dobrá psycholožka...“

„Sám dobře víte, že jenom se základkou mě nevezmou nikam...“

„A chtěla bys? Mám známou v nemocnici a...“

„Komisaři... Já nejsem *ona*. Můžete mi pomáhat, jak chcete, ale vám to nepomůže, neuleví se vám, dokud za *ní* nezajdete. Byla to Marion Rénierová? Ta holka z Olmessonského parku?“

„Jak víš, jak se jmenuje? Přece nikde její jméno ve zprávách neříkali...“

Změřila si ho takovým zvláštním pohledem... „Něco nevědět neznamená nic jiného, než že se to ten člověk nesnažil zjistit. Tak *ona* to nebyla... Ale jak vám připomněla...“

„Náš podezřelý je *její* otec,“ řekl komisař najednou. A bylo to venku... Charlotte mlčela dlouho. Proč jen měl pocit, že to věděla dřív, než to sám řekl nahlas. Proč jen měl pocit, že chtěla, aby to nahlas řekl...

„Bojíte se, že až ho přivedou zítra k vám, i po těch letech vás pozná?“

„Zítra...?! Ale jak... Tak se mnou zítra na komisařství pojed', mohla bys nám moc pomoci... Cestou se stavíme ještě v nemocnici a ukážu tě...“

„A teď mě chcete mít pod kontrolou. Bojíte se, abych to někomu neřekla...“

„To přece... Ne! To ne!“

Co se jí asi v tuhle chvíli honilo hlavou. Vždyť on sám nevěděl, proč tu s ní je, proč... Dlouho bylo ticho. Mlčky přejížděli válečkem po stěně.

„Omlouvám se, komisaři...“ řekla, „Vidíte? Copak můžu být psychologka? Všichni by mě za chvíli nenáviděli...“

„Stejně bych byl rád, kdybys zítra jela se mnou. Chci toho parchanta dostat. Jenže na něj nic nemáme. Jenom moje deset let starý svědectví. Ale když to bude nutný, tak to klidně řeknu! Všechno řeknu...“

„Zničí vás to...“

„No a? Zničil jsem život malý holce...!“

„Ráda bych vám pomohla, komisaři...“

„Pojedeš zítra se mnou?“

„Je mi teprve šestnáct!“ Charlotte se zasmála a zatočila se tak, až se jí sukně nadzdvihla. „A navíc, pane komisaři... Když bych byla u vás, kdo se postará o ty zlobidla tady?“

„Vždyť dopoledne budou ve škole...“

„Dopoledne možná... Ale kdo jim udělá oběd? Víte, kolik toho sní? A co Nicole? Přece dvouletýho prcka nepošlete taky do školy... Něco na ni navíc leze...“

„Dobře, stejně musím ráno do nemocnice, tak ji vezmeme s sebou, alespoň se na ni podívají. Říkal jsem přece, že tam mám známou... A pak zajedem na komisařství... Zvu vás všechny na oběd.“

„To mají pařížští policisté takový plat?“

„Kdepak... Jenom svobodní policisté, kteří nemusí živit sedm hladových krků. Tak zítra ráno... Přijedu pro vás...“

„Vy chcete ještě někam dneska jet? Za chvíli je přece večere, mamka koupila klobásy a určitě už roztopila venku gril, přece jí nechcete zkazit radost...“

„Radost?“

„Už jsem vám říkala, že my moc často návštěvy nemáme...“

„Takže se očekává, že zůstanu na večeri? A na noc?“

„No mámě tím uděláte radost. A mně taky, protože než bude večere, tak alespoň domalujeme stěnu. A myslím, že dobře to udělá i vám...“

„Tak do práce...“

„Do práce...“

#5

„Sáro, máš tu návštěvu... Na hlavní vrátnici,“ nakoukla do pokoje 023 sestra z interny, „nějaký policista a dvě děti...“

Dvě děti? Než se stačila zeptat, sestra zmizela. Omluvila se chlapci, u kterého seděla (byl to ten ze včerejška, do rány se mu dostala infekce, takže musel u nich zůstat, než se mu to zlepší) a seběhla dolů. Přes bílý lékařský plášť přehodila jen lehkou bundu a vyběhla do studeného vzduchu před hlavními budovami nemocnice. Vrátnice...

„Ahoj, strejdo...“ pozdravila komisaře, ale očima klouzala k dětem. Ti jsou jeho? Vždyť se přece rozvedl, ještě když Sára studovala.. Nebo? „Ty máš krásný děti...“

„Ale ty nejsou moje...“

Tak teď Sára nechápala vůbec nic.

„Tohle je Charlotte a tohle Nicole. Ale to by bylo na dlouho... Pojdme do tepla, tady je strašná zima...“

Na dlouho...? A nejsou to jeho děti?

„Na malou něco leze, podíváte se na ní? Zaplatím to..“

„Co zaplatíš? Stačí mi číslo pojistky...“

„Raději to zaplatím...“

„Nemám se asi víc ptát, co? Počkejte tady na mě,

skočím pro to k sobě nahoru a najdu doktora, ať se na Nicole podívá...”

Nechala je samotné v jídelně v přízemí. Bylo teprve půl sedmé, půl hodiny před snídaní.

„Jak víte, že nemáme pojištění?“ zeptala se Charlotte. Poprvé v jejím hlase nezněla ta jistota.

„To jsou zase věci, který poznám já...” řekl komisař Baudrilloux.

„Děkuju...”

Seděli potichu. Nicole si hrála se slánkou a bavila se vyhazováním jednoho párátka za druhým, Charlotte je stejně rychle sbírala a trpělivě rovnala na druhém stole.

Sára se vrátila s doktorem. Mladý usměvavý člověk s lesknoucími se brýlemi a stetoskopem ledabyle se pohupujícím na krku.

„Tak kde máme maroda?“ I jeho hlas byl veselý, komisaři se líbil. A měl pocit, že se líbí i Charlotte. Její oči těkaly po každém detailu, pátraly po něčem, co komisař ani nebyl schopný vidět. Za oknem přijela s houkáním sanitka. *Doktor Châitell na příjem, doktor Châitell na příjem.* Mechanický hlas zněl chodbou s umělou ozvěnou.

„Včera ráno měla teplotu, 37.1,“ vysvětlovala Charlotte naprosto jiným hlasem, než který komisař znal, „Poslední dobou je unavená, v noci se několikrát budí...”

„Pojď ke mně, broučku, vyplázni na mě jazyk,“ vytáhl dřevěnou špachtli. Komisař si sedl se Sárou k volnému stolu u zamřížovaného okna, koutkem oka ale Charlotte stále pozoroval. Jen stěží se soustředil na to, co Sára říkala, nějaký sešit, obrázky, rvačka dětí... Nedávalo mu to dohromady moc smysl.

„Vidíš v tom víc, než v tom je,“ řekl nakonec, „je to

prostě jenom náhoda, já v tom Réniéra nepoznávám...“

„Já vím, že je to hloupost, kdybys to nevyšetřoval ty, zahodila bych to... Kdo to je?“ A ukazovala na Charlotte. Ta stála jak hromádka neštěstí a visela očima i ušima na doktorovi, který měl ucho přitisknuté na hrudi Nikole a poslouchal tlukot srdce Charlottiny nejmladší sestry.

„Charlotte? To je teď moje podezřelá Rumunka...“

„Z toho přepadení?! Holka?!“

„Ale ne.. To je zas jiný případ... Někdo na ně chce svést různé nehody v jejich ulici, aby je odtamtud dostal. Mají jenom mámu, ale o děti se stará Charlotte...“

„O děti?“

„Charlotte má šest sourozenců, Nicole je nejmladší. Podívej, jak se na ni dívá... Ale vlastně mě zajímá jenom Charlotte. Ty jak ona dokáže v člověku číst. Jen jsem stál před jejich domem a už věděla, že jsem rozvedený komisař!“

„Přeháníš...“

„S takovou holkou jsem se ještě nesetkal. Nejhorší je, že chtěla studovat zdravotní školu, ale nevzali ji – a mám pocit, že to bylo právě kvůli tomu, že není Francouzka.“

„To je diskriminace... Hele, ale jestli je tak dobrá, jak říkáš, tak bych ji na zdrávku dostala, máme tam kontakty... Co vím, tak letos si stěžujou, jaký tam mají dřeva.“

Jako by Charlotte šestým (u ní možná spíš sedmým) smyslem zachytila, že se o ní mluví, otočila se na komisaře a Sáru. Vyměnili si pohledy. Doktor skončil s prohlídkou a cosi psal. Komisař Baudrilloux i Sára vstali.

„Tak malá má náběh na zánět průdušnic, napíšu jí nějaká antibiotika a chtěl bych ji tak za tři dny zase vidět.“ Doktor to říkal Sáře, ne Charlotte, „Ale přivezli jste ji ještě včas, do čtrnácti dní je v pořádku. Potřebuje teď hlavně klid

a hodně pít.“ Komisař Baudrilloux vytáhl peněženku, ale doktor ho zarazil. „Nechte to, ještě nemám službu... A nechci zneužívat děti v nouzi... Přivezte ji zase za tři dny, zase to vyřešíme přes doktorku Rouvièrovou. Tak přijemný den...”

A zmizel.

„Děkuju...” šeptla Charlotte. Vlhkýma očima se dívala na komisaře Baudrilloux a Sáru. Pevně držela Nicole, které se už zavíraly oči a s hlavou položenou Charlottě na rameni pomalu usínala.

„Tak my pojedem...”

„Vyprovodím vás k bráně...”

Po probouzejících se chodbách pendlovali doktoři i sestry. Vyšli ven. Obloha byla zatažená, olověně šedá.

„Je to deník...” prohlásila najednou bez jakéhokoli úvodu Charlotte. Sára se zarazila uprostřed kroku.

„Jaký deník?”

„Ten sešit... Je to deník. Jen jsem vám to chtěla říci.”

A dál šla k vrátnici.

„Varoval jsem tě,” řekl komisař Baudrilloux tiše, aby ho Charlotte neslyšela.

„Ale vždyť ten sešit vůbec neviděla...” nechápala Sára, „To přece není možné...”

„Říkal jsem ti, že je zvláštní... Vsaď se, že o tobě ví víc, než ty o ní...”

„Řekl's jí něco?”

„Ani slovo...”

Stáli u vrátnice. Bránou projela sanitka,

„Charlotte? Jmenuješ se tak, vid’?”

Charlotte se otočila a její hluboké oči se najednou upíraly do jednoho jediného bodu.

„Co bys o mně dokázala říci?” vyhrkla trochu

nervózně. Nicole se zavrtila Charlotte v náručí, ale spala dál.

„Komisaři, řekněte svojí neteři, že to není dobrý nápad...“

„Jak víš, že jsem... že jsem...“

„S komisařem Baudrilloux se znáte, tykáte si, jste příbuzní. Ale neříkáte mu táto... Takže je váš strýc... Chcete slyšet víc? Pracujete tu tak sedm let, ale nedávno Vás přeložili z nějakého jiného oddělení – byla jste někde v prvním patře, možná na sesterně na lůžkovém oddělení – protože i když teď pracujete v druhém patře – když jste nás nechala čekat dole v jídelně, jela jste nejdřív výtahem do prvního patra a hned pak do druhého. Asi pracujete s dětmi, určitě teď pracujete na dětském oddělení, ale přesně nevím. Patří vám támhle ten malý červený Renault, když jsme vycházeli z budovy, tak jste ho očima kontrolovala.“

„Stačí... Stačí...“

„Říkala jsem, že to není dobrý nápad.“

Sára se otočila na komisaře Baudrilloux: „Večer mi zavolej. Tuhle holku tam dostanu!“

„Šéf to nezvedá, mobil má vypnutý a pevná linka u něj doma jen vyzvánění...“ Jean-Paul rozmrzele položil sluchátko. Bylo už půl osmé a komisař nikde. Napadaly ho nejhorší možné scénáře.

„Tak ho nech, však on přijde...“ zamumlal pro sebe Robert a třískal do klávesnice, „Třeba si konečně našel nějakou ženskou a nebude honit jenom nás...“

„Od tebe to sedí...“

„Bla-bla... Našel's něco o Dufouroví?“

„Ani čárku, nikde ho nikdo nezná, u doktora nebyl už několik let, jeho dcera snad nikdy. Ale hlavně nemůžu najít,

kde pracuje! Osmdesát tisíc euro...“

„Grázlové většinou nepracují.“

„Možná nepracují, ale kradený peníze si neukládají na svůj účet. Navíc podívej, není to jeden vklad, ale jednou za týden vždy okolo šesti tisíc.“

„Že by výpalné?“

„To těžko, to by bylo pořád stejný, ale tady je to jinak. Někdy neuloží vůbec nic a jindy – třeba 14.2. - to bylo během týdne dvanáct tisíc euro, to přece...“

„Mlč chvílku...“

RF Paris, je 7:45 a máme tu zprávy. Zahraničních turistů v Paříži dál ubývá, hotely hlásí stále volné pokoje a už teď ztráty v řádu desítek tisíc eur. Všichni doufají, že s příchodem letních prázdnin se situace zlepší. Teď jen několik minut stará zpráva. V Rue Jean Mazet byla před několika minutami nalezena znásilněná dvanáctiletá dívka, bližší informace pro vás zjišťujeme. Opravy Saint-Chapelle se prodraží, restaurátoři našli...“

Dál už ani jeden neposlouchal, ve zlomku vteřiny vyskočili od svých stolů a řítili se dolů po schodech. Za chvíli se už zapnutým majákem prodírali ranní špičkou.

„Proč nás sakra neinformovali,“ nadával Robert, „to přece patří nám!“

„Je to hodně mimo náš okrsek... A naše tisková zpráva vyjde až dneska, sice to včera bylo večer ve zprávách, ale...“

„Tak jak to, že oni jsou schopní informovat o tom rádiem do dvou minut?! Sakra, kde je ten pokrok...“

Uháněli přeplněnými ulicemi, když opět zazvonil mobil.

„Kde jste všichni?“ Byl to Leclerc. Právě se vrátil z noční hlídky u domu paní Rénierové a kancelář našel

prázdnou.

„Další přepadení, Rue Jean Mazet,“ vysvětloval Jean-Paul, „jeď hned za Dufourem a zjisti, kde byl poslední hodinu.“

„Komisař je s váma?“

„Ne, o šefovi nikdo nic neví... Jo, a Dufoura pak rovnou přivez na komisařství!“

I když byl Jean-Paul o skoro pětadvacet let mladší než Victor Leclerc, z jeho hlasu teď zněla taková autorita, že Leclerc neřekl kupodivu ani slovo proti a hned vyrazil. Jean-Paul rozzlobeně zaklapl mobil a hodil ho na zadní sedadlo. Trvalo jim skoro půl hodiny, než projeli skrz Paříž. Zastavili na okraji staveniště. Velká reklama hlásila, že tu má vyrůst nový komplex bytů s *nádherným panoramatem Paříže*. Okolí bylo obeháno policejní páskou, technici právě snímali otisky z mobilních záchodků Toi Toi. Nebyla tu však už žádná sanitka ani ubrečení rodiče.

„Stůjte, dál nesmíte,“ zarazil je jeden strážník ve chvíli, kdy chtěli podlézt pásku.

„My jsme z Sucy-en-Brie“ vytáhl ihned průkaz Jean-Paul, „Můžete nám prosím říci, co se tu stalo?“

„To jako proč? Nejste v Sucy-en-Brie...“ odsekl strážník a bojovně vyšel proti nim.

„Mohl bych mluvit s vaším šéfem?“

„Šéf nemůže, má práci... Podejte si žádost na...“

„Jaké je vaše jméno.“

„Moje? No... Yves Kasenoux, stráž-“

„Tak poslyšte, pane Kasenoux, maňte za tím vaším šéfem, že je tu komisař Baudrilloux a potřebuje s ním naléhavě mluvit, protože jinak se možná stane další vražda...“

„Vražda...?!“

To jedno slovo stačilo, aby se Yves Kasenoux otočil

a co mu nohy stačily pádil k jednomu ze zaparkovaných aut.

„Nepřehnal jsi to?“ zkoumal svého kolegu Robert, „Vydávat se za komisaře...“

„Jinak by nás tady ten trouba nechal stát do zítřka a mezitím by vrah mohl v klidu zabít rodiče té chudinky,“ řekl Jean-Paul s vážnou tváří, pak se ale trochu usmál, „Mimochodem, já se za něj nevydávám, mě by to neuvěřili, ukázal jsem jim svůj průkaz. Ty jsi teď komisař François Baudrilloux.“

Robert se nezmohl na slovo. Lež však zabrala. Přes bláto k nim klopýtal starší muž v dlouhém nepromokavém plášti a s černým stylovým kloboukem zasazeným hluboko přes čelo. Ani Jean-Paul ani Robert se s ním ještě nikdy nesetkali. Jemu však stačil jediný pohled.

„Kde je komisař Baudrilloux,“ řekl přísným hlasem a bystrýma očkama si je oba měřil.

„No, víte... Přijde později, ale...“

„Strážník Kasenoux mluvil o nějaké vraždě. Tak kde je komisař.“

Jean-Paul mu rychle vysvětlil situaci. Možná řekl i víc než by musel, cítil ale, že po počáteční lži je nyní třeba získat si něčím komisařovu důvěru.

„Dobře...“ přikývl po chvíli komisař, „Hned někoho pošlu hlídat jejich dům. Ale zklamal vás, pachatelé tady byli minimálně dva. Dívka – Flora Girallová - si samozřejmě nic nepamatuje, něčím ji uspali, stejně jako ve vašem případě, pamatuje si, jak šla do školy a pak až když se nad ní skláněl jeden kolemjdoucí. My ale na jejím oblečení našli několik vlasů. Můžu už teď s jistotou říci, že ji přepadli dva lidé, troufnul bych si říci, že muž a žena. Sežeňte si vzorek pana Dufoura a můžeme je porovnat. A teď mě prosím omluvte,

mám ještě práci... Samozřejmě vás o průběhu vyšetřování budeme informovat...“

„Můžeme se tu porozhlédnout?“

„Samozřejmě... Když nebudete nikomu překážet...“

Nenašli však nic. V rozmožlé půdě staveniště rozdupané několika dělníky, kteří pracovali na bytovém komplexu, se toho ani moc najít nedalo. Vrátili se tedy zpátky do auta. Mraky na obloze se začínaly trhat. Po několika dnech dešťů to vypadalo, že konečně začne léto.

„Dvě znásilněné holky za dva dny,“ řekl Jean-Paul, „To už nevypadá na náhodu. Obě dvě byly přepadeny ráno a na velice opuštěných místech. Že by tu byl nový sexuální maniak, který přepadává malé holky?“

„Nestraš... Dáme to do zpráv a rodiče nepustí děti samotné ani na zahradu nebo přes ulici k babičce. Hlavně jsi slyšel, byli dva! To nevypadá na obyčejného devianta.“

„Ty vlasy o ničem nevypovídají, klidně to mohlo být jejích rodičů. Uvidíme. Až přivede Leclerc toho Dufoura... Třeba budeme mít štěstí a DNA se bude shodovat s těmi mužskými vlasy... Vracíme se na stanici...“

Jean-Paul nastartoval motor a otočil služební auto.

„Trápí mě jedna věc,“ prohlásil, „Motiv. Dejme tomu, že by to byl doopravdy *jenom* nějaký sexuální deviant. Tak proč se pak hrabal v Rénierově autě. To nedává smysl...“

„Ha! To je poprvé, co od tebe tuhle větu slyším!“

„Ale fakt... Takoví lidé jdou přece jenom po dětech, po holkách, ne po jejich rodičích...“

„A co když Rénierova nehoda byla opravdu jen nehoda? Co když brzdové hadičky nikdy nepoškodil. Ve zprávě přece bylo, že byly jenom naříznuté, že ten, kdo to udělal, neměl moc síly. Klidně to mohlo být o nějaký kámen, jestli jel

poslední dobou někde na venkově. To jen my si to spojujeme... Leclerc hlídal přeci celou noc paní Rénierovou a nikdo se o nic nepokusil...“

„Myslím, že ne... To by byla moc velká náhoda i na Paříž. Musíme prostě najít nějakou spojitost mezi těma dvěma holkama.“

„Tak to hodně štěstí...“

Opět zazvonil telefon. Jean-Paul ho vytáhl z kapsy a rozmrzele se podíval na displej.

„To je Leclerc,“ řekl a podal ho Robertovi, „Nemůžu teď...“

„Už by sis konečně měl koupit handsfree!“

„Jsi horší než komisař...“

„Povídej Leclercu... Nevím, ještě se neozval... Cože? Teď? Jasně... Tak ho přivezte. Ne, fakt nevím, kde je... Jsme tam za půl hodiny...“

Vrátil telefon Jean-Paulovi. Chvíli se bavil jeho nechápavými pohledy, než si upravil pás a promluvil.

„Leclerc jel pro Dufoura, prý přijel ve chvíli, kdy on vystupoval z auta. Ale když ho uviděl, tak začal utíkat a po Leclercovi dokonce něco hodil. Ale znáš Leclerca, je jak lokomotiva. Veze ho k nám...“

„Dufour utíkal? Vidíš, měl jsem pravdu, přece by neutíkal, kdyby měl čistý svědomí!“

„Kdyby před mým domem vystoupil Leclerc, taky bych utíkal. Spíš mě štve, kde se fláká Baudrilloux... Až mi zase bude nadávat, že chodím pozdě, tak mu tohle připomenu...“

„Nech ho, mám pocit, že má teď nějaké problémy...“

„To má každý... Hele, vidíš tamhletoho blbce, co jede v odstavném pruhu?“

„To je pro dopraváky, ne pro nás. A už je daleko...“

„S tebou je dneska teda legrace... Zapni aspoň majáček, ať nejedeme na komisařství hodinu.“

Jean-Paul neměl chuť se hádat. I se zapnutým majáčkem ale trvalo skoro čtyřicet minut, než zastavili před komisařstvím.

Manon se zastavila na dohled školy. Stála na chodníku, studený vítr jí cuchal neupravené vlasy. Cosi jí svědilo na lýtku. Přejela rukou pod kalhotami a na dlani jí zůstala červená skvrna... Dívala se na ruku a nechápala. Nic teď nedávalo smysl. Třásla se. Z rány jí pomalu stékala kapka krve a rozpíjela se na látce. Bolela ji hlava, snad z nedostatku spánku... Rány ji pálily a nedovolily klidný spánek. A ráno... Zatřásla se...

„Ty jsi neudělala nic špatného, za všechno může *on*.“ Vystrašeně se ohlédla. To byl přece hlas Rozárky. Pátrala očima v zeleném křoví, ale nikdo tam nebyl. Jen kousek dál se pošuchovali dva kluci.

„Neudělala jsi nic špatného...“ Znovu ten hlas. „Nikdo ti nebude ubližovat... Postarám se o to...“

To přece byl Rozárky hlas! Tak proč ji nikde neviděla? Proč... Jako na povel vítr zesílil. Kapička krve se dotkla ponožky a zastavila se.

„Ernie, podívej...“ Stejně jako slyšela před chvílí Rozárčin hlas, slyšela teď i jeho. Jenže když se otočila, narozdíl od Rozárky tam ti dva stáli. Manon zavřela oči. Celá se třásla. Když oči znovu otevřela, stáli už u ní. Ani se nepohnula.

„Nikdo ti neublíží, Manon... Nikdo...“ Zase Rozárčin hlas. Trhla sebou.

„Rozárko?!“

„Tak ona volá Rozárku...“ smál se Ernie, „Rózo, tvoje *kamarádka* má problémy. Haló...“

Udělal ještě jeden krok a natáhl ruku, snad čekal, že Manon ustoupí...

Manon ležela na zemi. Běžel k ní nějaký dospělý. Nebyl tu ani jeden z kluků. Cítila... Vlastně to ani nedokázala popsat. Prázdnost... Nepamatovala si, co se stalo... Slyšela Rozárku. Ano, Rozárku. Přišla, aby jí pomohla. Viděla ji. Chránila ji před *tím vším*.

„Jsi v pořádku?“ Ten hlas zněl ze strašlivé dálky, a přesto viděla, jak k ní běží muž a hýbe rty. *Nikdo ti nesmí, neublíží*. Dala do toho vše, vyskočila a utíkala pryč... Pryč... Když za ní teprve zapadly dveře školy, něco z ní spadlo. Rychle dýchala, bolela ji hlava. Musela upadnout a uhodit se o zem, když ji Rozárka odstrčila a postavila se mezi ni a kluky. Do prvního zvonění zbývalo ještě asi deset minut. Bezradně stála u hlavní nástěnky a snažila si vzpomenout, do jaké třídy má jít.

„Paní Montagnée, právě včas....“

Takové přivítání Juliette od ředitelky školy La Fosse Rouge skutečně nečekala. Dívala se na asi pětáctyřicetiletou ženu s vlasy upravenými do drdolu, nenápadné líčení zakrývalo jen těch pár vrásek na čele. Juliette pozorovala skrz půlkruhové brýle.

„Paní Bretonová... Volala jsem vám ohledně...“

„Ohledně Manon, já vím... Za chvíli začne vyučování, mám málo času...“ Ředitelka byla očividně v časové tísní a bylo vidět, že má spoustu jiných věcí na práci, než aby se vybavovala o problémové žákyni.

„Nebudu vás zdržovat dlouho, potřebovala bych jen

vědět, jaká slečna Dufourová je, jestli si často vymýšlí příběhy, lži...“

„Narážíte na něco konkrétního? Ano, samozřejmě, nemůžete mi to říci. Ne, Manon sice má hlavu v oblacích, problémy se soustředit a s profesory komunikuje jen v nejnnutnějších případech, ale od nikoho jsem neslyšela, že by si vymýšlela.“

„Co o ní víte?“

Ředitelka přešla k velké kartotéce a vytáhla nažloutlé desky.

„Tady je to... Manon Dufourová, nastoupila k nám 2. září 2002. Až na tělocvik má výsledky průměrné, mám tu potvrzení od doktora o chronickém zánětu horní dutiny, loni ani letos se třídou tedy nechodila do bazénu. Nikoho si moc nevšímá, většinu času jen apaticky sedí, jak říkám, dostat z ní slovo je umění. Vše co se týče docházky vyřizuje její otec...“

„Pravý otec nebo pan Dufour?“

„Co tím chcete říci?“

Nastalo tíživé ticho, kdy se Juliette s ředitelkou na sebe obě nechápavě dívali.

„No... Manon je přece... adoptovaná...“

„Cože? To by tu přece muselo být...“

Ředitelka listovala složkou vyvedená z koceptu. Do toho zazvonil telefon. Jednou, dvakrát. Už ho dál nemohla ignorovat. Zvedla sluchátko a chvíli poslouchala. Na tváři se jí nepohnul ani rys.

„Přiveďte mi je sem. Všechny tři.“

„Tak slečna Dufourová se porvala s dvěma klukama, jeden má vyražený zub. Jestli si s nimi chcete promluvit, máte možnost.“

„Porvala? Stalo se to už někdy dřív?“

„Co vím, tak ne.. I když... Asi se ale neprala poprvé, protože tu a tam nějakou tu modřinu měla.“

„Modřinu?“

„Každý dítě se tu a tam popere, zakopne, spadne ze schodů nebo dostane míčem při tělocviku...“

„Ptali jste se na to Manon?“

„Proč bychom se na něco takového měli ptát?“

„Nemoc? Šikana? Týránění?“ Ředitelka se jí líbila čím dál méně.

„Manon je normální holka...“

Z chodby se ozvalo kovové zvonění a chvíli nato se ozvalo klepání a do ředitelny vešla profesorka Langeauová a za sebou táhla dva kluky (jednomu ještě teď tekla krev z nosu a držel si na něm papírový kapesník). Úplně poslední vešla Manon. Špinavá od bláta od hlavy k patě. Ale snad jako by si to ani neuvědomovala, nepřítomně se dívala před sebe, v její tváři nebylo nic. Ani obavy z možného trestu, ani strach. Juliette na chvíli zachytila její pohled. Oči se nepřítomně dívaly kamsi za ni, jako by tu nestála Manon, ale jen jí prázdné tělo. Bez mrknutí naslouchala, jak kluci popisují, co se stalo. *„Šli jsme normálně po ulici, když na nás zezadu skočila, nemohli jsme se vůbec bránit.“* Na otázky reagovala jen pokrčením ramen.

„Slečno Dufourová, uvědomujete si, že o tom budu muset informovat vaše rodiče? Panu Trimbauldovi jste vyrazila zub, jeho rodiče budou požadovat náhradu škody...“

Jako by v tu chvíli do Manon udeřil blesk. Trhla sebou, zorničky se jí rozšířily a pod špinavým tričkem bylo vidět, že i dech se jí zrychlil.

„Já si ale doopravdy nic nepamatuju, nevím, co se stalo,“ řekla a oči upřela na Juliette. Hnědé, hluboké oči. Nebylo za nimi ale nic. Nic... I tak si byla Juliette jistá, že

Manon nelže.

„Zapírání vám nepomůže, slečno Dufourová...“

„Ale já...“

„Nemyslím si, že nemluví pravdu,“ řekla Juliette,
„Slečno Dufourová, spadla jste na zem?“

Přikývla.

„To, že si na to nevzpomíná, může znamenat, že má
otřes mozku, raději byste ji měli vzít odvézt do nemocnice...“

„Slečno Montagnée, jste v mé kanceláři, co se slečnou
Dufourovou bude, rozhodnu já... Samozřejmě, že si na nic
raději nevzpomíná...“

„Před chvílí jste mi potvrdila, že si Manon
nevymýšlí.“

„Každý někdy lže...“

„I kdyby, může jí něco být...“

„No jasně, chcete z ní udělat šikanovaný dítě!“

„Jen nechci něco přehlédnout!“

„Teď ještě řekněte, že si to ti kluci vymysleli, že...“

„Proč ne, zdá se mi logičtější, že dva kluci by šli na
jednu holku, než jedna holka na dva kluky.“

„DOST!“

„Odvezte ji do nemocnice. Nebo zavolejte rodičům.
Ať ji do nemocnice dovezou.“

„Opakuji, tady nemáte žádnou...“

„Jinak vás přivedu k nám, neposkytnutí pomoci... To
jsou tuším tři roky...“

Juliette věděla dobře, že tohle by jí neprošlo, neměla
žádný důkaz. Ale o to tu nešlo. Byl to jen souboj dvou autorit.
A ona musela vyhrát. Už při pohledu na kluky, kteří se teď
očividně bavili, musela vyhrát. Byla si skoro jistá, že to nebylo
tak, jak tvrdili. Ani ona ani ředitelka neuhnula pohledem.

Trvalo to dlouho.

„Tak dobře,“ skoro vykřikla ředitelka a popadla telefon na stole. Vyfukala číslo z Manoniných dešek. Ještě když telefon pokládala, byla v obličejí červená. „Její otec je někde na druhém konci Paříže, přijede do půl hodiny. Už na vás nemám čas...“

„Nevadí, děkuju. Nashledanou.“

Všichni vyšli na chodbu. Ředitelka za nimi zavřela dveře hlasitěji, než bylo třeba.

„Tak alou, do tříd!“ popohnala děti profesorka Langeauová. Zůstala s Juliette Montagnée na chodbě sama. „Vyprovodím vás. Nemyslete si o ředitelce něco špatného, má děti ráda, jen s Manon si nesedly. Musela jí někdy něco provést...“

„Co si o Manon myslíte vy?“

„Že je škoda, že je taková plachá. Učím v jejich třídě francouzštinu... Ta holka má úžasný literární rozhled. Není hloupá, když už z ní někdy odpověď vypáčí, tak je schopná interpretovat jakoukoli knížku, předevčírem mluvila o díle Emila Zoly, a přitom jsem jim tuhle četbu ještě ani nezahladala... A ona sama přečetla tři nebo čtyři knížky. Minimálně...“

„A ostatní profesori?“

„Tak většinou je štve, že Manon nedává pozor a pořád si kreslí do toho svého sešitu. Ale copak se můžete zlobit na holku, která obyčejný test z francouzštiny napíše na 4 stránky a píše anglické eseje stejně dobře jako francouzské?“

„Co jste to říkala o sešitu.“

„Má takový tlustý sešit v tvrdých deskách, nosí ho při sobě, co ji znám. Před ostatními ho schovává, ale při hodinách do něj často kreslí. A hodně hezké obrázky. Jenže když se chci

podívat, tak vždycky sešit rychle uklidí. Ale kreslí si i na okraje sešitů z francouzštiny... Jo, taky mě to zlobí, zkoušela jsem jí to zakázat, jenže ona i když si kreslí, tak dává pozor... Jen jednou jsem jí ten sešit vzala a... No měla jsem o ni docela strach.“

Stály u hlavního vchodu.

„Takže kdyby jí kluci vzali ten sešit, mohla by...“

„Tak to by myslím dopadli hůř, než s vyraženým zubem a krví z nosu. Slečna Dufourová možná vypadá slabě, ale má v sobě hodně velkou sílu. Ale má ji pod kontrolou...“

„Tak děkuju za váš názor...“

„Za nic...“

Za Juliette zapadly dveře. Ještě se ohlédla na moderně vypadající bílošedou budovu školy La Fosse Rouge.

„Nebojíš se?“

Komisař Baudrilloux zastavil před komisařstvím a otočil se na Charlotte, která seděla vesele vedle něj. Nicole klidně spala na zadním sedadle.

„A vy?“ odpověděla tím stejným lehkým a přesto trochu smutným tónem, na který si u ní během včerejšího večera tak zvykl.

„Možná se na tebe budou ostatní dívat ošklivě, máme na komisařství i pár blbců... Nevšímej si jich a drž se hlavně blízko mě.“

„Hmmm... To samé budou ode dneška říkat o vás. Co si asi budou o vás myslet ostatní, když z čista jasna přivedete mě, rumunskou holku, aby vám pomohla? Co ode mě vlastně očekáváte, pane Baudrilloux?“ Její hlas se trochu změnil, stejně tak její pohled. Byla věčná, přímočará. A komisaři hleděla přímo do očí. Ty její hluboké modré oči... A bylo to také poprvé, co ho oslovila jen příjmením.

„Vlastně ani nevím,“ přiznal po chvíli a snad se i trochu pousmál. Seděli dál v autě, ale ani jeden nechtěl vystoupit.

„Bojíte se... Bude tam i ta slečna?“

„Dívka... Doufám, že ne... Jen její otec.“

„A udělal jí něco?“

„Modlím se za to, aby byla v pořádku. Ale možná ublížil někomu jinému. Vlastně mi stačí jediná věc... Když nám řekneš, jestli mluví pravdu a jestli jsme na správné stopě.“

Jen přikývla. Komisař zachytil její pohled, měl dojem, že ještě chtěla něco říci, něco... Kdyby jen v lidských hlavách dokázal číst tak jako ona... Vystoupili s auta na ještě mokrý chodník. V noci přšelo, ale modrá obloha teď napovídala, že se konečně blíží léto.

Vešli do budovy komisařství. Už během prvních metrů se všechny oči stočily k Charlottě. Pevně k sobě tiskla stále ještě spící Nicole, v teplákách a v bundě s Mickey Mousem, s nevinným úsměvem na tváři suverénně kráčela za komisařem. Komisař Baudrilloux ji snad jen tak mimochodem chytil za ruku. Nechala se vést chodbami do prvního patra. Otevřel dveře a sám vešel první do svého oddělení.

„Komisaři...“ Juliette se překvapeně zvedla od tlustého šanonu.

„Dobré jitro, Juliette... Je něco nového?“

Juliette Montagneé si ho překvapeně prohlížela a bylo vidět, že neví, kde začít.

„Co je nového? Vám to nikdo neřekl?“

„Co mi měl říci?“

„Další přepadení, na druhé straně Paříže... 12-tiletá holka! Jel tam Robert s Jean-Paulem...“

Charlotte silně stiskla komisařovu ruku. Vtom do

kanceláře vpadl strážmistr.

„Komisaři, Leclerc přivedl Dufoura, křičí tady dole na nás a chce telefon...“

„Dufoura?“ vytřeštila oči Juliette, „Vždyť už měl být dávno na cestě pro dceru, ředitelka z La Fosse mu přece volala už před třičtvrtě hodinou!“

Manon měla hlavu položenou na lavici. Už dávno se převlékla a umyla... Ale stejně... Něco bylo špatně... Něco... Z okraje sešitu se na ni díval Glum. Pána Prstenů neměla ráda, ani nevěděla, proč nakreslila toho slizkého...

Učitelé se museli dozvědět, co se stalo, protože ji nechali, ignorovali její mlčení a nepřítomný výraz ve tváři. Glum se na ni díval skelnýma mrtvýma očima. A nevšímali si jí ani ostatní ve třídě, o přestávkách si od ní drželi bezpečný odstup. *Říkala jsem ti, že ti nikdo neublíží.* Ano, věděli, že má Rozárku. Věděli, že teď si na ni nemohou dovolovat tak jako dřív.

Ještě poslední hodina... Francouzština, a pak může domů, na oběd... Buch buch... Dál ležela na lavici a jediný zvuk, který slyšela, byl tlukot jejího vlastního srdce. Už jenom hodinu...

„Manon!“

Trhla sebou. Skutečně jí někdo řekl Manon? Ne slečno Dufourová, jak ji oslovovali učitelé... Ani to nebylo jedno z těch slov, které na ni křičel otec - už jen při pomyšlení na ně měla chuť brečet. Ne, řekli jí Manon. Zamrkala.

„Manon!“

Profesorka Langeauová k ní běžela přes celou třídu. Co provedla?

„Šprtka se nám počůrala...“ slyšela za sebou čísi

posměšný hlas. To přece ne... Nemohla... Nic necítila...

„Pro dnešek končíme! Konec hodiny!“

Manon chtěla vyskočit, vyběhnout ven s ostatními, domů, ale profesorka ji zadržela. Chvíli s ní zápasila, snažila se vytrhnout z pevného stisku, který jí držel na židli. Vzdala to, jen zrychleně dýchala.

„Manon, podívej se na mě.“

Neochotně zvedla oči.

„Jestli tě něco bolí, řekni mi to...“

Zavrtěla hlavou.

„Byl už se na tebe podívat táta?“

„Táta?“ šeptla Manon potichu.

„Vždyť víš, jak paní ředitelka volala tvého tatínka, aby tě odvezl do nemocnice...“

Zavrtěla hlavou.

„A jela bys tam se mnou? Podívají se na tebe a pak tě odvezu až k tobě domů.“

„Řekla jste mi Manon?“

Profesorka Langeauová se na ni trochu překvapeně podívala. A usmála se. Manon se konečně odvážila pohlédnout dolů. Na hnědožlutém linu byla malá loužička.

„Nic si z toho nedělej, to se může stát každému... Pojd', zajedem do nemocnice, ať nepřiđeš pozdě na oběd.“

Manon sklídila věci do tašky, ale přitom nespustila oči z profesorky. Skutečně jí řekla Manon? Tak jí přece říkala jenom Rozárka... Po barevných schodech vyšli ven před budovu školy.

V autě Manon mlčela, jen seděla, křečovitě se držela pásu a dívala se před sebe. I když se jí profesorka zeptala, kde má svůj sešit, jestli ho nechala doma, nebo jí už nebaví kreslit, zůstala potichu. Skoro to vypadalo, jako by profesorku

Langeaovou ani neslyšela. Teprve když zastavili na parkovišti před nemocnicí, nadechla se.

„Neříkejte tátovi, že jsem s vámi jela...“ Dívala se profesorce Langeauové přímo do očí. A ta si uvědomila, že za celou dobu, co Manon učila francouzštinu, neviděla její oči. Vždy je měla sklopené k lavici nebo upřené do prázdna, nikdy ale na ni.

„Proč bych to neměla tátovi říkat? Určitě už o tebe má strach...“

„Táta mi zakázal chodit s cizími lidmi...“

„A tak je to správně... Jenže já už nejsem cizí, co myslíš, Manon.“

Schválně dodala to oslovení. Manoniny oči se rozšířily, na tváři se jí objevil náznak úsměvu. Vlastně ani smát se jí ještě neviděla... A přitom její slohy byly vždy tak vtipné, veselé...

Vystoupily. Venku foukal studený vítr, a tak byly obě rády, když se mohly schovat v teplém atriu nemocnice. Už ale nebyly samy, jako před chvílí v autě. Manon se rázem vytratil z tváře předchozí úsměv, když si sedly do čekárny, vypadala jak hromádka neštěstí. Profesorka Langeauová jí chtěla pohladit, ale teď před její rukou ucukla. Schoulila se na lavičce, hlavou se skoro dotýkala kolen. Najednou vypadala jak malé dítě. Že by měla strach z nemocnice? Ve čtrnácti letech?

„Další...“

„Tak pojď, Manon...“

Vlastně se to líbilo i jí, oslovovat malou slečnu křestním jménem. Jenže to ve škole nešlo. Ne v La Fosse. Vešly do malé ordinace. Byl tu jen stůl s počítačem, lehátko, stolička, dvě prosklené skříně a zavřené dveře (snad do nějaké větší ordinace?). Víc se sem snad ani vejít nemohlo.

„Tak povídejte...“ zkřížil ruce na prsou doktor. Doktor Châitell, všimla si profesorka Langeauová jména na visače. Jen v krátkosti zopakovala verzi chlapců (i když ona sama o její pravdivosti přesvědčená nebyla). Co se stalo poté ve třídě si – už kvůli Manon – nechala pro sebe.

„Dobře, tak nejdřív si tě poslechnu,“ řekl milým tichým hlasem doktor Chatell, „vyhrneš si prosím tričko?“

„Sáro, Sáro rychle...“

„Co se děje...“ Sára Rouvièrova se zastavila v polovině kroku. Byla právě na cestě na oběd, když ji zastavil Paul. „Jak to, že nejsi v sanitce.“

„Byl jsem, právě jsem přijel, hned mě pro tebe poslali. Pamatuješ si na toho Araba? Úplně prvního, jak doktorovi vytrhl injekci a málem mu dal anestetika? Tak na příjmu je holka, která je prý horší.“

Sára se otočila na podpatku. Dobře tedy, oběd musí počkat. Nebude to ostatně poprvé, co kvůli nějakému dítěti bude bez oběda... Nezaváhala ani tentokrát...

„Proč nezavolali psychologa?“

„Jo, prý se stalo, ale chtějí i tebe...“

Po chodbě a v átriu běhaly dvě děti (očividně sourozenci), ale Sára věděla, že kvůli nim by ji tak naléhavě nevolali. Tohle byl naprosto běžný ruch, kdyby někdo vydal CD „zvuky z nemocnice Henri Mondor“, děti pobíhající po chodbách v přízemí by nesměly chybět. Divné – vysoké pištivé zvuky byly slyšet z ordinace.

Paul jen přikývl. „Já tam po druhé nejdu! Jednou mi to stačilo.“

Měla jsem doopravdy studovat dětskou psychologii, pomyslela si Sára a vešla. Vešla bez očekávání, raději si vůbec

nepředstavovala, co na ni za dveřmi čeká. Ale tohle bylo i na ni moc. Nejdřív viděla jen dvě osoby – doktora Châitella a paní středního věku (podle očí a brýlí ji typovala na učitelku). Ale dítě žádné. Až po pár vteřinách si všimla drobné postavičky vtěsnané pod rám lůžka. Dost dobře na ni neviděla, ani nemohla poznat, jestli je to chlapec nebo dívka (natož kolik mu je let). Co ale poznala bezpečně, byl skalpel, který postavička držela v ruce.

„Co jste mu provedli?“ zašeptala ne zrovna klidným hlasem.

„Jí... My? Nic! Vůbec nic,“ krčil rameny doktor, „Jen jsem chtěl, aby si vyhrnula tričko, a ona mi hned sebrala z misky skalpel! Volali jsme hned psychologa, ale před ním zalezla tam, nikdo z nás jí nestihl zastavit.“

„A co mám dělat já?“

„Je to holka – a ty taky, snad ti bude věřit víc než doktorům.“

„Jak se jmenuje?“

„Manon. Manon Dufourová,“ řekla žena stojící stále vedle doktora. Sára nepotřebovala vědět, kdo to je... Teď šlo hlavně o to, aby se nic nestalo Manon. Vždyť měla v ruce ostrý skalpel a pod lůžkem byla tak nasoukaná, že neopatrný pohyb mohl znamenat vážné zranění. Sklonila se, aby viděla její tvář. Přejel jí mráz po zádech. *Lucky!* To byl přece *Lucky!* To byla *Lucky!* Ta podoba s kresbami v sešitě byla dokonalá. Nemohlo být pochyb.

„Jděte, prosím, pryč,“ řekla a rázným pohybem vyhnala doktora i tu ženu, „Když budu potřebovat pomoc, zavolám.“

Teprve když oba byli pryč a Sára zůstala s Manon sama, sedla si na podlahu jen kousek od Manon nasoukané pod

lůžkem. A stejně tak byla v Manonině dosahu. Stačilo, aby se rozmáchla a skalpelem by jí bez problému roztrhla břicho. Čekala. Stejně jako vždy, i teď čekala, až se *dítě* podívá na ni první. Trvalo to minutu, dvě... Pět... Manonino tělo vzpříčené mezi dvěma vodorovnými kovovými příčkami se začalo trást, jak už dlouho dobu setrvalo bez hnutí v jedné poloze. Nemohla už dál čekat.

„Ahoj... Jsem Rozárka...“ Byl to šílený nápad, vždyť své skutečné jméno měla na visače. *Rozárko, vrať se mi, prosím.* Vždyť to byla Manonina slova...

„NE, TO NEJSTE!“ zakřičela tak nahlas, až se celé lůžko otřásl. To byl úspěch. Ta holka se neuzavřela před světem a neodmítala komunikovat.

„Jak bych jinak mohla znát, co jsi Rozárce napsala, kdybych to nebyla já... *Tak ve dne tělo mé a v noci duše moje se zmítá pro tebe a pro mne bez pokoje.*“

Manon na ni vytřeštila oči. Chvilku jen nehlasně pohybovala rty, oči jí těkaly po místnosti. Pak ale promluvila nepřítomným tichým hlasem.

*„Pak už jen vnitřní zrak mé oči nevidoucí
může vést bezpečně tmou za tvým přeludem,
jenž září jako skvost uprostřed pusté noci
a mění temnoty v jasný a krásný den.
Tak ve dne tělo mé a v noci duše moje
se zmítá pro tebe a pro mne bez pokoje.“*

Sára nedokázala reagovat. Stalo se jí to poprvé. Vůbec netušila, o čem Manon mluví. Snad nějaká básnička, snad nějaká poezie...

„Proč jsi ty verše Rozárce napsala?“

Manon neodpověděla.

„Můžu si vzít ten nůž? Aby sis neublížila..“

„Ale nepřijde už?“

„Kdo?“

„On.“

Má strach z doktorů. Jen z doktorů, ne z doktorek, uvědomila si Sára. Proto utekla před doktorem Châitellem i před nemocničním psychologem. Byli to chlapi!

„Doktor Châitell už nepřijde. A kdybych zavolala paní doktorku, necháš se od ní prohlédnout?“

„A on už nepřijde?“

Sára zavrtěla hlavou. Manon povolila sevření a skapel s cinkotem dopadl na zem. I když rozum jí říkal, že by ho měla okamžitě sebrat a schovat co nejdál, nechala ho tam ležet. Nechtěla Manon vystrašit. Jen k ní natáhla ruku. Manon se ani nepohnula.

„No když se ti tam líbí...“ řekla Sára, vstala a došla k telefonu, aby zavolala doktorku Monsejourovou. Pohled ale z Manon nespustila. Jak byla nasoukaná mezi dvě tyče, nedokázala odhadnout, kolík jí je. Deset, jedenáct, dvanáct?

Vytočila další číslo.

„Paule, to jsem já. Něco bych od tebe potřebovala. Na stole u sebe mám takový desky, přineseš mi je? Zařukej, vezmu si je před ordinací.“ Položila sluchátko a znovu si sedla na zem. Manon se ani nepohnula.

„Je to trochu nepohodlné, nemyslíš?“

Manon zvedla oči a odhrnula pramínek vlasů, který jí sklouznul na tvář, ale zůstávala potichu.

„Kdybych byla já na tvém místě tak dlouho, tak už by mě všechno bolelo...“

Nic.

„Slibuju, že už žádný doktor nepřijde... Nikdo ti tu neublíží.“

„Mám strach, Rozárko...“

„Z čeho, jsme tu jen samy dvě...“

„Obejmeš mě?“

„To půjde těžko, nevejdu se k tobě...“

Manon odhrnula další pramínek vlasů.

„Pojď ke mně...“

První pohyb, jak se Manon snažila dostat zpod lůžka, když v tom se ozvalo klepaní na dveře. *Hlavně nechoď dál, Paule, nechoď dál!* Manon sebou trhla a všechny její pokusy ustaly.

„Neboj, hned jsem zase u tebe,“ řekla Sára a co nejrychleji doběhla ke dveřím. Vyšla ven. Paul stál těsně za nimi, málem do něj vrazila. Ale nesl jí to. Nesl sešit, který tehdy Manon vypadl. Když si tu událost znovu vybavila, obličej toho dítěte na zemi, byla to ona, byla to Manon.

„Co se děje? Proč volali tebe?“ zeptal se Paul.

„To je trochu složitější. Příklad na večeri ke mně, vysvětlím ti to.“

Vzala si od něj sešit a s omluvným pohledem za sebou zavřela dveře ordinace. Manon byla stále pod postelí, teď snad v ještě nepřírozenější pozici. Sára přemýšlela, kde jsou její rodiče. Už jim přece museli dávno volat, už tu dávno měli být...

„Říkala jsem ti, že ti nikdo neublíží,“ snažila se Sára o co nejmilejší hlas.

„Obejmeš mě?“

„Vždyť už jsem ti jednou řekla, že ano, pojď ke mně, broučku...“

Sára k ní natáhla obě ruce, pomohla jí vysoukat se z kovové konstrukce postele. Najednou před ní stála drobná dívka s kulatým obličejem, dlouhými vlasy. Měla trochu

červené tváře... Objala ji. Věděla, že se to nesmí, byla s Manon sama a ona jí klidně mohla obvinít z obtěžování a Sára by na svoji obranu neměla nic. Ale bylo jí to jedno. Cítila její tlukoucí srdce a dech na krku. Když ji Manon konečně pustila, zjistila, že plášt na rameni, kde se jí dívka opírala, má mokré od jejích slz.

„Copak se stalo, broučku?“

„Vždyť to, Rozárko, víš...“

„Myslíš tohle?“

Sára zvedla ze stolu sešit, který jí Paul přinesl. Manon jen přikývla. Nevypadala vůbec překvapeně, že její sešit má Sára. Jako by to snad i věděla, jako by si ho u ní jen na chvíli sama nechala. Sára jí ho dala bez zaváhání, už včera si udělala fotokopii pro komisaře, jenže ten si ji nevzal.

Znovu někdo zaťukal.

„Manon, broučku, teď přijde paní doktorka a ona se na tebe podívá, ano?“

Manon z ní nespustila oči.

„Neboj, budu tu s tebou... Dále!“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila menší poněkud silnější žena v bílém plášti, světlo zářivky na stropě se jí od brýlí. Usmála se. Manon zůstala stát. Úplně bez jakéhokoli pohybu sledovala nově příchozí.

„Ahoj,“ řekla doktorka a došla až k Manon. Na krku se jí houpal stetoskop. Manon si bez přemlouvání vyhrnula tričko a nepohnula se, ani když jí doktorka položila ledový konec stetoskopu na hrud'. Oči stále upírala na Sáru. *Nekouká na mě, kouká na Rozárku*, pomyslela si Sára, *jenže kdo je Rozárka?*

Doktorka odložila stetoskop na stůl a Manon opět automaticky bez pobízení nechala okraj trička spadnout zase

dolů. Stála tam jak mramorová socha, která promluvila, jen když se jí doktorka zeptala, kolik prstů vidí.

„Vypadá to dobře,“ řekla doktorka a otočila se na Sáru, „nevypadá, že by jí něco bylo. Ale raději bych ještě udělala rentgen.“ Pod brýličkami se dívala na Manon. „Půjdeš se mnou.“

Manon neodpověděla, dál stála jak nehybná socha. Teprve když ji Sára vzala za ruku, jako by kouzlo pominulo, ztuhlost pominula. Vyšli ven. Na lavičce v Atriu seděl doktor Châitell společně s ženou, která Manon přivedla (ne, to nemohla být její matka, vždyť si s Manon vůbec nebyly podobné). Manon se na ně ani nepodívala. Nechala se vézt chodbou až k místnosti označené žlutým výstražným čtvercem. *Pozor. Ionizující záření.*

„Já tu s ní zůstanu,“ řekla Sára, když Manon byla připravená. Tak co, dostane malou dávku záření, stejně jako každý pacient. A kdy naposledy byla na rentgenu. Stála kousek od Manon a snažila se jí dodat odvalu. Alespoň jeden úsměv! Jeden jediný úsměv kdyby dokázala vykouzlit na její tváři. Možná to bylo tím bílým pláštěm...

Cvak. První obrázek byl hotový. Sára trochu posunula zařízení, aby zachytilo další část Manonina těla. *Cvak. Cvak.* Udělali celkem asi 6 snímků.

„Tak hotovo, broučku,“ usmála se Sára. Manon se posadila na lůžku. Snad to byl úsměv, spíš se to Sáře ale jen zdálo. Čekala, že si je doktorka Monsejourová vyzvedne, nedělo se ale nic. Za zdí slyšela jen spěšné kroky a nesrozumitelné hlasy. Uběhla minuta... Dvě... Něco muselo být špatně. Sára věděla, že něco muselo být špatně...

„Ano... Ano, pane starosto... Rozumím... Samozřejmě,

není náš jediný podezřelý, prověřujeme i jiné varianty... Ano, pane starosto... Ovšem, nashledanou...“

Komisař Baudrilloux položil s nejvyšší opatrností sluchátko a zaklel. Teprve pak pohlédl na své podřízené, kteří tu stáli v půlkruhu kolem něj. Leclerc s Jean-Paulem nervózně přešlapovali, Juliette se zastavila s tlustou složkou na cestě ke svému stolu a jako by teď zapoměla, co to vlastně drží v ruce. I Robert vzhlédl od počítače a vstal, když se na druhé straně linky ozvala pařížská radnice. Charlotte s malou Nicole poslali na chvíli ven z kanceláře, komisař se bál, že by klidně spící Nicole mohli probudit.

„Tak co?“ zeptal se do nastalého ticha Leclerc.

„Co by... Musíme ho pustit, kancelář starosty tvrdí, že přesně v ty dny tam Dufour byl... To je neprůstřelný alibi,“ odsekl komisař. Nevšímal si, jak Jean-Paul zapadl ke svému počítači a začal mlátit do klávesnice, a pokračoval dál znechuceným tónem, „Navíc odmítají říci, co tam dělal, prý důležitá recepce. To přece nemůžou myslet vážně...“

„Třeba tam uplácel,“ nadhodil od svého pracovního stolu Jean-Paul, „peněz na to měl dost...“

„A co by asi uplácel?“ skočil mu do řeči Leclerc, „Vždyť Dufour nevykazuje žádnou činnost, nemá důvod uplácel, nechce postavit dům, obchody nemá, nechce obejít zákony...“

„Radnice nám důrazně doporučila, abychom hledali jiného pachatele...“ uzavřel komisař Baudrilloux.

„Já nevím, jak vy, ale já radnici nevěřím ani chvíli,“ řekl Jean-Paul, „Páč nás fakt vodí za nos. Koukám na záznam z dopravních kamer z Rue de Rivoli a z Quai de l'Hotel de Ville a Dufourovo auto se tam ani neobjevilo, natož aby zastavilo před radnicí.“

„Tak přišel pěšky,“ mávl rukou Leclerc.

„Dufour? Ten, co jezdí autem za čtyřicet tisíc euro, a bude chodit pěšky?“ oponoval zatvrzele Jean-Paul, „Jo, kdyby vystoupil z metra a šel po okraji chodníku, tak ho kamera nevidí. Jenže to by musel použít služební vchod, před hlavním mají kameru, a ta ho nezachytila.“

„Tak dejme tomu, že na radnici nebyl. Ale když mi nechtějí říci, co dělali, kdo ví, třeba si vymysleli v *zájmu bezpečnosti* i místo setkání. A to my nezjistíme.“

„Co prohlídnout kamery a zjistit, kam Dufour autem jel?“ navrhl Leclerc.

„*Prohlídnout kamery?*“ otočil se k němu Jean-Paul, „Máme tu tisíce kamer po celém městě... Hodně štěstí...“

„Tak teoreticky by to šlo, myslím, že bych dokázal udělat skript, který by na záznamu z kamery hledal jeho poznávací značku, ale trvalo by to strašně dlouho... Možná i pár hodin...“ zapřemýšlel Robert.

„Je vcelku jedno, kde Dufour byl, jestli má alibi kanceláře starosty,“ ukončil spekulace komisař Baudriloux, „Musíme se vrátit na začátek. Jean-Paule, co víme?“

„No... Před dvěma dny ráno zavolala nějaká holka, že její kamarádka přepadl muž s tetovanou růží a hadem,“ začal mechanicky Jean-Paul, „Marione Rénierovou nejdřív uspal a pak... Šéfe, to je vlastně docela zvláštní, nemyslíte? Proč ji uspal? Tihle delikventi lidi neuspávají.“

„Třeba proto, že to bylo dítě, a nechtěl jí vidět do tváře?“ řekl komisař.

„Nebo – připustíme-li, že to Dufour nebyl,“ vložila se Juliette, „Tak to mohl být někdo slabší než Marione.“

„Ale vždyť Marione je osmiletá holka... To by musel být snad jenom nějaký kluk – třeba z její třídy, ale... Jo, jako

možnost bychom to v úvahu vzít mohli...“

„No... Tak Marione odvezli do nemocnice, a pak měl Pascal Rénier, její otec, nehodu,“ pokračoval Jean-Paul, „Ale to zatím nevíme, jestli s tím souvisí, jestli to nebyla jenom nehoda. Zpráva techniků ještě není kompletní, ale zatím víme, že měl poškozené – možná něčím tupým naříznuté - hadičky. A dneska ráno byla v centru přepadená 12-tiletá holka, zatím to vypadá, že tam pachatelé byli dva. Zatím není důkaz, že ty dva případy spolu souvisí, ale...“

„Dobře... Tak to vezmeme zase od začátku, Roberte, zajď do prvního obvodu a vyžádej si všechno, co mají o tom dnešním přepadení, hlavně jestli mají nějaké podezřelé. Když tak jim vezmi, co víme my... Juliette, zajď ještě jednou za paní Rénierovou, třeba Marione doma něco řekla. A ty, Jean-Paule, koukni do databáze a ještě jednou projed', jestli v poslední době nepropustili tady v Paříži někoho s vytetovanou růží a hadem, kdo by měl v záznamu nějaký pedofilní sklony nebo něco podobného... Já rychle odvezu Charlotte s maličkou a zajedu na radnici potvrdit Dufourovo alibi. Tak jdeme...“

Už se rozcházeli, když zazvonil telefon. Všem v tu chvíli projela hlavou jediná myšlenka. *Další?* Sluchátko zvedl opět Leclerc. Mluvil dlouze s někým na druhé straně linky, z toho, co říkal, však nikdo nedokázal sestavit, o čem se mluví či co se stalo. Všichni stáli u dveří připraveni k odchodu. Leclerc konečně položil sluchátko.

„Ehm...“ otočil se k nim, nevěděl, jak začít, „Volali z nemocnice Henriho Morona v Creteil. Mají tam nějakou malou holku, co na sobě má pás cudnosti.“

V místnosti bylo takové ticho, že i pověstný padající špendlík by byl slyšet. Vyděšeně se na sebe dívali, neschopni slova.

„Navíc to vypadá, že je to Dufourovic dcera, proto volali nám, patří pod nás. Speciálně chtějí, aby tam jela od nás nějaká žena. Péči o dítě už prý volali, jsou na cestě,“ dořekl Leclerc a nerozhodně přešel dál od telefonu.

„Pás cudnosti? Vždyť to je přece...“ Ani Juliette nedokázala říci nahlas to, co se jim všem honilo hlavou.

„Je to na tobě, Juliette...“ řekl se sklopenou hlavou komisař Baudrilloux, „Jestli je to doopravdy dcera Jacqua Dufoura, chci, abys za ní zašla ty...“

Víc komisař neřekl. Ne, dokud neseděl opět v autě. Charlotte měl vedle sebe, narazil na ni hned za dveřmi svého oddělení, byl si jistý, že slyšela všechno, co probírali. Možná to bylo dobře, nemusel jí nic vysvětlovat.

„Moc jsem vám nepomohla...“ řekla potichu a usmála se.

„To se stává...“ pokrčil rameny komisař a nastartoval.

„Takže pozvání na oběd asi neplatí...“

„Proč by neplatilo? Jednou jsem to slíbil a slovo pařížskýho policajta platí... Teď tě hodím domů, musím ještě něco zařídit, ale před polednem vás všechny vyzvednu... Omlouvám se, že jsem tě zbytečně vytáhl na komisařství...“

„Dcera Pascala Dufoura... To je ona?“

„Hmm... Je teď v nemocnici. Nevím, co jí kdo udělal... Ale dostanu ho... Slibuju, že ho dostanu!“

„Já vím, komisaři...“

„Manon, podívej se na mě...“

Sára seděla s Manon v malé místnosti hned vedle RTG pracoviště. Doktorka jí ukázala rentgeny. Ten kovový předmět kolem Manonina pasu... Nemohlo být pochyb. Srdce se jí svíralo při pomyslení, proč ho má tahle malá holka na

sobě. Chtěla ji opět obejmout, přitisknout k sobě a už nepustit. Chtěla ji jako panenku ukryt před světem, před tím kusem kovu, který...

Manon seděla v klidu, upírala na Sáru svoje skelné hnědé oči a vypadala, že si snad ani neuvědomuje, že je něco špatně. Proč vlastně. Vždyť byla s Rozárkou, dokud tu byla Rozárka, nic se jí nemohlo stát. Vždyť jí přinesla její sešit. Kromě Rozárky přece nikdo nevěděl, co v něm je... Manon se nepohnula, čekala, co teď bude. Věděla, že nic zlého se jí stát nemůže. Ne, dokud bude s Rozárkou...

„Manon, podívej se na mě...“

Zvedla oči a trochu se usmála.

„Já vím, Manon, že tohle pro tebe nebude jednoduchý, ale slibuju, že tu budu s tebou, dokud budeš chtít... Manon... Mohla bys mi teď naprosto přesně popsat, co máš na sobě?“

„Vždyť mě vidíš, Rozárko...“

„Vidím jenom *svoji holčičku* v tričku a kalhotkách... Ale já bych si tě chtěla nakreslit do svého sešitu, víš? Třeba jak jdeš spát, broučku... Nebo chodíš do postele v tričku a kalhotkách?“

Manon vstala a ze stolu sebrala svůj sešit. Musí Rozárce připomenout ten obrázek... Musí... Nalistovala stránku s datem 30.5.2005 a ukázala na maličký obrázek v rohu. Sára si opatrně sedla vedle ní a sešit si od ní vzala. Slyšela hlasy za polopropustným zrcadlem, ale neohlížela se tam. Věděla, že ji teď sledují, možná už tu byla policie i péče o mládež. Jenže Manon... Nechtěla ji vystrašit nevysvětlitelnými pohledy na zrcadlo. Chvilí si prohlížela obrázek, na kterém byly pouze dvě postavičky, držely se za ruce a vstupovaly do jakýchsi hromadných sprch. Neměly na sobě nic. Nebo...

„To jsi ty?“ zeptala se Sára a ukazovala prstem na menší z obou postaviček. Manon přikývla a usmála se.

„A co to máš na sobě?“

„To je tátova ochrana. Aby se mi nic nestalo.“

„To ti dal tatínek?“

Manon přikývla.

„A můžeš si to sama sundat? Třeba doma, když jsi v bezpečí a nikdo ti nemůže ublížit?“

„Nemám klíč...“

„A kdo má klíč, Manon...“

„Klíč... Ale ty přece... Ty nejsi Rozárka...“

„Manon...“

„Ty nejsi Rozárka! NEJSI ROZÁRKA!!!“

Sára jen tak tak uskočila před maličkou pěstí, jak se Manon rozehnala. Sára k ní přiskočila zezadu a snažila se jí chytit, chytit její ruce, uklidnit...

„Nejsi Rozárka, nejsi Rozárka... Nejsi...“ křičela Manon a kopala kolem sebe jak malé dítě. Sáře se konečně podařilo chytit jednu její ruku, v zápětí ale dostala takovou ránu do břicha, že Manon hned pustila.

„Nejsi Rozárka, nevíš nic! Nic!“ Manon chytla berli, která stála opřená v rohu a rozehnala se proti Sáře. V tu chvíli do pokoje vtrhli dva doktoři v bílých pláštích. Dřív, než stačila Sára něco udělat, strhli Manon k zemi. Manon křičela a kopala kolem sebe, doktoři ji ale drželi pevně. A najednou konec. Křečovitě snahy o vyproštění ustaly, Manon se už ani nepohnula. Sára skoro přestala dýchat. Teprve když Manon mrkla, jí spadl kámen ze srdce. Skutečně si na chvíli myslela, že...

Manon ležela na zemi bez jakéhokoli pohybu. Na žádné otázky nereagovala. Buch buch... Dýchala teď klidně.

Bez odporu – skoro jako by byla v bezvědomí, se nechala zvednout na igelitem pokryté lůžko u stěny. Oči upírala snad na strop. *Co se stalo? Co se to stalo?* Sára stála v rohu a ještě teď se třásla. Hlavou jí běželo tolik myšlenek. Manon, která ji jak malá holka považuje za nějakou Rozárku a ona na tu hru přistoupí, Manon, která naprosto netečně konstatuje, co má na sobě, Manon, která... V jednu chvíli se chová tak, jak holky jejího věku, o chvíli později jak malé dítě. A teď na lůžku zůstávala nehybná, jak živá socha. Přišli další lidé. Sára by je nejraději všechny vyhodila, chtěla být s Manon sama, chtěla vědět, co se stalo. Věděla ale, že to nejde. Vždyť už tu byla psycholožka a pár dalších lidí z odboru péče o mládež, tady už neměla Sára co dělat, vždyť ona byla pořád jen spíš sestřička než psycholožka. Vzala sešit, který spadl na zem, a podala ho Manon. Ta ale ležela dál nehybná, na sešit se ani nepodívala. Kolem její drobné postavičky se teď motalo tolik lidí... Sára odvrátila pohled. Nechápala, co se stalo. A ani nechápala, co se dělo teď.

„Sára Rouvièrová?“

Ohlédla se.

„Ano? Sára Rouvièrová jsem já,“ přikývla.

„Pojďte, prosím, někam do klidnější místnosti, promluvíme si...“

Sára ještě koutkem oka zahlédla, jak lékař, kterého neznala, dává Manon injekci. Když za ní zaklaply dveře, Manon měla už zavřené oči. Sára se snažila z hlavy vymazat pohled na její nehybné tělíčko, ještě před chvílí zmítající se na zemi. Měla tu už tolik dětí, ale žádné jako Manon. Manon vlastně nebyla dítě. Nedokázala to říci přesně, jedenáct let jí ale už určitě bylo. *To je tátova ochrana. Aby se mi nic nestalo.* Je možné, aby nějaký rodič tak bedlivě chránil svoje dítě? Možná

to bylo kvůli tomu přepadení včera ráno... A Manon.... Byla tak klidná, když o tom mluvila. Jako by to byly jen nějaké plavky, které měla na sobě, nic zvláštního. Sára si nedokázala – a ani nechtěla – představit sama sebe na místě Manon. Znovu a znovu se jí ale vybavovala chvíle, kdy Manon držela v ruce berlu. Ne, nebála se o sebe... V té dívce musel být velký vztek! Ale proč? A na koho?

Šli po prázdné chodbě. Ženu, kterou vedla k sobě, si prohlédla jen zběžně. Kulaté tvary, našpulené rty, přísný nos... Byrokratka každým coulem. Sára vstoupila první do své komůrky v druhém patře. Byla to skutečně jen komůrka, nouzové řešení. Dřív tu byl sklad prádla, takže místnost neměla ani okna. Za to tu byl velký stůl a spousta šanonů v policích. Sářin pohled okamžitě padl na listy okopírované z Manonina sešitu, které byly rozložené po stole. Ještě ráno si k nim dělala poznámky, ráno, kdy netušila, že autorku kreseb uvidí o pár minut později... Zatrnulo v ní, ale než mohla cokoli udělat, *byrokratka* se po papírech natáhla a jeden zvedla.

„Můžu?“ zeptala se. Sára přikývla. Copak vůbec mohla říci ne?

„Jmenuji se Sophie Amsiliová a jsem z odboru péče o mládež,“ pokračovala povýšeným tónem. Sára opět jen přikývla a popostrčila k ní židli.

„Děkuji. Jak asi tušíte, tohle není obyčejný případ. Potřebovala bych vědět vše, co víte... Prý Manon mluvila jen s vámi, proč?“

Tuhle otázku Sára přesně čekala. Sama si jí položila, když byla s Manon. Odpověď ale jen tušila. *Rozárka*.

„Mám zkušenosti s prací s dětmi,“ řekla jen. O Rozárce, ať to byl kdokoli, téhle arogantní byrokratce říkat nebude. Zamlčela jí i deník s obrázky. Sophie Amsiliová si

očividně listy ze stolu s Manon sama nespojila.

„Dobře tedy,“ přikývla Sophie Amsiliová po chvíli, „Ráda bych vás ještě upozornila, že v zájmu dítěte tento případ bude zatím podléhat utajení. To znamená, že o Manon nesmíte mluvit s nikým, kdo se neprokáže takovýmto potvrzením. Manon bude převezena na dětské oddělení nemocnice v Creteil, kde bude 24 hodin pod dozorem psychologa. Policejní oddělení v Creteil bylo vyrozuměno, nemusíte se snažit komunikovat tedy ani s policií. Pro vás je to uzavřený případ, jako by tu Manon ani nebyla.“

„Ale přece Manon není...“

„Porušení tohoto nařízení je vážný trestný čin, slečno Ruvierová.“

„Rozumím...“

„Děkuji. Cestu ven najdu sama...“

A odešla. *V zájmu dítěte bude podléhat utajení?* Chápala, proč se o tom nesmí dozvědět média. Ale proč proboha nesmí mluvit s nikým? S nikým, ani s policií? Vrátila se do místnosti vedle RTG. Snad čekala, že tu na někoho narazí, ale nebyl tu nikdo. Jen prázdné bílé sterilní zdi. A Manonin deník na zemi. Nebyla to ještě ani hodina, co ji Paul zastavil a zavolal k Manon. Stála tu, držela v ruce deník a nevěděla, co má dělat dál. Vlastně věděla... Vytáhla mobil a vytočila svého strýce.

Komisař Baudrilloux seděl u svého stolu a čekal, až se ostatní vrátí. Raději zavolal Charlotte a omluvil se jí, že to s obědem bohužel nevyjde... Z radnice se sám vrátil brzo, dva lidé z kanceláře starosty s Dufourem *così* řešili od šesti ráno do desíti dopoledne. To bylo neprůstředné alibi.... Na dobu vraždy možná... Ale ani to ho neuchrání před zatčením z týraní.

Pás cudnosti. Nic takového přeci tehdy neměla. Vybavoval si tu noc před devíti nebo deseti lety. Ne, tehdy na sobě neměla nic! Nic! Musí Dufoura dostat! I kdyby jeho samotného měli zavřít za zneužití, Dufoura dostane! A pak u policie skončí! Pustil si počítač, rychle prolétl doručenou poštu a pak spustil Google. Musí o tom něco zjistit... Všechny jeho dosavadní znalosti vycházely z historických románů. Po pár minutách se mu orosilo čelo. Čekal pár odkazů na nějaké vyšínuté skupiny... Ale ne 70 000 nalezených stránek! Vstal a raději si šel ohřát ranní kafe. Slyšel kroky na schodech, někdo se vracel. V duchu typoval Jean-Paula. Určitě byl jen v hlavní kartotéce...

Vešla Juliette.

„Špatný zprávy,“ hlásila hned od dveří, „Byla jsem v nemocnici, Manon tam už nebyla. Ale narazila jsem na *velice inteligentní* dámu z péče o děti. Chovala se jak celé ministerstvo spravedlnosti, prohlásila, že je to utajený, že Manon někam převezli, že mi nemůže říci, kam, a že se toho ujal speciální útvar. Kráva jedna!“ Hodila bundu na volnou židli a naštvane chytala dech. „A navíc vůbec netuším, kam Manon odvezli.“

„Uklidni se... Zkusím to zjistit, mám u Henriho Mondora neteř... Co jsi to ale říkala? Že to převzal někdo jiný?“

„Jo, ptala jsem se tý... No ptala jsem se jí, za kým mám jít pro bližší informace, že jestli to udělal Dufour, tak ten patří do našeho okrsku a už ho vyšetřujeme kvůli něčemu jinému, ale ona mi normálně řekla, že to není moje starost a – teď budu citovat – ať do toho nestrkáme nos! Slyšíš to? My do oho nemáme strkat nos!“

„Uklidni se Juliette! Uklidni se! Hlavně klid!“

Juliette sotva chytala dech, ve tváři byla červená jak

jedna část státní vlajky. Komisař Baudrilloux ji ještě nikdy neviděl tak rozčílenou, ať se dělo cokoli, Juliette se vždy kontrolovala, byla to ona, kdo většinou upokojovala vášně na komisařství. Možná to bylo tím, že ona sama byla maminkou a měla malou dceru... A tenhle... Takhle *věc* se jí týkala osobně.

„Já jen jestli jí to udělala máma nebo táta... Jak to, že jsem to nepoznala, když jsem byla s ní v pokoji sama?“

„Nepoznal to nikdo... Ani ve škole... A třeba *to* na sobě ani neměla. Pro Dufoura jsem poslal Leclerca, aby ho zase přivedl.“

„Vždyť jsem vám teď říkala, že to dali někomu jinému... Nemůžete Dufoura vyslyšet! Na ty přepadení má alibi, to budeme mít maximálně trable s radnicí... A kvůli tomuhle ho taky vyslechnout nemůžeme, vždyť...“

„Já tě neslyšel, když jsi říkala, že to dali někomu jinému.“

„No dali, říkala mi to ta ženská z...“

„Zase jsem tě neslyšel...“

„Co to... Jo aha!“

„Přesně. Když nebudu vědět, že nám to přebrali, tak můžeme Dufoura klidně vyšetřovat. Alespoň než nám to přijde oficiálně.“

„Hrajete si s ohněm, komisaři...“

Zazvonil telefon. Komisař k němu dojel na kolečkové židli a zvedl sluchátko. „Komisařství Sucy-en-Brie, u telefonu komisař Bau-“

„To jsem já, Robert, jsem právě v laboratoři a máme tu ty vlasy, co se našly u té druhé dívky na staveništi – u té Flory Galaudové.“

Komisař stiskl tlačítko na telefonu a Robertův hlas rázem zněl na celou místnost.

„U obou dvou vlasů se podařilo zjistit DNA. Jeden patří určitě Jacqueu Dufourovi, nevím, proč je v databázi, ale je tu a je tu 97,8% shoda. Pak je tu ale ještě jeden vlas, a ten v databázi není. Je to docela dlouhý hnědý vlas, podle DNA ženský, ale nikdy nebyl barvený, má velice kvalitní strukturu...“

„Roberte, může být někoho z rodiny?“

„Hele, nejsem věstec. Co vím, tak jejich holka je adoptovaná. Takže těžko bude mít společný alely! To samý matka. Když mi přineseš jejich vzorek, tak to klidně porovná, ale takhle...“

„A našli tam něco?“

„Co jako?“

„Třeba nějaký kapesník, něco, čím tu holku omámili...“

„Komisaři, podle fotodokumentace byl v okolí stavby takový nepořádek, kluci z technickýho toho vzali spoustu, ale může trvat týden, než v tom něco najdou... Ale je tu něco jinýho...“

„Špatně tě slyším, něco tam strašně drncí...“

„Omlouvám se, to je jenom centrifuga. Počkejte, najdu zprávu. Tady to je... V okolí je sice stavba, ale na cestě se tam našlo spousta takových divných vláken. Rozbor ukázal, že je to směs polyakrylu a polyesteru, ale má moc smyček, na řezu má spousta malých plošek, vytváří to skoro síťovinu.“

„A to se používá k čemu?“

„To právě nevím. Kdyby to mělo kratší vlákna a ne tak síťovaný vlákna, řeknu, že je to z froté ručníků nebo něčeho podobnýho. Jenže tohle spíš vypadá na nějakou průmyslovou tkaninu, možná nějaká tepelná izolace...“

„Vždyť se tam staví...“

„Jasně, ale to je zatím jenom hrubá stavba, nemají

ještě ani zdi, co by dělali s izolací. Spíš bych řekl, že to bude nějaký molitan, i když v okolí nebyla žádná matrace ani nic podobného... Nebo prostě nějaká vycpávka, co já vím! Jestli to nebude vadit, ještě tu zůstanu a zkusím zjistit přesný složení.“

„Dobře, díky. Kdybych tě potřeboval, tak zavolám...“

„Jo, a ptal jsem se na rodiče té holky. Jsou v pořádku a hlídají je.“

„To je dobře...“

Komisař zvolna položil sluchátko zpátky na telefon a na židli se otočil na Juliette.

„Co ty si o tom myslíš?“

„Já? Netuším. Molitan z matrace? Že by si tam pachatel přinesl matraci, aby... aby *to* nedělal na zemi?“

„Myslíš, že se tam tahal s matrací? Že by nikomu nepřipadal podezřelý?“

„Třeba přijel autem, tu cestu nikdo nehlídá... A ráno je tam docela provoz, když jedou dělníci na stavbu.“

„Máš pravdu, až se vrátí Jean-Paul, pošlu ho tam, už tam jednou byl, tak ať se podívá po stopách auta...“

„Víte, co mi vrtá hlavou, komisaři? Jaká je mezi těma dvěma holkama spojitost. Vždyť obě přepadení se stala několik desítek kilometrů od sebe. Víím, je to nepravděpodobné, ale co když není jeden pachatel?“

„Že by dva cvoci dostali ten samý nápad v rozmezí jednoho jediného dne? Ale máš pravdu. Mezi těma holkama musí být nějaká spojitost. Sakra, teď bych tu potřeboval Jean-Paula!“

U zdi začal hučet fax. Pomalu vyplivoval papíry, které padaly do připravené krabice. Juliette je sebrala a jen zběžně prolistovala.

„Posílají nám nějaký materiály o tom druhým

přepadení,“ řekla spíš jen pro sebe než pro komisaře, „Ohledání místa činu, výslech rodičů a jejich dcery... Docela se to podobá našemu nálezu, taky byla omámená – tady prý čistým chloroformem, takže si nepamatuje vůbec nic... Sperma se zase nenašlo...“

Z přízemní se ozval rámus a nějaký křik.

„Mám pocit, že tohle bude zase Dufour,“ poznamenal komisař Baudrilloux a vstal. V duchu odpočítával vteřiny, čekal, kdy se rozrazí dveře. Místo toho se však ozvalo zaklepání.

Do kanceláře vstoupila jako první paní Dufourová. Komisař Baudrilloux na Juliette viděl ten odpor, jaký k té drobné ženě cítí. Pan i paní Dufourovi se tvářili neutrálně. Posadili se na židle proti komisaři a beze slova čekali. Jacques Dufour se tvářil sebejistě. Nebyl to ten rozzuřený muž, který jim ráno málem zničil vrátnici. Teď bylo poledne a proti komisaři seděl naprosto dokonale se ovládající muž, který na sobě nenechal znát žádné emoce.

„Předpokládám, že víte, proč jsme vás dnes znovu zavolali...“ řekl komisař Baudrilloux.

„A já zase předpokládám, že vám na radnici potvrdili, že jsem tam skutečně byl,“ odpověděl Jacques Dufour a položil svoje obrovské ruce na stůl.

„Já vím. Teď jde ale o vaši dceru, o Manon.“

„Manon byla už dávno na cestě do školy!“

„To nemám na mysli. Dnes před polednem byla převezena do nemocnice.“

Čekal překvapení, snad strach v Dufourových očích. Ten se však ani nepohnul.

„A? Je v pořádku?“ zeptal se jen. Ani se nesnažil předstírat zájem o Manon.

„Jak se to vezme... Vaše dcera byla hospitalizována, protože na sobě měla zvláštní věc.“

„Jakou věc?“

Komisař se podíval na paní Dufourovou. Seděla skrčená na židli, oči měla sklopené.

„Paní Dufourová, víte o tom, že vaše dcera dnes do školy přišla s...“ Nedokázal to slovo říci nahlas. „...s pásem cudnosti?“

Paní Dufourová jen zavrtěla hlavou. Zato Jacques Dufour v tváři zčervenal a žilky mu naběhly.

„COŽE? Cože měla na sobě?“

„Slyšeli jste dobře. Copak vám nikdo nedal zprávu, že je vaše dcera v nemocnici?“

„No...“ zaváhal.

„Dali vám vědět nebo nedali, pane Dufoure? Pane Dufoure, dal jste vy nebo vaše manželka vaší dceři pás cudnosti? Nutili jste ji ho nosit?“

„NE!“

„Paní Dufourová?“

„Je to velká holka,“ řekla paní Dufourová stále s hlavou skloněnou, „Děti v jejím věku mají různé nápady, možná si ho koupila sama, aby ve škole udělala třeba dojem...“

„Sama?“ vstoupila do výslechu Juliette.

„Máme se dobře, dostává slušné kapesné...“

„Zvláštní,“ přivývl komisař Baudrilloux, „Manon v nemocnici říkala, že klíč sama nemá.“

„Vy jste vyslyšali moji dceru? Bez právníka? Podám na vás...“

„Nikdo ji nevyslyšal, řekla to sama ošetřujícímu doktorovi!“

„Bez právníka už nic neřeknu!“

Manon otevřela oči. Kdy usnula? Poslední, co si pamatovala, byla Rozárka, která jí vracela její sešit. Co se stalo? Točila se jí hlava. Pokusila se pohnout, ale nešlo to. Něco ji drželo na posteli. Zvedla hlavu. Kožená pouta se jí obtáčela kolem rukou i nohou. Ležela v nemocničním pokoji. Snad... Pomalu se rozkoukávala. Všude jen bílé stěny a zamřížované okno. Na stropě studeně svítila zářivka. V pokoji byly dvě postele, ale Manon tu byla sama. Znovu se pokusila vstát. Pouta ji držela pevně. Ještě jeden pokus a pak vzdala svoje snahy osvobodit se. Nebylo to poprvé, co podobně ležela, věděla, že sama pouta neuvolní. Cosi ji svědilo na noze. Znovu zavřela oči. Teď slyšela hlasy z chodby, rachocení vozíku i tikot nějakých hodin. Buch buch... Buch buch... Soustředila se jen na tlukot svého srdce a za chvíli už cítila, jak bije pomaleji, klidněji. I svědění postupně ustávalo. Jen kdyby jí tak nekručelo v břiše. Včera oběd nedostala, protože *s ní nikdo nebyl spokojený*, večeri také ne, to se tatínek moc rozzlobil a zamknul ji v pokoji. Ale proč nesnídala? Matně si vybavovala, že někam spěchala, do školy. Ano do školy, a šla pozdě... Když ji paní Langeauová odvezla do nemocnice, bylo skoro poledne. A kolik bylo hodin teď? Měla hlad. Buch buch... Buch buch... A pak uslyšela hlasy těsně za dveřmi. A jeden hlas znala! Ten hlas!

„Děkuji za rychlé opatření,“ řekl Jacques Dufour, „Vašemu oddělení jsem vždy mohl věřit...“

„Znáte naši cenu...“ odpověděl mužský hlas, který Manon nedokázala poznat.

„Samozřejmě. Byl bych rád, kdyby tu mohla zůstat, dokud se to všechno neuklidní... A kdyby dělala problémy, máte volné ruce...“

„Jak si přejete... A když přijde policie?“

„Nepřijde... Myslí si, že Manon převezli do Creteil. Navíc to přebíral komisař Dalton a ten je nám velice příznivě nakloněn!“

„Tak v tom případě je to v pořádku.“

Hlasy utichly. Manon ležela dál bez hnutí, vypadala, že spí. Nikdo nemohl tušit, že rozhovor za dveřmi slyšela. Odpolední vzduch sem nesl ozvěnu zvonů z kostela. Znělo to jako zvony z Notre-Dame. Kladívko do zvonů udeřilo celkem třikrát. Byly tedy tři hodiny! Tři hodiny odpoledne! *Zůstane tu, dokud se všechno neuklidní...* Ta slova jí zněla v hlavě silněji než údery zvonů. Táta tu byl, proč ji nevezl domů? A co se má uklidnit? Jak dlouho tu bude? Ani pohybem nenaznačila, co se jí honí v hlavě. Při pohledu na ni musel každý dojít k názoru, že Manon klidně spí.

Sára Rouvièrova seděla u svého stolu a jedla už trochu tvrdou bagetu. Koupila si ji k snídani, ale od rána se toho dělo tolik, že neměla na snídani ani čas. Jelikož nestihla ani oběd, byla teď za ni ráda. Dnes to nebyla jen Manon, lítala mezi odděleními, na Aru byla holčička, která pořád chtěla maminku, jeden kluk zase odmítl injekci proti tetanu. A pak byl ještě výjezd se sanitkou. Teď seděla na lavičce v chodbě, jedla bagetu s kaštanovou marmeládou a listovala Manoniným deníkem. Pořád a pořád se vracela k malému obrázku s datem 30.5. Snažila se to pochopit. Nikdy se ještě nesetkala s nikým jako Manon. Několik případů týrání tu už řešili, ale tohle... Stále před sebou viděla její drobnou postavičku nacpanou mezi trubky postele.

„Dobrá práce, Sáro.“

Otočila se. Paul už na sobě neměl bílý plášť, ale teplou

koženou bundu.

„Pro dnešek mám padla! Co ty?“

„Já končím až v šest...“ povzdechla si Sára.

„Takže ještě dvě hodiny... Ale fakt, musím říct, byla to úžasná práce při výjezdu. Ty to jednou někam dotáhneš.“

„Díky...“

„Vím o Manon.“

„Hmm...“

„Mluví o tom celá nemocnice, ale nikdo o tom pořádně nic neví...“

„Hmm...“

„Neřekneš mi k tomu nic?“

„Přijdeš večer? Udělám raquelette. A popovídáme si.“

„K tobě domů?“

„Děláš, jako bys měl přijít poprvé...“

„Promiň...“

„Tak v osm?“

„Dobře, už se těším.“

„Já taky...“

Paul jí zamával a zmizel za rohem. Sára také vstala. Tohle bylo obvyklé. Půl dne chaos, že člověk nevěděl, kam dřív skočit, půl dne klid. Manonin sešit schovala mezi knížky a sedla k telefonu. Snad jí alespoň řeknou, jak se Manon má. Našla v telefonním seznamu číslo na nemocnici v Creteil. Byla to nemocnice tak desetkrát větší než Henri Mondor, hlavně tam ale v Pavilonu D měli speciální oddělení pro děti a dospívající s psychickými problémy. Byla si jistá, že tam se o Manon dokáží dobře postarat, určitě líp, než by se o ni dokázali postarat tady. To ale neznamenal, že by souhlasila se způsobem, jak tam Manon převezli. Pomalu vyfukala 01 45 17 51 27 a opřela se o stůl.

„Chantal Hevinová, u telefonu,“ ozval se příjemný ženský hlas.

„Dobrý den, Sára Rouvièrová, nemocnice Henri Mondor. Ráda bych se zeptala na jednu dívku, kterou od nás převezli k vám chvílku po poledni. Nechala u nás pár věcí a ráda bych jí to vrátila. Příjmení bohužel neznám, jmenuje se Manon. Potřebovala bych vědět, na jakém leží oddělení...“

„Okamžik prosím..“

Sára chvíli poslouchala jen šustění papírů a fukání do klávesnice.

„Tak je mi líto, dnes k nám z nemocnice Henriho Mondora nepřevezli vůbec nikoho. Jak že jste říkala, že se jmenuje?“

„Manon...“

„Je mi líto.“

„Já vím, že je to tajné, já jen potřebuji vědět, na jakém je oddělení, abych jí přinesla její sešit...“

„Paní Rouvièrová, mám tu primáře oddělení a můžu vám říci, že k nám opravdu dnes nikoho nepřivezli. Taková informace ostatně mezi nemocnicemi nemůže podléhat utajení.“

„Nám ale řekli, že ji vezou k vám..“

„Kdo vám to řekl?“

„Sophie Amsiliová, z Odboru péče o mládež.“

„Bohužel, to jméno mi nic neříká. Zkuste zavolat přímo na Odbor péče o mládež, řeknou vám, do jaké nemocnice ji převezli.“

„Tak děkuji za zprávu...“

„Hezký večer...“

Sára zmateně položila sluchátko. Manon nebyla v nemocnici v Creteil? To přece není možné, vždyť... Znovu

zvedla sluchátko. Primář oddělení jí ale potvrdil, že v převozním protokolu je uvedeno Centre Hospitalier Intercommunal Creteil. Raději mu neřekla, proč se ptá... Kde byla Manon? Odjela z Henriho Mondora, ale do Creteil nedorazila? Ale nikdo přece žádnou nehodu nehlásil! Vždyť je to jen pár kilometrů! Nespletla se třeba a nepsala Creteil místo nemocnice Alberta Cheveliera asi dva kilometry na jih? Přece nebude volat do každé nemocnice v okolí. Zapnula počítač a rychle našla kontakt na Odbor péče o děti. Nečekala, že jí řeknou něco konkrétního. Jejich odpověď ji však šokovala. *Sophie Amsiliová pro Odbor péče nepracuje a nikdy nepracovala. Kde jste na to jméno vůbec přišli?*

Někdo zaklepal na dveře.

„Sáro, potřebovali by tě na předoperačním.“

„Jasně, už jdu...“

Nechala počítač zapnutý a vyběhla ven.

Komisař Baudrilloux seděl v potemnělé kanceláři sám. Všechny už poslal domů, jen Robert se ještě nevrátil z laboratoře. Jak ho znal, bude tam přes noc, jen aby něco zjistil. Kancelář osvětloval jen jeden blikající monitor. Komisař seděl u pracovního stolu, byl líný vstát, dojít k vypínači a rozsvítit. Díval se do počítače na dva dokumenty, které mu Jean-Paul připravil. Bylo to vše, co dokázal zjistit o Marione Rénierové a Floře Galaudové. Jean-Paul se opravdu snažil, o každé napsal zprávu o skoro dvaceti stranách. Přesto komisař nemohl najít nic, co by ty dvě dívky spojovalo. Každá bydlela na jiném konci Paříže, měla jiné záliby, jiné kroužky, jiné kamarády, chodily do jiných škol, jezdily jinými autobusy. Jean-Paul dokonce našel i jejich profily na Facebooku, ale ani tam komisař nenašel nic, co by obě dívky mohly mít

společného. Komisař přečetl pár jejich poznámek, ale nic důležitého nenašel, byly to jen myšlenky, co se jim honilo hlavou, co dělaly nebo měly v plánu. Komisař se neubráníl úsměvu, když některé poznámky četl. *Marione: Jestli já bych si radši neměla vzít červenej svetr. Flora: Oběd a pak hurá na trénink. Marion: Mně se do té školy nechce, táta je v Marseille a budu muset jít pěšky přes park. Flora: Carla Bruni mi není sympatická, ale zpívá hezky. Marione: Vyrážím. Flora: Pitomý úkol. To mám taky kreslit Eiffelovku jako všichni ostatní? Flora: Kdo se mnou vyrazí k stavenišťům? Pro inspiraci na zítřek? Flora: Nikdo?*

Byly to naprosto normální holky. Ale nic je nespojovalo. Nic! Komisař si opřel hlavu o ruce a četl dál. Zavíraly se mu oči. Ještě si to nepřipouštěl, ale bál se rána. Co když nezůstane u dvou? Co když ráno přepadnou další holku? A on tomu nezabrání. Nemůže hlídat každé z milionu dětí v okolí Paříže.

Očima prolétl pár obrázků ze školních soutěží a zájezdů. Když se díval na smějící se Flóru na fotografii ze slunečního levandulového pole – snad v Provence či někde na jihu Francie – vybavila se mu jeho vlastní dcera. Jestli se taky tak na fotkách směje...

Ticho přerušil zvuk telefonu. Komisař se podíval na hodiny. Bylo už skoro osm večer. Kdo mohl takhle pozdě volat?! Dojel na židli k vedlejšímu stolu a zvedl sluchátko.

„Komisařství Sucy-en-Brie, komisař Baudrilloux u telefonu,“ ohlásil se.

„Dobrý večer, komisaři...“ Byla to Charlotte.

„Ahoj, copak se stalo...?“

„Nic... Jen mě napadlo... Napadlo mě, jestli byste neměl chuť zase přijít na večeri k nám.“

„Charlotte, ale přece...“

„Nebojte, slibuju, že dnes nebudeme natírat žádný pokoj.“

„Charlotte, o to tu nejde... Vždyť jsem tě já dneska zval na oběd a nesplnil to... Není správné zase přijít na večeři, nemyslíš?“

„Tak to berte jako součást vyšetřování. Jelikož jste stále v práci, předpokládám, že na ten případ nemůžete přestat myslet. Tak si to vezte sem. Zkusila bych vám s tím pomoci...“

„Charlotte...“

„A mamka bude ráda, když přijдете...“

„Ale...“

„A já taky... Všiml jste si, jak se kolem vás ti mrňousové včera pletli? Uděláte radost i jim...“

„Opravdu?“

„Přijďte se jich zeptat...“

„Stejně mi musíte přivést ty testy, co vám dala vaše neteř...“

„Cože? Jaký testy?“

„Vy jste jí zapomněl zavolat... Prosila vás, abyste jí večer zavolal...“

„Sakra, úplně jsem na ni zapomněl...“

„Tak když pak budete mít chuť, tak se pak u nás stavte...“

Komisař položil sluchátko. O jakých testech to Charlotte u všech všudy mluvila? A proč mu vlastně volala, proč ho zvala na večeři? Jako by toho teď nebylo už tak dost... Na druhou stranu... Skutečně si potřeboval o tom všem s někým promluvit a představa, že by měl být dnes v noci sám, ho trochu děsila. *Večer mi zavolej. Tuhle holku tam dostanu!* Ta slova se mu teď vybavovala, ano, měl by Sáře zavolat. A možná by

mohl... Proč ji trochu nepozlobit... Tedy pokud má Charlotte pravdu... Chvilí trvalo, než komisaře přepojili na Sárinu linku.

„Sára Rouvièrová, oddělení dětské...“

„Ahoj Sáro, říkala jsi, abych ti večer zavolal. Že mi dáš testy pro Charlotte, pro tu holku, co jsem ti ráno ukazoval.“

„Jasně, mám je tu připravený, stačí... Počkej...! Já jsem ti o těch testech přece neříkala, nebo ano?“

„Vlastně ne...“

„Charlotte... Ta holka je vážně dobrá... A vlastně by se mi i hodilo, kdybys přijel, mám tu takový malý problém, ale nechci ho řešit po telefonu... Ale za chvíli mi končí služba...“

„Za čtvrt hodiny jsem tam...“

Ta holka byla vážně dobrá! Komisař se neubráníl úsměvu. Trochu z ní měl strach. Ale zároveň cítil, že se mu po ní stýská. Možná by mu i doopravdy mohla pomoci. Vytiskl pár dokumentů, pár dalších přenesl do notebooku, než počítač nadobro vypnul a zamknul kancelář. Na komisařství zůstal skoro poslední, ve vratnici byl už noční hlídač a noční služba líně pila kafe z automatu. Vyšel ven. Slunce ještě nezapadlo, ale tma už padala na město. Co to je za léto... Vždyť bylo teprve pár minut před šestou...

Nastartoval a pustil rádio. *Je osmnáct hodin, zprávy rádia Bleu.* Komisař zesílil vysílání. Jako by to netušil, média už si spojila ty dva případy a vytvářela teorie, které hraničily s fantazií tvůrců filmových thrillerů. Jenže život nebyl jako příhody na televizní obrazovce, pachatelé většinou nebyli tvrdí sebevědomí jedinci, kteří do detailu plánovali vše, ale ubožáci, kteří jednali v návalu emocí a často nevěděli co se sebou. Ještě nezažil bankovního lupiče, který by k bance přijel černou dodávkou, v kukle a se samopalem vlítnul dovnitř, vzal peníze a odjel. I bankovní lupiči byli většinou chudáci, kteří se ke

krádeži uchýlili jako k poslední možnosti a když šli vyloupit banku, neměli rozhodně finance na samopal nebo černou dodávku s padělanou SPZetkou. Ano, každý v Paříži se mohl stát pachatelem... I ze znásilnění, nejhoršího případu, který si komisař Baudrilloux dokázal představit, dělala média detektivku. Zastavil na červenou a přeladil na jinou stanici.

Avenue de Boissy byla opět ucpaná, chvíli trvalo, než se propletl až k nemocnici Henriho Mondora. Už když projížděl parkovištěm, viděl Sáru, jak stojí před hlavním vchodem. Zašli spolu do bufetu hned vedle vратnice.

„Charlotte je doopravdy hodně zvláštní holka,“ řekla Sára, když strýci podávala tlustou obálku, „Tohle jsou EQ testy, které mají prozkoumat její emoce. Já je ještě nikdy nepoužila, ale má tam k tomu podrobné pokyny, co a jak. No a přidala jsem jí tam cvičný test z prvního ročníku zdravotní školy. Kdyby chtěla, příští rok bych ji tam byla schopná dostat...“

„Děkuju...“ přikývl komisař a uklidil obálku do tašky, „Říkala jsi, že máš nějaký malý problém?“

„No... Trošku. Vlastně nevím, jestli je to problém. Jde o Manon, o tu holku s...“ Sára se zarazila a přemýšlela, jak to opsat.

„S tím, víme, o čem mluvíme...“ doplnil ji komisař Baudrilloux.

„Jasně... No tak tu byla nějaká ženská z péče o děti, prokázala se průkazem a převozním příkazem. Řekla, že celý ten případ se pro dobro dítěte utají před veřejností a že ji převezou do nemocnice v Creteil.“

„Hmm... To ani nevím. Poslal jsem sem Juliette Montagnée, ta se s tou ženskou setkala, ale odmítla jí říci, kam Manon převezou...“

„No právě. Manon tu něco nechala, tak jsem si řekla,

že jí to tam večer dovezu. Volala jsem do Creteil, jenže tam od nás dneska nikoho nepřevezli. Vůbec nikoho! Tak jsem ještě volala na Odbor péče o děti a tam tu ženskou vůbec neznají. Nikdy pro ně nepracovala! Takže vůbec netuším, kde teď Manon je!“

Komisař Baudrilloux mlčel. To, co Sára říkala, se přesně shodovalo s tím, s čím přišla Juliette. Jenže proč? Proč to tak důkladně utajovali?

„Možná to není důležitý, možná všechno jenom zveličuju a jen se snaží chránit Manon před veřejností... Dokážeš si představit, jaký by to bylo sousto pro bulvár? Dítě v... *tom*. Chápu, že se to snaží utajit... Ale něco se mi na tom nezdá... Prostě bych jen chtěla Manon něco vrátit.“

„Dobře... Tak já ti sem zítra někoho pošlu a podíváte se na to...“

„Děkuju... A pak že není výhoda mít známé u policie... Jinak až bude Charlotte mít vypracované ty testy, tak se můžeš zase stavít... Promiň, musím letět, někoho jsem pozvala na večeri.“

„Máš rande?“

„Možná...“

Manon pozorovala houstnoucí tmu za oknem. Ležela stále sama v prázdném pokoji, bez možnosti se pohnout. Chvilí před sedmou (díky zvonům na kostelní věži měla dost dobrou představu o čase) se na ni přišel podívat doktor. Svědilo jí břicho, tam, kde se kov dotýkal kůže. Několikrát se pokusila vytáhnout ruku z řemene a poškrábat se, bez úspěchu. Jen ležela a vyčkávala, co se bude dít dál. S blikáním se rozsvítily pouliční lampy za oknem. Injekce, kterou jí doktor dal, začínala opět působit. Cítila, že už neudrží oči otevřené. Zvuky z chodby

slábly.

Komisař Baudrilloux zastavil až na konci Allée du Poil Vert, nechtěl na svoji přítomnost příliš upozorňovat. Stále čekal, že zpoza nějakého stromu vyleze pan Bouquette s dalším důkazem proti Charlottě a dětem. V oknech se sice svítilo, ale ulice byla prázdná. Zastavil se před vrátky. Možná měl něco přinést, něco, cokoli... Ne přijít s prázdnýma rukama. Nervózně svíral obálku od Sáry. V domě se rozštěkal pes a dorážel na vstupní dveře.

„Stačí, Aido!“ Charlottina matka za dveřmi se snažila utiřit štěkajícího psa, ten ji však naprosto ignoroval a když dveře otevřela, rozběhl se přes zahradu k vratům.

„Dobrý večer, pane komisaři,“ řekla Charlottina matka, „Už jsme mysleli, že nedorazíte...“

„Omlouvám se, musel jsem naléhavě ještě něco zařídit...“

„Neomlouvejte se, komisaři, jsme rádi, že jste tu... Pojdte dál, hned vám ohřeji polévku...“

Než se komisař zmohl na slovo, vyběhla na zahradu i Charlotte a vtáhla ho do domu. Aida kolem nich neustále skákala a štěkala, teď už ale vrtěla ocasem. Pro komisaře to byl strašně zvláštní pocit, vracet se do tohoto domu. A rozhodně nebyl nepřijemný.

„Pane policisto, půjčíte mi zase průkazku?“ žadonil Filip a snažil se komisaře chytout za ruku.

„Promiň, ale už nejsem ve službě,“ zalhal. Pravda, včera mu ji půjčil. Jenže pak ji ráno s Charlotte pracně umýval od červeného fixu. Filip zklamaně odběhl pryč.

Charlotte komisaře posadila ke stolu v kuchyni. Usmívala se.

„Víš, že jsi zvláštní holka“ zeptal se komisař Baudrilloux (pamatoval si, jak jí řekl *stvoření*), „jak jsi věděla, že ti moje neteř pošle testy?“ A podal jí obálku od Sáry.

Charlotte se usmála od ucha k uchu. „Když vám to řeknu, ztratí to pro vás to kouzlo...“

„Tak mi alespoň napověz...“

„Dívejte se na lidi, když s vámi mluví. Co dělají, jak se chovají... A v té jídelně v nemocnici visel na stěně plakát na testy Bineta-Simonse, Vaše neteř se na něj dívala už ve chvíli, kdy jsem jí řekla, že ten sešit je deník. Děkuju, že jste mi je přinesl... A děkuju, že jste přijel...“

Charlotina matka před komisaře položila kouřící talíř plný polévky a kousek bagety. Usmála se a vrátila se ke sporáku.

„Dobrou chuť, pane komisaři,“ řekla Charlotte.

„Děkuju... Ty, Charlotte, neurazila by se tvoje maminka, kdybych jí tu večeri zaplatil? Víš, říkala jsi přece, že nemáte...“

„To si pište, že by se urazila. A já taky. Jezte, než vám to vystydne...“

Komisař z Charlotte nespustil oči. Pořád se usmívala. Napadl ho trochu bláznivý nápad.

„A co kdybych si tě platil jako externího poradce? Řekněme 40 euro týdně.... Já vím, není to moc, ale...“

„Komisaři, vychladne vám polévka...“

Asi od ní nebude mít klid, dokud polévku nesní... Musel ale uznat, že polévka byla vynikající. Charlotte se teď pustila do testů. Pokyny jen rychle přelétla odkudsi vytáhla obyčejnou tužku a než komisař dojedl, měla 4 ze 7 testů vyplněných. Jen na chvíli během té doby odběhla, aby spravila kliku od toalety, která vypadla právě ve chvíli, kdy jeden

z Charlottiných mladších bratrů byl zrovna uvnitř. Venku se mezitím úplně setmělo.

Po večeři si se Charlotte sedl na starou pohovku v obývacím pokoji. Aida si jim lehla k nohám. Komisař zapnul počítač a ukázal jí materiály o případu. Četla je dlouho, klidně i minutu četla jedinou větu. Svraštěné čelo prozrazovalo, jak moc se snaží. Její matka jim mezitím udělala kávu. Přiběhly dvě děti a tak dlouho loudily, až je komisař vzal k sobě na klín.

Charlotte konečně odložila spisy na stůl a vrátila komisaři notebook.

„Asi vám moc neporadím,“ řekla a zklamaně pokrčila rameny, „Být vámi bych hledala někoho naprosto normálního. Tohle nedělá žádný psychopat... A možná – teď mě prosím neberte vážně, jsou to jenom myšlenky jedné bláznivé holky – to ani nedělá muž. Ani u jedné se nenašlo...“

„Vím, co myslíš, ale jak by žena...“

„Podívejte se na to takhle... Obě dívky jsou jedináčky, navíc v příbuzenstvu jsou děti jenom kluci. A obě mají v příbuzenstvu doktora. U dívky MR je to dědeček, u Flóry G. (jednou jste její jméno ve zprávě zapomněl vymazat), je to starší bratr, který má v rámci školy praxi v nemocnici. Co kdyby pachatelkou byla nějaká žena, která vinou doktorů nemůže mít děti a teď se mstí? Ale říká, je to jenom můj nápad.... Neberte ho vážně... A nemyslete si, že jsem blázen...“
Usmála se na komisaře a podala mu spisy ze stolu.

Komisař na ni zůstal hledět s šálkem na půl cesty k ústům. Ta holka dokázala spojit dohromady obě dívky! A ještě si troufla přijít s tvrzením, že ty strašlivé činy dělala žena? Nejhorší však bylo, že nic z toho, co řekla, jí nedokázal vyvrátit!

„Ale raději bych vám pomohla s tou třetí dívkou...“

řekla Charlotte a zvažněla. Komisaři chvíli trvalo, než si to v hlavě srovnal natolik, aby dokázal pochopit, cože mu to Charlotte vlastně řekla.

„Myslím *ji*,“ doplnila Charlotte.

Komisař se zhluboka nadechl. Ano. Manon...

„Měl byste za ní skutečně jít komisaři...“

„Víš, my teď vlastně nevíme, kde Manon je...“

„Manon? Jmenuje se Manon? To je krásné jméno...“

Komisař přikývl a jen zopakoval, co se před necelou hodinou dozvěděl od Sáry a od Juliette.

„Můžu se na něco zeptat, komisaři?“

„Když budu vědět odpověď...“

„Kolik je Manon let?“

„Myslím, že jí je teď 14. Ale tehdy vypadala...“

„A vy si myslíte, že 14 let by se komukoli dařilo to udržet v tajnosti? Musela chodit na lékařské prohlídky, na očkování, každý dítě si tu a tam něco zlomí, vid' Filípku...“ Filip se komisaři na klíně neklidně zavrtil. „To nejde utajit. Zjistěte si, kdo ji kdy ošetřoval.“

„Její otec říká, že o ničem neví, že si *to* Manon pořídila sama...“

„Blbost...“

Takovou ostrou odpověď od Charlotte rozhodně nečekal.

„A ví o tom pravděpodobně i její matka,“ pokračovala Charlotte, „Ale Manon by si to na sebe nikdy nevzala dobrovolně. Kdyby byla o pět let starší, možná. Ale ne ve čtrnácti nebo patnácti letech, když její tělo dospívá a tak strašně se mění. Zjistěte si, jestli ji rodiče neobjednali už od mala do nějaké soukromé ordinace...“

Komisař mlčel. Na tom něco bylo! Na tom, co

Charlotte říkala, něco doopravdy bylo! A on Dufoura jen tak nechal jít!!!

„Tyhle informace podléhají lékařskému tajemství,“ řekl potichu, „Potřeboval bych povolení... A jelikož ten případ dali někomu jinému... Tyhle informace já nikdy nezískám! A jestli jí to udělali rodiče... Sakra, jak jim to mám dokázat!“

„To nejde se do lékařské databáze dostat jinak?“

„Jeden člověk to od nás už zkoušel, tehdy jsme vyšetřovali jednoho doktora.“

Nastalo ticho, jen Filip na komisařově klíně klátil nohama. Charlotte vedle něj k sobě přitáhla nohy, bradou se opírala o kolena a o něčem přemýšlela. V tu chvíli komisaři blesklo hlavou, jaké by to bylo, kdyby Charlotte byla jeho dcera.

„Komisaři,“ řekla potichu Charlotte, skrčená na pohovce.

„Ano?“

„Mohla bych vám ty informace získat.“

„Získat? Jak?“

„Slibte mi, že se na mě nebudete zlobit a nikdy neřeknete, jak jste se k těm informacím dostal...“

„Slibuju, ale jak...“

Komisař už nedopověděl, Charlotte vyskočila a jen v ponožkách odběhla. Aida ihned také zpozorněla a rozběhla se za paničkou. Slyšel Charlotte dupat na schodech. Vrátila se asi za dvě minuty. Nesla malý starý počítač. V kontrastu s někdy nouzovým vybavením domu to byl bizarní kontrast.

„Ty máš notebook?“ neudržel se komisař.

„Myslíte, že dneska děti můžou chodit do školy a psát referáty, aniž by měly přístup k internetu?“

„Vy máte internet?“

„Sousedí mají nezabezpečenou wifi... Mohla bych si půjčit ještě váš počítač? Půjde to rychleji...“

Komisař jí podal tašku ze svým notebookem. Postavila je oba vedle sebe na stůl a sama si sedla do tureckého sedu do křesla.

„Dáte si ještě něco, pane komisaři?“ To do dveří nakoukla Charlottina matka. Když si všimla, že má Charlotte před sebou dva počítače, zbledla. Vyměnila si se svou dcerou několik pohledů.

„Ne, děkuji,“ řekl komisař Baudrilloux a Charlottina matka zase odešla.

„Maminka ti říkala, že tohle nemáš dělat,“ prohlásil naprosto nevinným hláskem Filip.

„Broučku, neměl bys už jít spát?“ vzhledla od počítačů Charlotte.

„To určitě,“ řekl a vypadal uraženě, „A až se ráno probudím, tak tady zase nebude.“ Prstíčkem ukazoval na komisaře.

„Komisař zase zítra přijde, vidíte, pane komisaři...“

Automaticky přikývl, než si uvědomil, co vlastně Charlotte řekla. Filip vyskočil, oběma zamával a zamířil do koupelny.

„Víš, že zítra je sobota?“

„Alespoň přijdete dřív, pane komisaři.“

„Neříkej mi tak... Jsem François... Zkus mi už tykat... Stejně mě znáš víc než...“

Charlotte najednou vzhledla od počítačů.

„Pane komisaři,“ řekla naprosto vážným hlasem, „Já nikdy nebudu jako Manon. Ani jako vaše dcera...“

Ta holka mi snad vážně čte myšlenky!!!

„To ani nechci,“ zalhal, „jen... Pane komisaři zní moc

formálně...“

Nevěděl, jestli mu to Charlotte uvěřila. Ta se opět sklonila k oběma počítačům a cosi psala. Její oči těkaly po obrazovce, jak cosi hledala. Trvalo to možná pět minut, víc určitě ne, než opět zvedla hlavu.

„Já vím, že mi to asi neřeknete, ale moc by mi pomohlo, kdybych věděla, kde Manon Dufourová bydlí.“

„Rue Victor Hugo,“ řekl komisař. Tu adresu si pamatoval až moc dobře.

„55 Rue Victor Hugo, mám to.“ A obrátila jeden z počítačů ke komisaři. Ten se jen nechápavě díval na elektronickou zdravotní knížku Manon Dufourové.“

„Ale jak...“

„Táta nebyl zas takový andílek...“

#6

Komisař nemohl dospat. Včera snad do půl druhé v podkroví Charlottina domu prohlížel v hostinském pokoji Manoninu zdravotní knížku. Našel jména doktorů, kteří ji od narození měli na starosti, poznámky o očkováních... Nechápal, jak se Charlotte dostala do tak zabezpečených databází, které odolaly i Jean-Paulovi a Robert raději tehdy zašel pro povolení. A jestli je Charlottina teorie pravdivá, ti doktoři museli vědět o tom, co má Charlotte na sobě. Není tedy divu, že do kanceláře ráno pospíchal. Schody do patra vzal po třech.

V kanceláři byl zatím jenom Jean-Paul. Paráda, právě toho potřeboval.

„Dobrýtro, šéfe, co tady děláte tak brzy?“

„Jean-Paule, výborně, že jsi tady, potřeboval bych zjistit něco o těchhle doktorech... Na personální oddělení nemocnic přístup přece máš...“

„Nemožné okamžitě,“ zasalutoval Jean-Paul a vzal si od komisaře ručně napsaný seznam. Komisař Baudrilloux neměl odvahu ukázat mu celou Manoninu zdravotní knížku.

„Jinak na stole máte seznam všech delikventů, kteří byli za poslední dva roky trestáni za sexuální zločiny. Jo, a Robert je u sebe, zkouší ten program na sledování vozidel podle bezpečnostních kamer... Ha... Mám to.... Chcete ty lidi vytisknout, pane komisaři?“

Komisař Baudrilloux přikývl a došel k tiskárně, která mezitím do připravené krabice odhodila tři papíry.

„Kdo to je, jestli se můžu zeptat...“ ozval se od počítače ještě Jean-Paul.

„Ošetřující doktoři Manon Dufourové,“ řekl komisař a zapnul si svůj počítač. Jean-Paul měl dost své práce. Rychle tedy otevřel složku, do které včera uložil údaje o Manon. O minutu později odložil papír a otřel si čelo. Do čeho se to pouští? Kdo za tím stojí? Tohle přece nemohla být náhoda!

Olivia Vargas – propuštěna dva dny po ošetření Manon. Clotaire Benoit – odešel do důchodu týden poté, co k němu přivezli Manon se zlomeným zápěstím. Romain Bernard – napadl pacienta a byl s ním ukončen pracovní poměr v den, kdy ošetřoval Manon po nějaké rvačce. Isabelle Coste – propuštěna z neznámých důvodů den po Manonině návštěvě. A tak to šlo až do jejích 13 let, kdy byla neplánovaně u doktora naposledy! Co to mělo znamenat? Co se stalo z Manon, z té malé holky, která... Čí moc byla teď schopná propouštět doktory?

„Všechno v pořádku, šéfe?“ vytrhl ho z myšlenek

Jean-Paul.

„Nevím. Asi ne,“ přiznal, „Všichni doktoři, kteří se s Manon setkali, tak do pár dnů skončili, buď dostali výpověď nebo odešli do důchodu.“

„Jasně... Proto nám ten případ vzali a snaží se ho utajit.“

„To není tak hloupý nápad, Jean-Paule, zkus zjistit, kdo nám to vzal...“

„Nemyslíte... Nemyslíte, že by mohli odvolat do důchodu i nás?“

„Nejsme doktoři...“

Cosí tvrdě udeřilo do dveří, až se celá přepážka zatřásla. O chvíli později Juliette pracně otevřela dveře a nesla velkou krabici.

„Teda děkuju, žes to nechal dole,“ otočila se na Jean-Paula, „služba mě seřvala za tebe...“

„Promiň, hned to vrátím do kartotéky...“

„Dobrý jítro, komisaři... Jo... Včera večer jsem nemohla spát, tak jsem si četla, co máme. No a pak jsem chtěla vědět, kdo byla ta... Ta osoba z Odboru péče o děti. A zjistila jsem, že vůbec neexistuje...“

K jejímu údivu komisař jen přikývl.

„Jo, taky už jsme na to přišli,“ řekl, „Ale není to všechno, podívej. Tohle jsou doktoři, kteří se kdy o Manon starali...“

„Všechny je vyrazili...?“

„Vypadá to tak...“

„Ale komisaři, víte, že nám tenhle případ vzali a že máme řešit ty znásilnění?“

„Vím... Ale s tím nedokážu zatím hnout...“

Neodvážil se svěřit se ostatním s teorií, kterou včera

vymyslela Charlotte.

„Tak co budeme dělat?“

Než stačil komisař odpovědět, zazvonil telefon. Zvedl ho Jean-Paul. Komisaři se srdce skoro zastavilo. *Ať to není další přepadení. Jen ať to není další přepadení...* Kdyby se uměl modlit, asi by to i zkusil.

„Šéfe, Robert dodělal ten program, máme jít za ním,“ řekl Jean-Paul. Komisař nedokázal ukrýt, jak velký kámen mu spadl ze srdce. Vstali. Robert si zařídil malou místnost v bývalé šatně až skoro pod střechou - koho taky napadlo stavět šatnu v patře, když se všichni převlékali stejně v přízemí, místnost tedy za chvíli byla prázdná a toho Robert dokázal využít. V rámci modernizace komisařství sem dokonce nechal přestěhovat serverovnu. Byl tu ve svém živlu, měl tu tři počítače, které neustále – a to komisař nedokázal pochopit – na své náklady zlepšoval. Bylo tu však jen jedno jediné okno, takže v létě v místnosti bylo nesnesitelné horko. Tedy nesnesitelné pro všechny kromě Roberta. A právě tam se teď všichni přesunuli.

Robert seděl u prostředního počítače, v ruce jakýsi bezdrátový ovladač.

„Dobré ráno,“ otočil se na kolečkové židli k nově přichozím, „Tak je to hotový, funkční a napojený na 99% kamer ve městě“

Komisař měl chuť se zeptat, co to zbývající procento, ale raději si to nechal pro sebe.

„A co to tedy umí?“ zeptal se raději.

„Dejte mi matici a čas a já vám řeknu, kde byla – pokud se objeví alespoň na jedné kameře...“

„Matici? Jakou mat-“

„Nějaký klíčový grafický prvek – SPZtku, fotku

obličej, nebo klidně i jen fotku čepice...“ Bylo vidět, jak je Robert pyšný na své dílo.

„Dobře, tak hledej auto Dufoura v ten den ráno,“ řekl komisař a přitáhl si jednu z mála židlí. Robert zadal do počítače data, přes jeden z monitorů přeběhla vygenerovaná SPZtka. Větráčky počítačů začaly hučet a na zbývajících monitorech se začaly objevovat a mizet velkou rychlostí tisíce obrázků.

„Co teď?“ zeptal se komisař Badrilloux.

„Dejte tomu čas, šéfe... Hledá to v několika tisících hodin záznamu...“

Počítač zahučel a větráček se ztišil.

„Tak vám můžu rovnou říci, že autem na radnici nejel,“ prohlásil Robert, a zvětšil silniční síť Paříže s několika odkazy, „Podívejte, šéfe. Byl na bezpečnostní kameře na křižovatce Rue de Paris a Route de Bonneuil, o chvíli později na Avenue de Boissy, pak na D1 u Creteil Prefecture, po který jel až na A86 a z ní sjíždí v Maisons-Alfort. A další záznam nemáme. Ale neobjeví se na žádný z kamer v centru.“

„Takže Dufourovo alibi je vyvrácený...“ prohlásila Juliette.

„To zas ne... Za první – tohle nemůžeme použít jako důkaz, není zrovna legální používat snímky z bezpečnostních kamer ke sledování. A navíc. Víme, že tam nedejel autem. Ale mohl sednout na metro...“

„Ty... Roberte... Mohl bys mi ještě zjistit, kam včera jela jedna sanitka?“ řekl komisař Baudrilloux.

„Sanitka? Není problém, dejte mi fotku nebo SPZetku...“ otočil se Robert na židli, pyšný na program, který napsal.

„To nemám. Dáš mi tam kameru od kostela Svatého Kryštofa v Creteil?“

„Tuhle?“

Robertovi stačilo pár ťuknutí a všichni se mohli dívat na aktuální provoz na křižovatce u kamenného kostela jen pár kilometrů od nich.

„A teď bych potřeboval tuhle kameru ze včerejška, kolem druhý řekněme... Hledáme sanitku.“

„Chcete zjistit, kam odvezli Manon?“ odušila Juliette.

„Alespoň to zkusit.“

Robert dokázal skutečná kouzla.

„To je ona,“ zvolala najednou Juliette a ukazovala na nezřetelné bílé vozidlo na monitoru.

„Tak to zkusíme,“ přikývl Robert. Chvilku jezdil s myší a označoval sanitku, uložil několik obrázků a spustil program. Za dvě minuty měli trasu sanitky.

„Tak ta vaše sanitka jela přímo do kliniky Geoffroy St.Hilaire, v pátém obvodě,“ řekl Robert a nechal na jednom z monitorů přehrát záznam kamery, jak sanitka vjíždí do vrat kliniky.

„Dokážeš mi to vytisknout?“ zeptal se komisař.

„To je klinika, kam chodí Dufourová,“ řekl Jean-Paul.

„A hlavně je to soukromá klinika, u které bylo před dvěma lety podezření, že provádí nelegální plastické operace,“ dodala Juliette.

„Juliette, jedem tam...“ pobídl ji komisař Baudrilloux a oba vyběhli ven. Robert s Jean-Paulem se na sebe jen nechápavě podívali.

„Tím chtěl říci, že jsi dobrej,“ řekl Jean-Paul, „A že ti děkuje za pomoc...“

Venku zatroubilo auto. Manon otevřela oči. Třeštila jí hlava a svět se před ní točil. Znovu zavřela oči, na ruce cítila

teplý paprsek slunce. Buch buch... Buch buch. Snažila se najít řád v nesmyslných myšlenkách. Ráno šla do školy. Ano, šla do školy a před obědem ji paní Langeauová odvezla do nemocnice. Jenže co se stalo pak? Co dělala celý včerejšek? Nebo tu byla déle? A proč měla ruce a nohy přivázané? Buch buch... Buch buch... Cítila, že má zpátky svůj klid. Když otevřela oči, ani pokoj se s ní užnehoupal. Zato tu byl doktor v bílém plášti. Znovu oči zavřela.

Komisař zastavil přímo před lékárnou Cuvier. Byli v centru Paříže, přímo u velké botanické zahrady, která se táhla od kliniky až k Seině. Kliniku Geoffroye Saint Hilaire měli přímo před sebou. Klasicistní budova se táhla přes celý blok a byla to jen mramorová deska nad bránou na rohu, která ji odlišovala od ostatních obytných domů v pátém obvodě.

„To tam jen tak vejde a zeptáme se na někoho, koho sem tajně převezli?“ zeptala se Juliette.

„Máme přece fotku, jak sem sanitka Manon veze... To by mohlo stačit...“

Vystoupili. Mraky na obloze se už dávno roztrhaly, sluneční paprsky vysoušely mokré ulice a vypadalo to, že po dlouhé době zase bude letní den.

Komisař Baudrilloux s Juliette přešli ulici a kolem dvou doktorů, kteří pod mramorovou deskou kouřili ranní cigaretu, vešli do budovy kliniky.

„Mohu pro vás něco udělat?“ vystartoval k nim okamžitě stařík z vrátnice, „Jste objednaní?“

„Zatím ne,“ řekl komisař a vytáhl služební průkaz, „Chceme mluvit s primářem.“

„V jaké záležitosti?“

Komisař se na něj jen přísně podíval.

„Ovšem, pojdte za mnou,“ skláněl hřbet stařík a vedl oba k výtahům, „Je to v druhém patře na konci chodby vpravo.“

Zastavil se a čekal, než se kabina výtahu rozjela. Teprve pak odběhl do vrátnice a zvedl sluchátko telefonu. Komisař Baudrilloux s Juliette vyjeli do druhého patra, když se dveře výtahu otevřely, čekal na ně již primář kliniky. Téměř beze slov je zavedl do moderní kanceláře a sám se posadil k masivnímu dřevěnému stolu.

„Co můžeme pro policii udělat?“ zeptal se a opřel se lokty o stůl.

„Rádi bychom si promluvili s jednou dívkou, kterou sem převezli,“ řekl komisař. Nemělo cenu kolem toho obcházet...

„Mohl bych se zeptat, s jakou?“

„Manon Dufourová.“

Primář zapnul počítač a chvíli cosi hledal.

„Jak že jste říkali, že se jmenuje?“

„Manon Dufourová.“

„Tak nikoho takového tu v současné době nemáme, můžu se zeptat, jak jste k takovéto informaci přišel?“

„Víme, že ji sem včera převezla sanitka z nemocnice Henriho Mondora v Sucy-en-Brie.“

„Máte doklad o převozu?“

„Bohužel ne...“

„Tak jak víte, že ji převezli k nám?“

Komisař vytáhl složenou fotografii, kterou mu Jean-Paul vytiskl.

„Můžu?“ Primář si fotografii vzal a opět začal hledat cosi v počítači.

„Tak tahle sanitka k nám přijela prázdná... Ještě nějaké přání?“

„Mohla by se tu moje kolegyně Juliette Montagnée porozhlédnout?“

„Pane komisaři... Jsme soukromá klinika, máme tu velice vlivné pacienty, bez povolení vás do prostor kliniky nemůžu pustit...“

„Rozumím.“

„Vyprovodím vás...“

Primář s nimi došel až k hlavnímu vchodu do kliniky. Komisař Baudrilloux s Juliette došli k autu, aniž by se otočili zpátky. Teprve v autě se na sebe podívali.

„Musíme ji odtamtud dostat,“ řekl komisař.

„Proč?“

„Zajedeme na kafe, musím ti něco říct.“

„Jakpak ses vyspala, zlato?“

Sára se převalila na posteli.

„Vstávej, je ráno...“

Otevřela oči. Paul stál nad ní a v ruce držel podnos se snídaní. Sára se chtěla posadit. S nepříjemným pocitem si uvědomila, že pod peřinou na sobě vlastně nic nemá. Přitáhla deku až ke krku, ale po dnešní noci to bylo stejně zbytečné...

„Snídaně...“ usmíval se Paul a podal jí tác s müsli, nakrájenou bagetou i čerstvou zeleninou.

„Kolik je hodin?“ zamžourala Sára a protřela si volnou rukou oči.

„Půl deváté. Ale je sobota, nemusíme do nemocnice...“

„Hmmm...“

„Vstávej, zlato, venku je hezky...“

Sára jen mrkla na sluncem zalitou zahradu a zívla. Venku štěbetali ptáci a pootevřeným oknem dovnitř proudil

horký vzduch. Konečně nepršelo, nefoukal vítr... A stejně měla chuť zavrtat se do postele a ještě chvilku spát.

„Vystydne ti snídaně...“

„Díky... Díky za ni.“

Z kuchyně zvonil telefon.

„Necháme ho?“ otočil se na ležící Sáru Paul.

„Třeba je to něco důležitého...“

„V sobotu ráno?“

„Třeba strýc zjistil něco o Manon...“

„Ty na tu holku pořád myslíš?“

„Zvedni to, prosím...“

Paul se otočil a vyrazil do kuchyně. Než tam došel, telefon utichl.

„Vždyť jsem ti říkal, že to není nic důležitého,“ komentoval, když si lehl pod peřinu vedle Sáry. Vtom začal v Sářiných jeansích, které se válely pod postelí, zvonit mobil. Paul se pro něj sehnul a podal ho Sáře.

„Volá nemocnice,“ zašeptala ještě, než hovor zvedla. Když ho o dvě minuty později položila, byla bílá jako stěna.

„Musíš do nemocnice, co?“ hádal Paul, „Naléhavý případ...“

Jen zavrtěla hlavou.

„Tak proč ti volají v sobotu ráno?“

„Vyhodili mě...“

„Cože udělali?“

„Vyhodili mě. Pokyn zhora, pro nedostatečnou kvalifikaci z důvodů restrukturalizace a snižování nákladů...“

„Tebe přece nemůžou vyhodit!“

„V pondělí si mám vyzvednout svoje věci...“

„To je...“

Sára jen pokrčila rameny.

„Přece tě nemohli vyhodit. Vždyť tě právě teď povýšili...“ odmítal tomu uvěřit Paul, „To musí být nějaký vtip...“

„Ne, není to vtip, Paule...“

„Najez se, oblíkni si a jedem do nemocnice...“

„Proboha, komisaři... To přece nemůžete myslet vážně!“ vykřikla Juliette.

„Bylo mi pětadvacet, rozešel jsem se s maželkou, která na mě poštvála moji vlastní dceru!“

Oba ztišili hlas, ráno byla kavárna na sice plná, i tak už však pozornost pár lidí upoutali. Juliette se dívala na komisaře a odmítala uvěřit tomu, co jí řekl. Ten člověk, ten milý človíček, který jí už pět let dělal nadřízeného, že se v pětadvaceti dopustil něčeho takového?

„Ví to ještě někdo?“

Komisař zavrtěl hlavou.

„A jste si jistý, že to tehdy byla Manon?“

„Byla to ona, byla to i ta samá adresa... Stálo mě to asi dvacet tisíc franků!“

„Proboha, kde jste tolik peněz vzal?“

„Po rozvodu... A není to tolik vzhledem k tomu, kolik bylo tehdy Manon. Stejně jako mojí vlastní dceři, která... Už víte, proč chci Manon dostat pod kontrolu?“

„Bojíte se, že by vás mohla poznat? Ale to...“

„Houby! Chci, aby byla v bezpečí... Je mi fuk, že mě pozná! Stejně dodělám tenhle případ a odejdu od policie... Ať si mě pak klidně zatknou, zasloužil bych si to...“

„Komisaři, vy si ze mě děláte legraci.“

„Kéž by, Juliette, kéž by... Celou tu dobu si to vyčítám...“

„Každý člověk v Paříži je něčím vinný, to je vaše motto, komisaři...“

„A platí i na mě... Můžu se na tebe spolehnout, že si to zatím necháš pro sebe? Než vyřešíme Manon a ty dvě holky? Pak mě klidně obviňte a já se vám všem přiznám.“

„Komisaři... Ale já to pak budu muset oznámit...“

„S tím počítám...“

„Ale to můžete dostat patnáct let...“

„Dvacet, Juliette! Podle článku 222-24 trestního zákoníku splňuji bod 2.“

„A tehdy už měla ten... ten *pás*?“

„Ne...“

Juliette si komisaře prohlížela. V jejím pohledu už nebylo pohoršení.

„Co budeme dělat? Chci tím říci.. Jestli je to pravda, jak chcete Manon z kliniky dostat?“ zeptala se nakonec.

„Zažádáme o povolení k prohlídce. Máme důkaz, že tu je – zatím bych to nazval *zanedbávané dítě* – a chceme se přesvědčit, že je o něj dobře postaráno.“

Do toho zazvonil komisaři telefon.

„Ano, Jean-Paule?“

„Šéfe, hledal jsem informace o klinice St.Hilaire a poslouchejte. Mám tu zprávu, ve které se píše, že dne 9.12.2006 byla z nemocnice Bretonneau převezena desetiletá Manon Delacour do kliniky St. Hilaire. Když jsem hledal Manon Delacour s rokem narození 1995-1997, tak taková osoba neexistuje. Pár zpráv jsem našel do roku 2006, dál ani čárka. Nemohla by to být naše Manon? Že by ji Dufour přejmenoval?“

„Pitomost, neodpovídá věk...“

„Tak proč o ní od té doby nejsou žádné zprávy? A vypadá to, že se někdo snaží, aby to vypadalo, že ani nikdy

neexistovala?“

„Ty to určitě zjistíš...“

„Díky za důvěru...“

Komisař Badrilloux vrátil telefon do kapsy a v krátkosti přetlumočil Jean-Paulova slova Juliette.

„A co budeme dělat?“ zeptala se nakonec.

„Nejdřív zažádáme o povolení k prohlídce nemocnice...“

„Roberte, Roberte... Ten tvůj program je úžasněj!“

Robert se otočil. Celou noc zíral do monitorů a teď ho bolely záda i zadek. Chtěl se alespoň v klidu nasnídat, než na zbytek dopoledne zaleze do postele. Jean-Paul však stál za ním a oči mu svítily stejně jako vždy, když něco objevil.

„Já vím, že je ten program úžasněj. Vždyť sem ho psal já,“ řekl a zvolna se napil kávy.

„No jo, jenže já jsem něco našel...“

„Komisařovu ženskou? Tu, se kterou je teď poslední dobou pořád?“

„Ale vůbec ne, pojď, pojď se podívat!!!“

Robert si Jean-Paula změřil vlídným pohledem. Nevstal ale, místo toho zpod stolu vytáhl notebook a zapnul ho. Stačilo pár kliknutí a rázem měl obraz ze všech tří monitorů ze serverovny.

„Tak mi ukaž, co jsi objevil...“ řekl Jean-Paulovi a skoro otcovsky mu notebook podal. Přílišné nadšení nikdy nevádí... A nabral si další lžíci ovesných vloček s mlékem.

„Víš, trochu jsem si s tím hrál a napadlo mě tam zadat jako identifikační matici obličej Marione,“ vysvětloval zaujatě. Robert ho poslouchal jen na půl ucha. Co mohl najít, Marione neměla řidičák a bezpečnostní kamery na silnicích ji tedy

nemohly zachytit.

„Fakt jsem byl jen zvědavěj, jestli to tvůj program zvládne, prostě jsem ji tam zadal z fotky od Juliette...“

„A...?“

„Podívej. Tohle je bezpečnostní kamera z Olmessonského parku, dali ji tam po tom vandalství před dvěma měsíci.“

Robert jenom letmo pohlédl na monitor. Oči se mu už beztak zavíraly...

„Vidíš ty dvě? Marione s nějakou ženou. Ale hele, její matka to není, tu jsem viděl a ta to fakt není!“

Robert zpozorněl a s mnohem větším zájmem se podíval na sérii obrázků z kamery z Olmessonského parku. Bylo to kousek od Rue d'Eglise! Skutečně tam byla Marione! Téměř vytrhl Jean-Paulovi notebook z ruky.

„Ty víš, kdo to je?“ zeptal se Jean-Paul.

„Zatím ne,“ odušil Robert a jeho prsty létaly po klávesnici, „Ale zjistíme to. Odkud přišla... Tady. Tohle je kamera z parkoviště, jinde zastavit nemohla. Do tohoto parku lidi nechodí ráno jen tak pěšky... Hledej ji... Někde...“

„Tady, to je ona. V tom modrém autě...“ ukázal najednou Jean-Paul na obrazovku.

„Tak. A máme SPZetku!“ přikývl spokojeně Robert, opět cosi vyfukal, „Carine Bretonová, ředitelka školy La Fosse Rouge!“

„Jo! Máme ji! Proč jinak by šla s Marione, kdyby...“

„Že by spolupachatelka? No, však ona nám to vysvětlí...“

V kapse Jean-Paulovi zazvonil mobil.

„To je šéf...“ řekl a mobil zvedl, „Ano, šéfe?“

„Jak to že není nikdo v kanceláři?!“ zazněl komisařův hlas.

„My, totiž, zjistili jsme... Víme, kdo byl s Marione poslední...“

„Hele, to je jedno! Poslouchej! A hned to řekni taky Robertovi. Zakazuju vám všem pátrat po Dufourovi, rozumíš? Nebo Manon! Cokoli, co zatím máme, tak odložte...“

„Ale...“

„Jean-Paule, suspendovali mě, když jsem žádal o povolení k prohlídce nemocnice!“

„Počkejte... To...“

„Všechno vám to vysvětlí Juliette, dočasně je váš nadřízený, než někoho pošlou. Opakuji! Vyhybejte se Dufourovi!!!“ A bez vysvětlení položil.

Jean-Paul se naprosto nechápavě podíval na Roberta.

„Jo, slyšel jsem,“ přikývl Robert nevzrušeně, „Ale z tohohle radost mít nebude...“

Na monitoru proběhla série obrázků, na kterých bylo vidět, jak ředitelka z La Fosse čeká na prázdném parkovišti, jak přijíždí další auto, ze kterého vystupují dvě osoby, přičemž jedna se hned rozbíhá pryč a druhá předává ředitelce jakousi obálku.

„To je přece paní Dufourová!“ vydechl Jean-Paul.

„Jo,“ přikývl opět klidně Robert, „A Manon. A mám pocit, že naše paní Dufourová před námi něco tají...“

„Ale šéf říkal, že...“

„No a? Já jedu za Dufourovou, ty zajed' za tou ředitelkou a kdyžtak ji přivez k nám...“

„Nebojíš se, že nás taky suspendujou?“

„Jediný, čeho se bojím, je moje svědomí. A spálený harddisk. Jedem.“

Robert zaklapl počítač. Snídaně zůstala ležet nedojedená na stole.

François Baudrilloux vrátil mobil do kapsy a zvedl oči k slunci, které zářilo už na jasně modré obloze.

„Co budete dělat, komisaři,“ zeptala se Juliette. V jejím hlase zněla skoro starost.

„Už nejsem komisař... A tak si sednu jako starý důchodce do kavárny, budu si číst noviny... A koukat kolem sebe.“

„Pro mě jste pořád komisař! A nedokážu si vás představit, že sedíte jen tak a nic neděláte...“

„Juliette, neboj... A hlavně... To, co jsem říkal Jean-Paulovi a Robertovi. Vyhýbejte se Dufourovi. Tady něco nehraje, jen nevím co. Rozhodně nám nepomůže, když se kolem něj budete dál motat a suspendujou i vás...“

„Ale Manon... Přece ji nemůžeme nechat být... To ať mě rovnou vyhodí...“

„Budeš jednou dobrá komisařka, Juliette. Ale když vás vyhodí nebo přeloží mimo Paříž, tak jí nepomůžeš... A mimochodem... Vidíš? Je odtud vidět na oba dva vchody kliniky. Už nejsem u policie, nikdo mi nemůže nařizovat, do jaké kavárny mám jít na snídani a do jaké ne... Když přijdu na nějakou možnost, jak Manon pomoci, dám ti hned vědět...“

„Takže vy to nevzdáváte!“

„To jsem nikdy neřekl... Tak jed’.“

Juliette se usmála, podala komisaři ruku a naskočila do auta. François Baudrilloux jen sledoval, jak se bílé policejní auto ztrácí na první křižovatce. Zastrčil ruce do kapes, vrátil se do kavárny a objednal si další kávu. Jestli se s Manon mýlili dopadne to hodně špatně pro něj i pro Juliette. Jestli ale skutečně přebrala případ tajná služba (což by při Dufourových stycích na radnici nebylo nic zvláštního), proč Manon převezli

zrovna na tuhle kliniku? A proč se snažili všemožně vyvolat dojem, že Manon převezli do Centre Hospitalier de Creteil? To přece nedávalo vůbec smysl.

Objednal si další croissant a vytáhl blok. Snažil se dát si dohromady všechno, co o Manon věděl. A co se zatím kolem Manon stalo. Najednou se zadíval na poslední řádek, který napsal. Bylo to naprosto šílené! *Ošet. lékaři Manon odešli krátce po M. ošetření.* Co jestli jeho suspendování nesouviselo s porušením přímého rozkazu... Co když to bylo proto, že se to jednalo Manon? Ale jaká moc v Paříži byla schopná řídit zdravotnictví i policii? Napadala ho jedna jediná. Vzal tužku a na papír dopsal: ??? *Kancelář starosty*???. O Manon nevěděl vlastně nic. Nebyla Dufourovou dcerou. Že by byla dcerou někoho z kanceláře starosty? Vysvětlovalo by to, proč se o malou čtrnáctiletou holku stará tajná služba a proč je případ tajný. Asi se doopravdy zbláznil... Vždyť by to byl obrovský skandál. Přímo viděl palcové titulky v novinách. A jak do toho všeho zapadal ten *pás*?

Jeho myšlenky najednou přerušil čísi rozhovor.

„Jo, nevíš, co se děje na třicet dvojce? Chtěla jsem tam jít ráno uklízet, ne, ale bylo zamčeno. A náš univerzál tam normálně nejde, tak si říkám, ne, jdu to ohlásit, jestli nevyměnili zámky, že jo... A prý to není moje starost...“

To mluvila statná žena v modrém plášti s logem kliniky. Seděla jen kousek od François Baudrilloux spolu s jinou stejně oblečenou ženou. Komisař si je nenápadně přes noviny prohlížel. Tipoval je na uklízečky z kliniky. Očividně na klinice nemají dobrý bufet, když zaměstnanci chodí sem...

„Se na to vyflákni,“ řekla druhá z nich, „Mají ti dát klíč. Nedali, jejich chyba... Přece si nebudeme přidělovat práci...“

„Ale je to divný, že jo... Univerzál přece de do každých dveří, že jo, tak proč ne do těchhle?“

„A je někdo na tom pokoji?“

„No... Podle záznamů by tam nikdo bejt neměl...“

„Fakt se na to... Ať si to vyřeší údržba.“

Víc François Baudrilloux slyšet nepotřeboval. Pomalým pohybem sebral ze stolu tužku a vedle Manonina jména dopsal *pokoj 32*. Jenže co chce vlastně udělat? Unést Manon? Převést ji zpátky k Henriho Mondorovi? Věděl jen, že chce mít Manon v bezpečí. Jestliže byl někdo schopný kvůli Manon tahat za nitky v nemocnicích i na prefektuře, nemůže být pro něj problém ovládnout soukromou kliniku. Kdyby se teď Manon ztratila, nebude ji nikdo postrádat... Pohlédl oknem na budovu kliniky. Odmítal si to připustit, ale měl o Manon strach. Zvlášť po tom, co mu volal Jean-Paul. Snad ani nechtěl vědět, co se stalo s Manon Delacour. Jestliže o ní nedokázal od její *návštěvy* kliniky ani Jean-Paul najít nějaké informace... Ne! Tohle se nesmí opakovat!

„Ahoj.“

Téměř nadskočil leknutím. Stála za ním Sára.

„Slečna Montagnée mi všechno řekla, i kde tě mám hledat,“ vysvětlila a bez vyzvání si sedla naproti němu. Pak si objednala čaj.

„Ale co tady děláš? Myslím, co... Jak to, že nejsi... Myslel jsem, že máš službu dneska...“ koktal François Baudrilloux.

„Měla jsem mít odpolední, ale... Nějak mám strach o tu dívčinu, co...“ nedopověděla. Podívala se na François Baudrilloux a jen pokrčila rameny.

„O Manon? Pozor na ni, jakýkoli doktor se k ní přiblížil, tak skončil...“

„Hmmm... Na tuhle kliniku převezli Manon?“

François Baudrilloux přikývl. Rychle jí řekl vše, co věděl. A – i když to měl původně v plánu zamlčet – se zmínil o Jean-Paulově telefonátu a o Manon Delacour. Sára jen mlčky poslouchala.

„Takže jestli tomu dobře rozumím, tak Manon je tady v pokoji 32 a ty říkáš, že jí hrozí nebezpečí a chceš ji dostat ven.“

„O Manon Delacour se neví nic od té doby, co byla na týhle klinice.“

„Ale kdo by za tím stál? Vždyť jsou to malý holky...“

„Napadá mě jediné kancelář starosty...“

„Ale proč? Co jim malý holky mohly udělat, že... Myslíš, že chtějí... Že chtějí, aby se ztratila i *naše* Manon?“

„Nevím... Ale riskovat to nehodlám. To radši půjdu do vězení za únos, když budu vědět, že ta holka je v pořádku...“

„Mohla by se schovat zatím u mě...“

„Nesmysl, vyhodí tě z práce...“

„Už se stalo. Dneska ráno jsem dostala výpověď...“

„Cože?!“

„Ty se divíš? Vždyť jsi říkal, že všichni doktoři dostali vyhazov... Proč bych já měla být výjimkou... Jdu do toho taky... Říkají, že na klinice není! Tak jim přeci nemůže chybět...“

François Baudrilloux nebyl schopen slova. Díval se na svou neteř, která seděla proti němu a s naprostým klidem upíjela čaj.

„Než se to teda vyřeší, tak může Manon zůstat u mě. Víím, je to únos... Ale lepší, než aby se jí něco stalo...“ řekla naprosto klidně a dopila čaj.

„Ale... Jak jí chceš dostat z kliniky...“ zeptal se

potichu François Baudrilloux. Připadal si jak nějaký školák, když se své neteře ptal.

„Skočím teď Manon pro nějaký normální oblečení, ať nejsme tak nápadní. Na, tady máš klíčky od mého auta, stojíš za rohem. Je deset hodin, tak řekněme že v jedenáct... Jo, přesně úderem jedenácté zastavíš támhle u zdi botanický zahrady, jak je boční vchod...“

„Ale jak to chceš udělat?“

„Jsem přece doktorka...“

Uklizečky od vedlejšího stolu se najednou zvedly.

„Promiň, musím jít..“ řekla Sára a vyběhla za nimi ven.

Juliette vyběhla rychle po schodech. V hlavě si znovu přeříkala, jak ostatním vysvětlit, proč je šéf nyní ona, a ne François Baudrilloux. Na chvíli se zastavila přede dveřmi do kanceláře. Zhluboka se nadechla a vešla dovnitř. Snad čekala, že se na ni hned všichni vrhnou a budou chtít novinky... V kanceláři však byl jen Leclerc, který seděl nad nějakými papíry a kousal tužku.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se a popošla blíž. Leclerc málem nadskočil a div tužku nepřekousl.

„Totiž...“ koktal a snažil se najít ztracený klid, „Robert s Jean-Paulem někam vyrazili, mají nějaké nové důkazy, tak...“

„Kam vyrazili?“

„Jean-Paul jel za ředitelkou školy z La Fosse a Robert... Je pravda, že komisaře Baudrilloux suspendovali?“

„Jo, ale je to jenom dočasně... Až se všechno vyřídí, tak se vrátí. Kam jel Robert?“

„Suspendovali ho proto, že se snažil zjistit něco o Dufouovi?“

„U všech... Leclercu... Kam jeli?“

Leclerc vytáhl ze stolu papírové desky, které mu tu Jean-Paul nechal, než i s Robertem odjeli. Zvolna je podal Juliette.

„Jde o to,“ vysvětloval, „že našli záznam z kamery, na kterým je vidět, jak ředitelka z La Fosse přijíždí na golfový hřiště, chvílku čeká, pak přijede paní Dufourová a dá jí nějakou obálku...“

„To je Manon?“ vzhledla od fotografií Juliette a ukazovala na rozmazanou postavičku.

„Měla by to být ona. Ale to není všechno. Hledali dál a z kamery z Olmessonskýho parku je vidět, jak ředitelka jde jenom kousek za Marione, a jdou po té cestě, která vede do Rue d'Eglise, kde se to stalo.“

„Takže Jean-Paul jel za ředitelkou...“

„A předvede ji sem...“

„A Robert za paní Dufourovou?“

„Vždyť nám komisař zakázal zjišťovat cokoli o jejich rodině...“

„Teď jsem tu šéf já, Leclercu...“

„Jo, jel za paní Dufourovou zjistit, co bylo v té obálce...“

„Výborně!“

„Cože?“

„Říkám výborně! To, že nám hází někdo klacky pod nohy a suspendujou nám šéfa, neznamená, že škrtneme jednoho podezřelýho! Dufour je pořád náš podezřelý!“

„A co když nás taky suspendujou?“

„Tak řekni, že jsi o ničem nevěděl, jestli máš strach... A vůbec, je skoro poledne... Byl jsi už na obědě?“

„Ještě nebyl čas...“

„Tak teď čas je, než přijede Jean-Paul s Carine Bretonovou. Udělej si pauzu na oběd.“

Juliette zůstala v kanceláři sama. Vlastně se jí to hodilo. Svlékla plášť a z kartotéky přinesla osobní složku nadepsanou *François Baudrilloux*. Rozsvítila lampičku na stole a dala se do čtení. Jen tu a tam si udělala pár poznámek do svého bloku. Byla sobota dopoledne, nečekala, že by ji mohl někdo vyrušit. Nevěnovala pozornost ani autu, které zastavilo venku. Teprve když kdosi bez zaklepání otevřel dveře, vzhlédla od složky. Ve dveřích stál muž v dobře padnoucím obleku, vysoký, s nakrátko ostříhanými černými vlasy. V ruce držel koženou tašku, na které se leskla zlatá přezka.

„Mohu pro vás něco udělat,“ zeptala se Juliette co nejslušnějším tónem. Musela se přemáhat. *Copak ten člověk nedokáže zaklepat?*

„Jsem komisař Trimbaud a byl jsem pověřen dočasně vedením tohoto oddělení,“ řekl a ani nezamrkal. Malá očka upíral přímo na Juliette. Nebylo v nich nic... Jen mrazivý chlad.

„Zde jsou mé papíry,“ řekl a z kožené tašky vytáhl několik listů. Juliette je s ostychem vzala a přelétla očima. *Já, prokurátor PB, jmenuji komisaře Simona Trimbauld dočasným velením nad kriminalistickou skupinou v Sucy-en-Brie do této chvíle vedené komisařem François Baudrilloux. Podle odstavce 4...* Juliette jen stěží vnímala další řádky. Tak rychle? Čekala, že bude trvat alespoň týden, než pošlou za komisaře náhradu. A přitom tu byl do pár hodin! To nebylo přece normální.

„Juliette Montagneé,“ řekla.

„Těší mě. Mohla byste všechny svolat? Rád bych si s nimi promluvil.“

„Bohužel to nejde, všichni jsou v terénu nebo na obědě...“

„Ach tak... Mohla byste mi tedy přinést jejich osobní složky?“

Juliette neochotně přikývla. Ten člověk se jí nelíbil. Vůbec se jí nelíbil, ale nedokázala říci, proč. Teď však myslela na úplně něco jiného. Robert je u paní Dufourové! Komisař Trenbaud se to nesmí dozvědět!

„Počkejte tu, prosím, hned vám ty karty přinesu...“ řekla, nenápadně ze zásuvky stolu vytáhla mobil a vyšla ven. Jakmile byla dost daleko od kanceláře, vyfukala krátkou SMS. *Trasmis à Robert R.* Snad ještě není pozdě...

François Baudrilloux pozoroval vteřinovou ručičku. Blížila se jedenáctá hodina. Ještě pár sekund... Nastartoval Sárin Renault a pomalu jel k bočnímu vchodu. Z dálky se ozvaly zvony z Notre Dame. Jedenáct... Zastavil u obrubníku a čekal. No tak, Sáro... Zvony utichly. Kde jsi? Utěšoval se, že nechat zmizet dospělou ženu je přeci jen těžší, než malou holku. Ne, určitě se jí nic nestalo... Jedenáct a dvě minuty... Křečovitě držel v rukou volant a hypnotizoval dveře bočního vchodu. Vtom zapípal mobil. Vrhł se k němu jak k odjištěné bombě. Sára... *Hlavní vchod, za minutu...* Nic víc, nic míň. Alespoň že je v pořádku... Znovu nastartoval a kousek popojel. Ještě nebyl před hlavním vchodem do kliniky, když zpod mramorového portálu vyšly dvě osoby. Zrychlil a zastavil přímo před nimi. Sára nejprve otevřela zadní dveře a posadila Manon na zadní sedačku. François Baudrilloux se na ni ohlédl. Měla přivřené oči, vypadala, že ho ani nevnímá... Sára ji rychle zapnula bezpečností pás a pak si sama sedla na sedadlo spolujezdce.

„Jed...“ řekla jen. François Baudrilloux už na nic nečekal, zařadil rychlost a beze spěchu, aby nevzbudil

pozornost, zatočil do Rue Cuvier. Neodvážil se nic říci, na nic se neptat. Právě se dopustil únosu! Sára na tom nebyla o nic líp. Rychle dýchala a oči jí těkaly po silnici před nimi. Teprve když vjížděli na nábreží Saint-Bernard, trochu se uklidnila.

„Říkala jsem, že to zvládnou...“ řekla.

„Kam mám jet? K tobě?“ zeptal se François Baudrilloux a zastavil na nábreží na červenou.

„Ne! Tohle auto teď asi budou hodně hledat... To bys měl vědět, že... Zajdeme do Botanický zahrady! Manon potřebuje na vzduch, vůbec netuším, co jí to dali... A pak dojedeme metrem, auto nechám tady...“

„Jak se ti podařilo dostat ji ven?“

„Teď ne, promiň... Ale nepovedlo se mi to tak, jak jsem chtěla... Takže jestli máš pravdu s tím, že se chtěli tady Manon zbavit, tak až zjistí, že zmizela, půjdou i po mně... Nevím, jak jste dokázali zjistit, kam odvezli Manon, ale stejně tak bude moct někdo zjistit, kam jí povezeme my...“ Ohlédla se na Manon. Ta seděla zhroucená na zadním sedadle. Oči měla otevřené, ale jen těžko vnímala, co se kolem ní dělo.

„Dopřavdy nevím. Vůbec netuším, co jí mohli dát, co způsobuje takovouhle apatii... Šla se mnou úplně dobrovolně, nechala se vést za ruku jak... Táhle je parkoviště zahrady, potřebuje hlavně na vzduch...“

François Baudrilloux přikývl a zařadil se do odbočovacího pruhu.

„Nečekala jsem, že se po těch letech setkáme zrovna za takových okolností,“ řekla ještě Sára...

Buch buch... Buch buch... Seděla na lavičce. Vůbec nechápala, co se děje, co se stalo... A jak se dostala sem, mezi divné stromy. Na modré obloze pluly krásné bílé obláčky.

Slunce... Paprsky jí hřály na nohou. Měla sukni? Kde vzala sukni? Tatínek jí přece sukně zakazoval... A ani tričko nepoznávala...

Vedle ní seděl nějaký muž a žena. Rozárka! To byla přece Rozárka... Ze všech sil se snažila uspořádat si myšlenky, pochopit, co se dělo. Vybavovaly se jí jen útržky něčeho, co nedávalo smysl. Byla doma, byla s tatínkem a maminkou... Bezděky sjela rukou na břicho a začala si ho usilovně třít, jako by se snažila cosi smýt. Buch buch... Téměř slyšela tlukot svého srdce.

„Manon, copak se děje?“

Otočila se na Rozárku. Držela ji za volnou ruku. Jak se sem dostala? A jak se sem dostala Rozárka? Ano, byla s tatínkem a maminkou, a pak? Něco se stalo ve škole, Rozárka ji odvezla do nemocnice... Ne, to nebyla Rozárka, ta na ni čekala až v nemocnici... Zamřížované okno... Nemohla se pohnout...

„Manon, podívej se na mě prosím... Pamatuješ si mě?“

Manon sjela očima z Rozárky na komisaře. Motýl... Letěl tu motýl...

„Možná bude lepší, když půjdu na chvílku pryč,“ řekl neznámý muž, „kdybys cokoli potřebovala prozvoň mě...“

Rozárka přikývla. Byly tu teď samy dvě. Jen ona a Rozárka... Znovu si začala utírat břicho. Zajížděla rukou pořád níž a níž, až najednou narazila na něco kovového... Tatínkova ochrana... Přestala.

„Podívej se na mě, prosím, Manon...“

Znovu zvedla oči.

„Pamatuješ si na mě?“

Přikývla.

„Podívej se, co mám, nechala jsi to v nemocnici...“
Z kabelky vytáhla Manonin deník. Manon ho vzala a položila na lavičku vedle sebe.

„Manon, ať se mezi námi dvěma stalo cokoli, jsem tvoje kamarádka... A nedovolím, aby ti někdo ublížil... Nikdo...“

„Já vím, Rozárko...“

„Šikovná holka,“ usmála se na ni Rozárka, „Už jsem si myslela, že jsi zapomněla mluvit...“

„Kde to jsme?“

„V botanické zahradě...“

„V... zahradě?“

„Ty jsi ještě nikdy nebyla v botanické zahradě?“

Manon zavrtěla hlavou...

„Tak pojď, ukážu ti to tady...“

Vstaly. Manon se chytla Sáry za ruku. *Hlavně že už mluví*, pomyslela si Sára, *vždyť jsme tu seděly skoro hodinu a půl...* Manon ji dál držela za ruku, pevně. Sára měla takovou radost, že ožila. Ještě stále viděla, jak ležela nehybně přivázaná k posteli. Takhle se přeci s dětmi nejedná! Bylo jí z toho do pláče. Když se ji pokoušela převléknout z bílého nemocničního oblečení do nově koupeného trička a nenápadné sukně, vůbec jí nekladla odpor, byla jen zvětšenou verzí panenky, které holky jako malé tak rády oblékají. Nemohla se vůbec podívat do jejích očí. Hnědé oči vůbec nereagovaly, ale zorničky byly roztažené. Jaký jí spadl kámen ze srdce, když se na ni Manon poprvé podívala...

„Paní Bretonová, uvědomte si, že jste byla poslední, s kým byla Marionie Rénierová spatřena těsně před tím, než se to stalo,“ naléhal Jean-Paul, „Pokud nám nevysvětlíte, co se

stalo a proč jste byla kousek od Rue d'Eglise, tak vás můžeme považovat za spolupachatele...“

„Počkejte... Nemáte žádný důkaz, že bych... A platí presumpce nevin...“ vyhrkla.

„Dobře... Tak nám tedy vysvětlíte, co vám dala tato žena v obálce...“ Jean-Paul položil na stůl snímek z bezpečnostní kamery u golfového hřiště...

„Od paní Dufourové?“

„Znáte se?“

„Ovšem...“

„A co bylo tedy v té obálce?“

„Přísahám, s tím přepadením Marione nemám nic společného...“

„Tak co bylo v té obálce?!“

Juliette Carine Bretonovou vůbec nepoznávala. Pamatovala si ji jako hrdou a neústupnou ředitelku školy La Fosse Rouge. Nedokázala si ji představit jako spolupachatelku něčeho takového. Jenže pokud by nevysvětlila, co dělala tom místě a proč... Carine Bretonová tu seděla na židli a třásla se...

„Co bylo v té obálce?“ zopakoval Jean-Paul.

„Peníze...“ šeptla potichu.

„Peníze? Jaké peníze?“

„Za Manon... Rodiče se o ni strašně báli. Jako malá prodělala těžkou infekci středního ucha. A tak jsme se k ní museli chovat jinak. Měla u nás trošku zvláštní režim. Ale její otec nechtěl, abychom ji nějak šetřili, chtěl z ní mít chytrou holku... A to Manon je, i když co se týče chování, tak je dost nezvladatelná... Já vím, jsme veřejná škola a neměli bychom brát peníze... Ale díky štědrým darům pana Dufoura jsme loni postavili nové venkovní hřiště! Přísahám! S přepadením Marione to nesouvisí...“

„Co myslíte tím *zvláštním režimem*?“ vložila se do toho Juliette. Tiše vešel Robert. Neřekl nic, jen pokýval hlavou na pozdrav a sedl si ke svému počítači.

„Nechodila na tělocvik, nesměla plavat, všechny její písemky a slohové práce jsem kopírovala a posílala je panu Dufourovi nebo jeho ženě...“

„Proč nechodila plavat?“

„Už jsem vám řekla, jako malá měla infekci střed-“

„A nebylo to proto, že ji *někdo* nutil nosit pás cudnosti?“ téměř zahřměl Jean-Paul. I když ještě takové zkušenosti jako ostatní neměl (Juliette netušila, proč právě jeho si komisař Trimbauld vybral, aby vedl výslech), vedl si víc než dobře...

„C-c-c-c...Cože?“

Ve tváři Carine Bretonové se objevil úžas, snad i zděšení. O tomhle tedy nevěděla, tím si Juliette byla jistá.

„Slyšela jste dobře...“ vložil se Leclerc.

„Manon měla... To její rodiče jí...?“ Ředitelka školy nemohla najít správná slova. Bylo vidět, že v hlavě se jí spojilo vše, co se jí kdysi kolem Manon zdálo tak divné. Ne, to nebyl strach o Manon, proč nemohla plavat. Žádná infekce... *Oni* nechtěli, aby se přišlo na to, co Manon nosí...

„Jestli dovolíte, rád bych paní Bretonovou vyslechl o samotě...“ řekl najednou komisař Trimbauld, „Takhle se neheme z místa!“

Juliette nechápavě otevřela pusou, ale neřekla nic. Bylo to komisařovo právo...

„Pojďte prosím se mnou,“ vyzval ředitelku a vedl ji do výslechové místnosti. Když se za nimi zavřely dveře, nastalo ticho.

„Jsem jediný, komu tenhle člověk připadá divnej?“

zeptal se do ticha Jean-Paul.

„Zjistil jsi něco, Roberte?“ otočila se Juliette na Roberta, který zuřivě cosi datloval do počítače.

„Vlastně ani ne...“ řekl, aniž by zvedl od monitoru oči, „Paní Dufourová odjížděla autem ve chvíli, kdy jsem já přijel. A v domě nikdo nebyl. Ale podíval jsem se dovnitř – mají stupidní alarm. Nechtěl jsem se nikde přehrabovat, aby nepoznali, že jsem tam byl, takže jsem se podíval jenom do sejfu. A byl tam takový zvláštní notýsek, ofotil jsem si ho... Je tu spousta dat a jmen.... Nějak se v tom zatím nevyznám. Pak vám řeknu, co to je, jenom potřebuju chvíličku čas...“

„OK, Roberte... Soustřeď se na to... Víím, že šéfem je teď komisař Trimbaud, ale tomu o tom raději nic neříkej, jasný?“

„Takže se mám dál lepit na paní Dufourovou? I přes zákaz komisaře Baudrilloux?“

„Samozřejmě...! Chci vědět, jestli *tu věc* Manon dali její rodiče.. Nebo kdo...“

„Můžu ti pomoci?“ nabízel se Jean-Paul.

„Asi jo... Pošlu ti to na mail, mám ty fotky jenom v mobilu...“

Nastalo opět ticho. Dívali se na sebe a nevěděli dobře, co říci. Jean-Paul s Robertem nakonec začali v koutě řešit záhadu notesu, ostatní ale mohli jen čekat, než se vrátí komisař Trimbaud. Uběhlo snad deset minut, ale klidně to mohla být i půlhodina. Najednou ticho přerušilo hučení tiskárny. Juliette mechanicky zvedla papír. Snad nějaký fax...Zamrkala. Ještě jednou – a mnohem pečlivěji přečetla právě vytištěnou stránku.

„Další přepadení?“ šeptl Jean-Paul a v jeho hlase znělo snad i víc, než jen obavy. Juliette zprvu neodpovídala, ještě jednou přejela očima po řádcích.

„Výpověď Carine Bretonové,“ řekla nakonec, „Je tady napsáno, že nevěděla nic o tom, co se dělo Manon a řídila se dobrým vědomím a přáním jejích rodičů. Ale teď poslouchejte. *Ty peníze byly i za to, že jsem panu Jacqueu Dufourovi řekla, kde má hledat Marione. Marione Rénierovou, prý to byla kamarádka jeho dcery, Manon Dufourové. Řekla jsem mu, že její otec jezdí často do Marseille, takže Marione musí chodit pěšky přes park. Chtěla jsem si být jistá, že ji najde, a tak když jsem ráno Marione v parku viděla, šla jsem za ní, abych si byla jistá, že se s panem Dufourem setká. Ztratila se mi ale kousek před Rue d'Eglise, dál ale asi šla nějakou zkratkou lesem. Dál už to není nic důležitého...*“

„Zase Dufour,“ vybuchl téměř Robert, „Ale tohle je důkaz, že tam ráno chtěl být... A proti tomu nemůže ani kancelář starosty nic říci...“

Dveře do kanceláře se otevřely.

„Ahá, vy už to čtete, to je dobře,“ řekl komisař Trimbaud a vzal z tiskárny čtyři kopie výpovědi Carine Bretonové. „Juliette, Jean-Paule, zajedte hned pro Jacqua Dufoura! Chci ho tu mít do půl hodiny...“ A zase zmizel.

Nechápavě se po sobě podívali.

„Může mi někdo vysvětlit, o co tu jde?“ řekl Jean-Paul, „François Baudrilloux suspendujou, protože se moc zajímal o Dufoura a místo něj nám sem pošlou tohohle, který po prvním výslechu řekne, ať Dufoura rovnou zatkneme? Jestli můžu říci, jak to na mě působí, tak se nám někdo *nahoře* snaží ovlivnit vyšetřování...“

„Taky mám ten dojem,“ přikývl Leclerc.

„Vždyť Dufour byl od začátku v podezření...“ řekla Juliette, „Je spíš možné, že se pokusil někoho na radnici uplatit, aby mu udělal alibi, když už tušil, že po něm jdeme... No co,

však on nám to řekne sám... Jean-Paule, jedem...“

Komisař Baudrilloux se držel v uctivé vzdálenosti za Sárou a Manon. Manon se už uklidnila, léky (nebo snad drogy?!) asi přestaly působit. Přiblížit se k nim však nechtěl. Sice to bylo už skoro devět let, ale co kdyby ho i po té době Manon poznala? Co kdyby se jí vybavilo vše, co jí tehdy provedl? Když ji teď sledoval, vůbec nemohl pochopit, co ho to tehdy napadlo. Nemohl najít ani jeden jediný důvod, kterým by to ospravedlnil. Manon šla teď asi třicet kroků před ním. Držela se Sáry za ruku a snad i trochu poskakovala, když šli podél zahrad. Čtrnáct... Skutečně jí bylo čtrnáct?

Odpolední slunce příjemně pálilo a sušilo mokrou zem. Bylo skoro půl čtvrté... Možná by mohl zavolat Charlotte, že se opozdí, že přijde později... Nebo jí zavolat, aby sama přišla, třeba by ona byla schopná Manon pomoci... Vždyť jen Charlotte věděla vše. I když Juliette podstatnou část řekl, zůstávalo toho ještě dost, o čem netušila. Ano... Charlotte by mohla pomoci... Manonina volná ruka opět sjela pod oblečení. Ano, kdyby tu byla Charlotte, mohla by ji držet za druhou ruku... Ale stejně to Manon slušelo...

V kapse mu začal zvonit mobil. Na chvíli se zastavil, nechával rozestup od Sáry s Manon ještě zvětšit. Teprve pak mobil zvedl.

„Šéfe, jste to vy?“

Byl to Jean-Paul.

„Co se stalo? Už nejsem šéf...“

„Pardon... Omlouvám se, ale nemůžu mluvit víc nahlas, nechci, aby někdo věděl, že jsem vám to řekl. Průšvih! Našli jsme záběr, jak paní Dufourová...“

„Neříkal jsem vám, ať...“

„Odpusťte komisaři, ale prosím, nechte mě to dopovědět. Našli jsme záběr, jak paní Dufourová s ředitelkou ze školy z La Fosse cosi řeší, tak jsme si ředitelku předvolali k nám a ona nám – teda komisaři Trimbaudovi osobně – udělala výpověď, ve které obvinila Dufoura, že mu řekla o Marione, kde bude a tak. Tak jsme pro něj jeli, jenže Dufouovi doma někdo zastřelil! Muselo se to stát během hodiny, maximálně hodiny a půl, předtím tam byl Robert a...“

„Cože? Zopakuj to!“

„Pan a paní Dufourová jsou mrtví, zastřelení! Někdo je zastřelil. Nebo to byla sebevražda, nevím...“

François Baudrilloux zvedl oči a zadíval se na Manon.

„Jean-Paule, teď taky něco jenom mezi námi! Mám tu Manon!“

„Manon? Šéfe! Jestli to nebyla sebevražda, tak je ta holka v hodně velkém nebezpečí!“

„To vím taky...“

„A kde jste teď?“

„Promiň, raději si to nechám pro sebe...“

„Jasně... Hele, šéfe, mám chatu... Asi třicet kilometrů za Paříží... Teda je babičky, ale ta je teď už několik měsíců v nemocnici... Ale ta chata je úplně mimo civilizaci... Musím končit, komisař Trimbaud sem jde...Ještě zavolám...“

A položil telefon. François Baudrilloux ho ještě pár vteřin držel v ruce a díval se na displej. Teď už to nebyly jen nějaké domněnky. Souhlasil s Jean-Paulem. Pochyboval, že by to byla sebevražda. Tím pádem teď někdo hledá Manon. Ale proč?! Vrátil mobil do kapsy a několika rychlými kroky dohnal Sáru s Manon, které se zastavily u vzrostlého cykasu. Nenápadně se přitočil zezadu k Sáře, zatímco Manon se skláněla k rostlince.

„Zabili její rodiče, musíme rychle pryč,“ zašeptal jí do ucha. Sára na sobě nenechala nic znát. Jen nezřetelně přikývla a natáhla ruku k Manon, aby jí pomohla vstát.

„Manon, víš, jak jsem ti říkala, že jsem tvoje kamarádka... Nechci tě odvézt zpátky do nemocnice, chtěla bych se o tebe chvíli starat... Jen pár dní... Chtěla bys?“

„A máma a táta?“

„Ti s tím souhlasí...“

„Chtějí, abych s vámi jela?“

„Jo...“

V Manonině tváři se najednou objevilo cosi jako zklamání, strašlivý smutek.

„Ale budeš se mnou, Rozárko...“ řekla potichu, „Se mnou, jako vždycky...“

„To víš, že budu...“ přikývla Sára a usmála se.

François Baudrilloux stál zase opodál. Nechápal nic. Kdo byla ta Rozárka? *Budeš se mnou jako vždycky?* Vždyť měl tolik indicií... Tolik zvláštních okolností se točilo kolem rodiny Dufourových.... Ale on si je nedokázal dát dohromady. Jak spolu souvisí Manon, její rodiče, pás cudnosti, ty divné věci, co se kolem Dufourových děly, teď snad i výpověď dokazující, že ty dvě holky, Marione a Floru, znásilnil Jacques Dufour – nic z toho v kontextu ostatního nedávalo smysl.... A Manon... Její chování se možná trochu změnilo, sice se dál nechala vézt ven z botanické zahrady, ale v jejích pohybech najednou chyběla ta volnost, se kterou si ještě před chvílí prohlížela rostlinky. Mohla tušit, že se něco stalo jejím rodičům? Vůbec se na ně neptala, jako by ani neexistovali... A jak jí má říci, co se stalo?

Vrátili se k autu. François Baudrilloux nechtěl riskovat a jezdit s Manon po Paříži městskou hromadnou dopravou... Sára si tentokrát sedla dozadu vedle Manon.

„Kam jedeme?“ zeptala se potichu Sára, když Manon vedle ní opět usnula.

„K tobě... Jean-Paul mi sice nabízel nějakou chatu za Paříží, ale já tu malou nechci tahat bůh ví kam...“

„A je to bezpečný? Myslím u mě doma...“

„Bude... Řeknu Leclercovi a pár klukům od nás, aby tam drželi 24 hodin denně službu...“

Sára přikývla a vyhlédla ven z okna. Jeli po nábřeží Bercy. Pod mosty se tu míjelo pár výletních lodí, které se sem zatoulali z centra. Po dálnici se propletli až do Sucy-en-Brie. Jak se blížila večerní špička, aut přibývalo. Bylo to už dávno, co byl François Baudrilloux u své neteře doma, a tak ho Sára až do Lesigny naváděla. Manon dál spala opřená hlavou o okno. Vypadala jak malý andílek. Když ale zastavili před rodinným domkem obklopeným velkou zahradou, okamžitě oči otevřela.

„Jsme tady,“ usmála se na ni Sára, „Tak hop, vyskoč ven, broučku...“ A sama vystoupila první. Z kabelky vytáhla malý svazek klíčů a odemknula vstupní dveře. Odpolední slunce zářilo na zahradu a skrz jižní okna svítilo i do pokojů. Uvnitř bylo horko. Manon se zastavila v chodbě a se sklopenou hlavou čekala. Sára rychle proběhla domem a pootevřela okna. Byly tu dvě velké ložnice – jedna ještě z doby, kdy zde bydleli prarodiče, druhou využívala Sára s Paulem. A pak tu byl malý pokojík, kde spala Sára jako malá, když jezdila k babičce na prázdniny. Měla tenhle pokoj nejraději, protože měl kromě dvou střešních oken ještě jedno okno v severní zdi, která byla celá porostlá břečťanem. Sára si moc dobře vzpomínala na to, jak několikrát dostala domácí vězení a za kamarádkami slézala po mřížce, po které břečťan rostl. Rodiče na to nikdy nepřišli. To byly tehdy časy... Ještě teď měla pod postelí krabici s několika plyšáky a knížku Malý princ.

Tento pokoj tedy měl snad na pár dní posloužit jako ložnice pro Manon. Sára otevřela všechna okna a rychle povlékla postel. Manon stála ve dveřích, s hlavou skloněnou, jen k sobě tiskla svůj sešit. Sára měla pocit, že dělá něco špatně, že něčím ztrácí její důvěru... Cítila na sobě její pohled, Manon sledovala každý její pohyb... Tak co dělala špatně? Posadila se na postel a usmála se na ni. Manon se ani nepohnula. Sára přemýšlela, co jí může říci. François Baudrilloux se jí ani nezmínil, jestli smí Manon říci o tom, co se stalo jejím rodičům... Vlastně o Manon nevěděla skoro nic... Co když má taky prarodiče? Nebo někoho jiného? Nebo jí nezůstal na světě už nikdo? Stála ve dveřích se svěřenou hlavou.

Zezdola sem doléhalo cinkání hrníčků, jak François Baudrilloux připravoval kávu.

„Pojď sem, Manon,“ řekla. Manon si váhavě sedla vedle ní na postel. „Já vím, že se teď kolem tebe asi dějí věci, kterým moc nerozumíš...“

Manon k ní zvedla nechápavé oči. Sára v nich najednou viděla drobné lesklé slzičky..

„Myslela jsem, že jsi moje kamarádka, že na mě dáváš pozor a chráníš mě...“ řekla najednou Manon až překvapivě hlasitě.

„To víš, že jsem,“ reagovala rychle Sára a pokusila se Manon chytit kolem ramen.

„Tak proč jsi mě dovezla sem?“

„Jenom bych ti chtěla pomoci...“

„Jak? Vždycky jsi se mě přece před *nimi* snažila chránit... Tak proč si mě teď za *nimi* přivezla?“

„Za kým jsem tě měla přivést?!“

„Jsi jako rodiče...!!“

„Tebe rodiče někam vozili?“ Sára nechápala nic... Dívala se na Manon, která uhýbala před každým jejím dotykem.

„Kdy přijde?“ zeptala se po chvíli Manon opět tichým odevzdaným hlasem.

„A kdo?“

„On..-!“

„Pan Baudrilloux?“

Manon jen pokrčila rameny a schoulila se na posteli do klubíčka. Sára se jí bála dotknout. Ležela vedle ní, po tváři jí teklo několik slz.

„Chceš být teď sama?“ zeptala se Sára. Manon jen přikývla. „Tak dobře. Kdybys cokoli potřebovala, budu dole a stačí zavolat, ano?“

Sára byla už na odchodu, když k ní Manon zvedla hlavu.

„Rozárko? Jsme ještě kamarádky?“

„Dokud ty budeš chtít...“

Manon přikývla a opět se na posteli schoulila do klubíčka. Sára potichu zavřela dveře. Zůstala ale ještě chvíli stát na chodbě, poslouchala, jestli se z pokoje něco neozve. Za dveřmi bylo ale ticho. Sešla po schodech dolů. François Baudrilloux byl stále v kuchyni. Sedla si na barovou židličku a vzala si od něj nabízenou kávou.

„Potřebuješ teď klid...“ řekla jen.

„Možná bude lepší, když půjdu pryč...“ navrhl François Baudrilloux.

„Proč?“

Manon ho sice nepoznala, ale kdo ví, jestli se jí náhodou něco nevybaví... Tohle ale Sáře říci odmítal. Něco jiného byla Juliette, ale Sára byla jeho příbuzná! Raději jen

pokrčil rameny.

„Říkala's, že se bála doktorů. Co když to platí i o policistech?“ řekl jen.

„Možná,“ uznala Sára, „Co se stalo jejím rodičům?“

„Přesně nevím. Jean-Paul říkal, že mi ještě zavolá, ale zatím nic... Jediný, co vím, bylo, že jim kdosi vypověděl, že za ta přepadení může Dufour. Tak za ním jeli domů, jenže doma jeho a jeho ženu někdo zastřelil. Víc nevím...“

„Myslíš, že by chtěli zabít i Manon?“

„Nevím, Sáro... Zavolám pár známých, budeme tenhle dům hlídat 24 hodin denně. Ale byl bych nejraději, kdyby tady byl někdo s tebou...“

„Neboj se... Já tu fakt sama nebudu... Paul musí přijít každou chvíli...“

„Paul?! Kdo to je? Nemám ho proklepnout?“

„Ty...! Ale neboj, já už si ho několikrát proklepla...“

„Jak?“

„Řekla bych, že dost důkladně...“

„A... Promiň, už mi to došlo... Pojedu. Dávej na sebe pozor. A raději zamkni...“

„Dobře... A kdyby se něco stalo...?“

„Hned zavolej mně nebo Juliette, tady máš číslo... Budu kousek odtud, u Charlotte... To mi připomíná, v tašce mám pro tebe vyplněný testy...“

„Tak ještě chvílku počkej, hned se na ně podívám... Jenom si přinesu tabulku.“

Sedli si v obývacím pokoji. François Baudrilloux podal Sáře složku. Ta si mezitím na stole rozložila několik listů s tabulkami. Pečlivě procházela vyplněné dotazníky a dělala si poznámky do bloku. Bylo však vidět, že má stále uši napnuté, snažila se chytit případné kroky v patře. Manon však byla

očividně stále na posteli.

Sára odložila poslední dotazník a vzala jednu z tabulek. Chvilku něco hledala, pak ale zavrtěla hlavou a začala vypolněnými papíry listovat

„Děje se něco?“ zeptal se François Baudrilloux

„Počkej, něco si musím ověřit.“ Došla pro mobil a chvíli s někým mluvila. Pak vyfotila dva dotazníky a poslala je jako MMS. Teprve když jí přišla odpověď, vrátila se do obývacího pokoje a sedla si na pohovku.

„Buď Charlotte ty testy řešila s nějakým psychologem, který zná testy podle Heineho, nebo je to ta nejpozoruhodnější osoba, kterou jsem kdy poznala..“ řekla.

„Řešila to přímo přede mnou, nikdo jí neradil... Proč?“

„Má sociální i emoční inteligenci vysoko nad normálem!“

„A to? IQ 190?“

„Tohle nejde vyjádřit čísly... Mimochodem, IQ má 155...“

„No páni!“

„V každém případě jsem to poslala jednomu profesorovi, který mě měl a říkal, že jestli jsou ty výsledky pravý, tak by byla obrovská škoda takový potenciál nevyužít. Jo, a test z prvního ročníku zdravky má na 95%, to se nepodaří často ani...“

Nedopověděla. Z patra zněly kroky. Sára nastražila uši. Manon chodila po pokoji.

„Tak já raději pojedu, zavolej mi pak...“

„Dobře... Ale tohle musíme taky vyřešit! Vyřídí Charlotte, že za ní někdy příští týden přijedu s jedním člověkem ze zdravky... Jestli chce, tak ji tam dostaneme...“

„To uslyší ráda... Já jedu... A dávejte tu hlavně na sebe pozor... Kdyby se cokoli podezřelého dělo... Možná si raději vezmi tohle...“ A podal Sáře služební pistoli.

François Baudrilloux odešel. Otevřeným oknem ho ještě viděla, jak jde podél silnice na nejbližší autobusovou zastávku. Kroky nahoře neutichly, ba naopak. Sára vyšla po schodech a zastavila se přede dveřmi pokoje. Podle zvuků nemohla poznat, co se uvnitř děje. Zaklepala. Zvuky najednou utichly. Chvilí počkala, než se odvážíla pootevřít dveře.

„To jsi ty, Rozárko?“ zašeptala Manon a bylo vidět, že jí spadl ze srdce neviditelný kámen.

„Jenom já, nikdo jiný tu není...“

„Budeš tu se mnou?“

„Jestli chceš...“

„Chtěla bych si kreslit... Ale nemám čím...“

Sára se jen usmála. Postavila se na špičky a z vršku jedné skříně sundala malý kufřík s obrázkem Tin Tina na víku – a ze všech stran počmáraného barvičkami. Uvnitř měla všechno, s čím jako malá ničila rodičům zdi – fixy, pastelky, voskovky (ty šly ze zdi obzvlášt špatně), tempery, vodovky a ještě malá kulatá razítka... Podala kufřík Manon. Ta však do něj sáhla a vytáhla obyčejnou tužku a ořezávátko, pak kufřík odložila na zem. Sára se jen dívala, jak zvedla matraci a z úkrytu vytáhla svůj sešit. Pečlivě matraci urovnala a uvelebila se v tureckém sedu na posteli. Sára chvíli váhala, jestli si má sednout vedle ní. Nakonec zvolila jen úplný roh postele, co nejdál od Manon. Když se ale opřela o zeď, viděla, co si kreslí. Manon si jí vůbec nevšimla, s očima upřenýma na papír krátkými tahy kreslila další obrázek. Datum nad ním bylo dnešní. Pomalu se objevoval nemocniční pokoj, pár osob, ze kterých jedna držela jakýsi měšec a nahá dívka s lahví v

ruce.

„To jsi ty?“ zeptala se Sára a ukázala na obrázek. Manon s sebou trhla a přes půl stránky udělala nepravidelnou čáru.

„Promiň, to jsem nechtěla...“

Manon přepečlivě druhou stranou tužky vygumala přebytečný klikyhák. Pak ale přikývla.

„Řekneš mi o tom obrázku něco?“

Manon se na Sáru překvapeně podíval. „To je přece Zola...“ řekla nakonec.

„Kdo je Zola?“

„Vždyť jsem ti o něm vyprávěla, četly jsme si tu knížku...“

„Emile Zola?“

Manon přikývla. Sára nechápala, ale tušila, že Rozárka by věděla, o čem je řeč.

„A kde jsem já?“ zeptala se proto.

„No ty to přece kreslíš, ty se na to díváš...“

„No jo...“

Sára nechápala o moc víc. Přeshoupla se blíž k Manon a položila jí ruku kolem ramen. Tentokráte Manon neuhnula. Dokonce si o ni po chvíli opřela hlavu. Sára se usmála. Byl to tak zvláštní pocit... Věděla, že by ji neměla nechat, před očima viděla věty z učebnic, které varovaly před vztahy mezi lékařem a *pacientem*. Jenže tohle bylo jiné! Přemýšlela, co by odpověděla, kdyby se Manon zeptala na rodiče. Dokáže jí to vůbec říci? Nenechá to raději na někom jiném?

Manon dokreslila a zavřela sešit. Nechala ho ležet vedle sebe. Jelikož obě seděly na posteli, nebylo možné zvednout matraci a vrátit sešit do *bezpečí*. Dál ale byla opřená o Sáru. *Teď! Teď je nejvhodnější čas*, pomyslela si Sára.

„Manon? Pamatuješ si, o čem jsme se bavily v nemocnici?“ zeptala se, „víš, o té věci, co máš na sobě...“

„Hmmm...“ přikývla Manon.

„Říkala jsi, že je to *tatínkova ochrana*.“

„Taky že je... Chrání mě...“

„Já vím... Ale teď jsi u mě, tady je bezpečí. Tady ti nikdo neublíží. Nemyslíš, že bychom *to* mohli sundat?“

„Rozárko, ty přece...“

Manon se opět zpříma posadila a dech se jí zase zrychlil

„Jestli nechceš, tak ne...“ reagovala rychle Sára. Nechtěla, aby to dopadlo stejně jako včera v nemocnici.

„Ty jsi přece hodná! Jsi moje kamarádka! Ty mi ho nikdy nesundáš...“

„A kdo ti *to* někdy sundal?“

Manon neodpověděla. Místo toho rukou zajela pod sukni.

„Ten, kdo má klíč...“ řekla nakonec. Sára se už už nadechovala, aby se zeptala, kdože je *ten, kdo má klíč*, ale nakonec si to rozmyslela.

„Copak by sis dala k večeři,“ zeptala se raději.

„Můžu si vybrat?“ Manon se hned rozzářily oči.

„No když to nebudou mušle, o kterých všichni říkají, že neumím...“

„To ne... Dala bych si *crepes*.“

„Jasně... A slanou nebo sladkou?“

„Slanou... Se sýrem...“

„Tak jo...“

Sára se usmála. *Crepes* měla taky ráda, i když nedovedla na pánvi udělat hrabičkama tak tenkou vrstvu, jako to uměli v Creperie Le Chat Noir, kam nejraději chodila. Tak

dobře... K večeri budou slané palačinky...

Manon dál zůstávala v tureckém sedu a tiše si broukala nějakou melodii. Mírně se pohupovala ze strany na stranu, ale jednu ruku měla pořád pod sukni. Domem se najednou rozlehl zvuk domovního zvonku. Manon sebou trhla a s téměř panickým strachem pohlédla na Sáru.

„Neboj,“ řekla Sára a pokusila se Manon pohladit po jejích krásných dlouhých vlasech, „jdu se podívat, kdo to je...“ Manon ji ale chytla za ruku tak pevně, až to bolelo.

„No tak, broučku... Neboj se, hned se vrátím...“

Nepomohlo to.

„Neboj se, co jsem ti říkala. Jsi u mě, tady ti nikdo neublíží, slibuju...“

Stisk konečně povolil. Sára nechtěla odejít. Viděla v Manoniných očích takovou hrůzu... Ale nedokázala si ji vysvětlit. Jen ji pohladila po vlasech a usmála se.

Sára seběhla dolů po schodech, proběhla chodbou a tak pospíchala, aby se co nejdříve vrátila nahoru za Manon, že málem do vstupních dveří narazila. Nahlédla nejdřív do kukátka. Venku byl Paul. No ovšem. Otočila klíčem v zámku a pustila ho dovnitř. Objala ho. Nevěděl skoro nic. Z auta mu jen poslala SMSku, že Manon bude u ní doma a že by byla ráda, kdyby přišel. Sedli si do kuchyně. Sára se mu snažila vysvětlit vše, co se stalo. Bylo to těžké, sama pŕlce z toho nerozuměla.

„Takže její rodiče někdo zabil?“ Paul neskrýval překvapení. „A ty si ji tu necháváš? Sama?“

„Proto jsem chtěla, abys přijel... A nekřič tolik, ať tě neslyší...“

Ztišil trochu hlas. „A co chceš dělat? Je to únos, to doufám víš...“

„No a co, ta holka nikoho asi nemá...“

„To si ji snad chceš nechat napořád?“

„Ne, samozřejmě že ne...“

„Tak jak?“

„Jen se o ni budu starat, dokud policie všechno nevyšetří. Nechci, aby se jí něco stalo! Komisař Baudrilloux mi slíbil, že to tu budou hlídat...“

To Paula trochu uklidnilo.

„Vždycky jsi byla naše samaritánka,“ řekl a políbil ji na čelo, „Můžu se na ni aspoň podívat? Abych se jí nelekl, až bude chodit po domě...“

„Spíš aby se nelekla ona tebe... Ale jenom ze dveří... Z doktorů má strach...“

„Jo, to už vím...“

Vyšli spolu nahoru po schodech.

„A nic neříkej,“ dodala ještě přede dveřmi. Zaklepala a dveře otevřela. Manon ještě stále seděla na posteli, jako by se ani nepohnula od chvíle, kdy Sára odešla. Teď hlavu otočila ke dveřím. Oba viděli, jak se jí rozšířily zorničky a hrud' se přestala zvedat a klesat. Zavřela oči a sklonila hlavu. Se zvláštní pokorou se posunula na okraj postele. Dřív, než stačil kdokoli něco říci, dvěma jednoduchými rychlými pohyby svlékla tričko i sukni. Najednou seděla na posteli jen v *té kovové věci*.

„M-M... Manon, co to děláš,“ vyhrkla konečně Sára. Manon jako by ji ani neslyšela. Lehla si na postel a znovu zavřela oči. Sára rychle odstrčila Paula, prošla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Manon se ani nepohnula. Ležela na posteli s očima zavřenýma. Mírně se třásla. Sára si klekla na zem před postel. Bála se dotknout nahého těla, na kterém teď naskočila husí kůže.

„Manon...“ zašeptala potichu, „Manon, jsem tu úplně sama...“

Otevřela oči. Rychlým pohledem zkontrolovala celý pokoj. Pak přitiskla kolena k břichu. Stočená do nejtěsnějšího klubíčka ležela dál na posteli.

„Manon, všechno je v pořádku, jsi v bezpečí... Prosím, oblékni se...“

„Jdi pryč!“ řekla Manon skoro neslyšně.

„Manon, prosím...“

„Myslela jsem, že jsme kamarádky! Kamarádky... A ty pak... Říkala jsem ti všechno, Rozárko, úplně všechno... Tak proč? Proč jsi *ho* přivedla?“ Šeptala a dívala se do bílé zdi.

„Manon, prosím, oblékni se... O všem si můžeme popovídat... Jen se, prosím, oblékni.“ Sára zvedla ze země tričko a sukni a podala je Manon. Spíš omylem se přitom dotkla jejího nahého ramene. Byl to zlomek vteřiny, Manon se vypjala na posteli, její ruka neuvěřitelnou silou chytla Sářino zápěstí. V příštím okamžiku se obě válely na zemi. Do pokoje vtrhl Paul. I se Sářinou pomocí měl co dělat, aby Manon udržel. A najednou klid. Stejně jako tehdy v nemocnici, i teď veškeré Manoniny snahy ustaly, její svaly povolily. Ležela na zemi bez hnutí, s očima upřenýma do prázdna... Když ji Sára zvedla do náručí, ruka jí bezvládně visela dolů. Položila ji na postel.

„Je mi to moc líto, Manon... Je mi doopravdy moc líto, co se stalo. A je mi líto, že tě nedokážu pochopit a pomoci ti...“

Manon se ani nepohnula. Sára ji alespoň přikryla dekou, aby na posteli neležela úplně nahá. Potichu pak s Paulem vyšla z pokoje. Jakmile se za nimi zavřely dveře, neudržela se a plakala Paulovi na rameni.

„Tak už je jdete zatknout?“

François Baudrilloux se otočil. U plotu stál pan Bouquette a stříhal živý plot.

„Pročpak? Co zase provedli?“ zeptal se François Baudrilloux.

„Nejde o to, co provedli, ale co by mohli ještě provést. Četl jste dneska ráno noviny? Přistěhovalci v Marseille zapálili ubytovnu. To tak, aby nám shořela celá ulice...“

„Tak zlé to snad není... A bohužel vás musím zklamat... Zatím proti nim nemáme nic...“

„Nic? Flákáte se tu už třetí den! A nic nemáte???“

„Našel jste snad vy to, čím ty děti udělali?“

„No to víte, že jsem... nenašel...“

„Tak přeji krásný večer...“

Pan Bouquette se nezmohl ani na slovo. François Baudrilloux přidal do kroku. Těšil se za Charlotte. Těšil se, až jí bude moci všechno říci. Pana Bouquetta ignoroval. Jestliže se do této chvíle neodvážil podstrčit nějaký důkaz, pochyboval, že se ještě odhodlá. O to větší bylo jeho překvapení, když se za ním ozvaly spěšné kroky. Otočil se. V pantoflích za ním běžela nějaká žena, pan Bouquette už u plotu nestál.

„Vy jste ten policista, co vyšetřuje to, co se tady stalo?“ ptala se už z dálky. François Baudrilloux přikývl.

„Jsem Anne Bouquettová,“ pokračovala žena, „Můžeme si někde v klidnu promluvit?“

„O čem?“

„Pojďte prosím trochu dál, ať mě manžel nemůže slyšet...“

Došli až na konec slepé ulice, byla tu malá lavička, tak se na ni posadili. Paní Bouquettová se několikrát nadechla.

„Chtěla jste mi říci, že víte, kdo prorazil ty gummy?“

snažil se jí pomoci François Baudrilloux.

„Totiž... Když zaplatím celou škodu, přestanete vyšetřovat?“

„Musíme pachatele najít... Už kvůli klidnému spaní vašeho manžela...“

„A co hrozí, pokud pachatele dopadnete?“

„Tak škoda je relativně vysoká... Takže určitě bude muset uhradit veškeré náklady. A když bude soudce shovívavý, tak by pachatel mohl odejít jen s několika hodinami veřejných prací.“

„A kdyby se pachatel přiznal? Jsou nějaké polehčující okolnosti?“

François Baudrillouxovi došla trpělivost. Nemělo cenu obcházet kolem horké kaše.

„Paní Bouquettová,“ řekl, „já vím, že to udělal váš manžel.“

„Ale jak...“

„Žádné z těch dětí to udělat nemohlo a vaše auto zůstalo jediné nepoškozené... Ale budiž... Paříž má jiné problémy, když zaplatíte celou škodu a domluvíte se se sousedy, aby na vás nepodali trestní oznámení, tak já na to zapomenu...“

„Zapomenete?“

„Když napravíte škodu, není co vyšetřovat...“

„Víte, můj manžel je moc hodný... Jen dřív hrál v orchestru a ten rámus, co děti dělají, mu nedělá dobře... V ulici je nemá nikdo rád, tak se můj manžel rozhodl... On by jinak neublížil ani mouše...“

„Ale chtěl je dostat pryč... Z této ulice. Kam by asi tak šli?“

Paní Bouquettová sklopila hlavu.

„Já vím, že to byla chyba...“

„Tady máte na mě kontakt...“ řekl François Baudrilloux a podal jí vizitku. Pana Bouquetta nemohl vystát, ale to, jak za ním přišla jeho žena, ho dojalo. Tak co... Francouzská justice se nezblázní. A on alespoň udělá dobrý skutek, aby až se ho tam nahoře zeptají, co v životě udělal, aby mohl něčím vyvážit to, co provedl před devíti lety. Paní Bouquettová s poklonou odcupitala v bačkorách zpátky domů. Vlastně mu jí bylo líto. Jestli celý život byla s člověkem, jakým byl její manžel... Asi to také neměla lehké... Ještě chvíli seděl na lavičce. V ulici byl klid. Pak se zvedl a zamířil k domu Charlotte.

Juliette zvolna přecházela po podkrovním pokoji, kam před pár dny přišla za Manon. Paprsky odpoledního slunce procházely střešními okny a odrážely se od tmavě červených zdí. Všude bylo čisto. Snad až sterilně čisto... V gumových rukavicích otevírala jednu zásuvku za druhou. Nějaké oblečení, tu a tam se válela knížka. Ale nic zvláštního. Až na to, že oblečení tu bylo skoro nové, vypadalo, jako by ho nikdy nikdo neměl na sobě. Na jednom dokonce našla ještě cenovku. Když si halenku prohlédla, zjistila, že je to nejnovější model z jednoho obchodního řetězce, neprodává se déle než týden. Strhla cenovku a schovala ji do sáčku.

Na malém stolku stál počítač. Zkusila ho zapnout. Tušila, že tohle bude muset nechat na Robertovi. Jenže počítač po ní žádné heslo nechtěl a hned zobrazil plochu. Otevřela dokumenty, ale byly tu jen nějaké domácí úkoly a obrázky stažené z internetu. Procházela další složky, ale kromě úkolů nic nenašla. Žádné hry! Nechala si ještě zobrazit historii stránek internetu, ale kromě Facebooku, wikipedie a serveru

o literatuře Manon skoro nikam jinam nechodila. Na Facebook bylo bohužel heslo. No nic... Nechá to Robertovi.

Vrátila se k posteli. Byla pečlivě ustaná, povlečení čisté... Stáhla žaluzie na oknech, až se pokoj ponořil do téměř naprosté tmy. Rozsvítila UV lampu, kterou si půjčila dole od techniků. Jestliže otec Manon zneužíval, musel tu být důkaz. Technik jí sice říkal, že pod UV je vidět spousta látek, fosforeskovat může nejen sperma, ale klidně i zubní pasta. Když ale zamířila světlo na postel, nestalo se nic. Žádná skvrna se neobjevila, vůbec nic... To přece nebylo možné!

Do Manoniny ložnice vešel Jean-Paul.

„Někdo tu musel být před náma,“ řekl hned ve dveřích, „díval jsem se do trezoru, odkud Robert vzal ten sešit. Ale teď tam žádný není!“

„Jo,“ přikývla Juliette, „Někdo tu byl. A pořádně tu vygruntoval...“ Posvítila lampou na celou místnost. Jean Paul hvízdal. „No... To museli mít minimálně čtu uklizeček. Ale kdy to stihli? Robert tu byl před chvílí... Jinak těla už odvezli, máme volno i dole...“

„Dobrý postřeh.... Oběhni sousedy a zjisti, jestli tu dneska neviděli něco podezřelého. Třeba partu s vysavačem a kýblem s vodou, co tu uklízela...“

„Rozkaz!“

Jean-Paul zmizel. Sára chvíli přemýšlela, jestli poslední slovo myslel vážně, ale pak to pustila z hlavy. Po čtyřech ležla po zemi s UV lampou a prohlížela každý roh. Pokoj byl dokonale uklizen. Už se skoro vzdávala, když ji ještě napadlo vlézt úplně pod postel. A tam, v rohu těsně za prknem, visel pod dřevěným roštěm igelitový sáček. Nebyl vůbec vidět, člověk musel skutečně vlézt celý pod postel, aby si ho všimnul. Juliette ho opatrně sundala a položila na postel. Uvnitř bylo

cosi, co na první pohled vypadalo jako hromádka látky, vaty, plyše a několika knoflíků. Teprve když se Juliette podařilo vytáhnout z pytlíku vše, poznala něco, co kdysi bylo snad nějakým plyšovým zvířátkem nebo panenkou. Jeho malé kousky byly neuměle přišity k sobě. Vypadalo to, jako by tu hračku roztrhal na kousky nějaký pes a Manon (jestli tedy byla její) se ji pak pokusila sama sešít dohromady... Ať tomu bylo jakkoli, uložila hračku do dalšího pytlíku.

Jean-Paul se mezitím vrátil z průzkumu.

„Teda musím říci, že ty lidi jsou lepší než kamery,“ řekl a vytáhl bloček. Juliette mezitím vytáhla žaluzie. Teď už v pokoji skutečně nebylo co najít.

„Poslouchej. Doma byla jenom paní Dufourová, ale pak najednou odjela. O pár minut později přijelo auto a vystoupil z něj jeden člověk – to byl asi Robert. Odjelo po půl hodině. Což by Robertovi odpovídalo. Za dalších dvacet minut přijelo policejní auto a dvě dodávky, zajeli až ke vchodu a všichni odjeli asi po třičtvrtě hodině. No a pak jsme přijeli my. Z toho vyplývá, že nám někdo ukradl policejní auto a přivezl s ním sem mrtvoly, které zastřelil někde jinde... Teda pitomost, mrtvoly už nejde zastřelit...“

„A to ti řekli sousedi?“

„Asi se nudí, no... Tak se dívají z okna... Cos to našla?“

„Nějakýho plyšáka, nevím...“

„To bude mít Robert radost... Ale já mám taky něco... Když jsem hledal trezor, tak jsem si spletl obrazy. Robert říkal, že trezor je za Van Goghem – mimochodem, je to jenom fotokopie. Jenže jak mám poznat, co je Van Gogh. No a na jednom rámu bylo zezadu přilepeno šest klíčků. Nevím, od čeho můžou být.... Takový malý, stříbrný... Dal jsem je mezi

důkazy, aby se na ně v laborce podívali... Jinak Dufour si očividně dokázal užívat, našli jsme dole papíry ještě k jednomu autu, nějaký plachetnici v Marseille a kupní smlouvu na jeden dům u moře.“

„To nám teď moc nepomůže... Tak do laboratoře odvez ještě tohle,“ řekla Juliette a podala mu několik papírových sáčků, „Já tady ještě zůstanu... Když tak se stav na komisařství, ale myslím, že můžeš jít domů... A vyžeň Roberta z laboratoře, mám pocit, že na dnešek vůbec nespál.“

Jean-Paul přikývl a vzal důkazy v papírových sáčcích. Sára pak už jen z okna zahlédla policejní auto. Znovu si sedla na postel. Matrace pod ní trochu zavržala. V ruce si hrála s UV lampou a v hlavě si opakovala dnešní den. V hlavě se jí podivně spojovaly události. Carine Bretonová ve výslechu označí za pachatele Dufoura... Jenže co když to řekla proto, že věděla, že Dufour už je mrtvý? Co když měla spolupachatele... Nikdo z okolních oddělení v poslední době nehlásil žádný ztracený policejní vůz. Jenže Jean-Paul říkal, že sem nějaké policejní auto přijelo chvilku po tom, co Robert odjel... Ne, to přece není možné... Asi se zbláznila...

François Baudrilloux seděl s Chralotte v obývacím pokoji. Její matka nahoře uspávala děti, sama chodila spát také brzo.

„Víte komisaři,“ začala Charlotte, „Kdyby to dopadlo dobře a nešel jste do vězení... Chci říci, že bych byla moc ráda, kdybyste k nám chodil dál.“

„Vždyť jsem ti už říkal, že se k policii nevrátím. A Juliette jsem se přiznal. Až to všechno skončí, myslím až skončí vyšetřování, tak mě, doufám, nechá taky zavřít...“

„Doufáte? Dobře víte, že vám to nepomůže...“

„Charlotte, dneska jsem byl s Manon. Vůbec mě nepoznávala. Nepamatuje si na mě...“

„Na něco takovýho jen tak nezapomenete...“

Sára stála u sporáku a na ploché pánvi smažila jednu palačinku za druhou. Na talíři jich už měla slušný sloupek. Paul v obývacím pokoji vyřizoval jeden telefon za druhým a nervózně přecházel mezi televizí a gaučem. Manon byla stále nahoře, od chvíle, kdy ji s Paulem drželi na zemi, uběhla už skoro hodina. Za tu dobu se ale z patra neozval sebemenší šramot.

18:30, France 24, Le Journal. Deset minut aktuálních zpráv. Po dvou po sobě jdoucích znásilněních se policii podařilo objevit svědka z Olmessonského parku. Sára vypnula plyn a s rukama od těsta došla k puštěné televizi v obývacím pokoji. Podle zdroje obeznámeného s vyšetřováním je pachatelem prominentní úředník Jacques Dufour, který však před příjezdem policie nejprve legálně drženou zbraní zastřelil svou manželku a poté zbraň otočil proti sobě. Co se stalo s jejich dcerou se zatím neví. Další informace přineseme v příštích relacích. Pád letadla Air France AF447, který se 1.června 2009 zřítíl do Atlantického oceánu, zůstává stále záhadou...

„Dlouho to před ní neutajíš,“ řekl Paul, který zprávy France 24 také sledoval. Sára ho však skoro nevnímala.

„Strejda říkal, že to byla vražda - ne sebevražda,“ řekla překvapeně, „A navíc... Jak už to může být ve zprávách?“

„Někdo si asi pospíšil... Ale to není tvoje starost, nech to na policii. Musíš vymyslet, jak to Manon řekneš. Nebo to před ní chceš dál tajit? Aby to zjistila sama?“

„Ne, to ne...“

„Tak vidíš...“

„To za ní mám jít a říci jí. Manon, je mi to líto, ale zastřelili se ti rodiče?“

„Já vím, že ty něco vymyslíš...“ Přistoupil k ní a obejmul jí. „A až to skončí, uděláme si volno a pojedeme k moři. A pak začneme řešit, do jaký nemocnice tě dostaneme...“

„Co bych bez tebe dělala, Paule...“

Podlaha nad jejich hlavou zavržala... A zase bylo ticho.

„Musím dodělat *crepes*, ať nejsou ostatní studený...“ omluvila se. Paul ji ale stále držel kolem pasu.

„Neblbni, nejsme tu sami,“ odstrčila ho, „Když tak až večer...“

Paul ji políbil na tvář a pustil. Jakmile se ale Sára vrátila ke sporáku, podlaha opět zavržala. Na chvíli se zaposlouchala. Manon chodila po pokoji. Sára zřetelně slyšela, jak cvakly dveře. Otočila se. Manon jde dolů?! Tiché cupitání po schodech.... Pak se před ní objevila. Stála bosa na posledním dřevěném schodu. A naštěstí už na sobě měla tričko i sukni. Sára si najednou uvědomila, že je to docela pohledná dívka. O to víc nenáviděla člověka, který ji nutil nosit ten *pás*.

„Manon, je mi moc líto, co se nahoře stalo...“ řekla potichu Sára. Manon k ní otočila své hnědé oči.

„Co se stalo, Rozárko?“ zeptala se nevinně.

„Když o tom nechceš mluvit, dobře...“ přikývla Sára, „Zůstaň už prosím s námi, za chvíli je večere...“

„Zůstanu... Ale co se stalo, Rozárko?“

To nevypadalo, že by o tom Manon nechtěla mluvit. Skoro to vypadalo, jako by si to, co se stalo před chvíli nahoře v pokoji, ani nepamatovala. Sára naznačila Paulovi, aby se jí

postaral o zbývající *crepes* a došla k Manon. Chvilí přemýšlela, jestlí jí může chytit za ruku.

„Manon, před chvílí jsme byli nahoře v pokoji. Přišla jsem tam já a můj kamarád Paul,“ začala, „Pamatuješ si to?“

„Paul tam nepřišel...“ řekla Manon klidně, „Jenom ty, Rozárko... Ukazovala jsem ti obrázky...“

„Ano, ale pak jsem přišla ještě s Paulem. Znovu, to si nepamatuješ?“

Manon jen zavrtěla hlavou. Nelhala, nevymýšlela si. Skutečně si nepamatovala, že se něco stalo. Prostě ten krátký nepříjemný okamžik vytěsnila ze svých vzpomínek.

„Promiň...“ řekla Manon potichu.

„Broučku, proč se omlouváš...“

Manon udělala dva kroky ke skrčené Sáře a beze slov jí chytila kolem krku.

„Mám tě ráda, Rozárko...“ šeptla. Sára nevěděla, co říci. Ještě před chvílí, před pár minutami jí tahle 14-tiletá dívka napadala silou, kterou by nečekala ani u dospělého. A teď... Teď jak batole toužila po dotyku...

„Já tebe taky...“ řekla po chvíli Sára. Věděla, že tohle by říkat neměla! Ale nemohla si pomoci..

„Víš, Rozárko... Chtěla bych být s tebou pořád... To jsme pak jen samy dvě... Jenom my dvě a nikdo další.“

„Vždyť je tu Paul, podívej... Dělá ti právě *crepes*.“

„Vždyť víš, že toho nemyslím.“ Sklonila se a pošeptala Sáře do ucha: „Myslím ty, *co nemluví*.“

„Ty, co nemluví?“

„Jsou se mnou, když jsi ty pryč. Když chci jít spát, nebo jdu do školy.. Někdy mě honí... Mluví na mě... Ptala ses mě, ale já ti to nechtěla říci, protože by ses mi smála... Ale s tebou jsem sama...“ A usmála se. Na jejím obličejí byl úsměv

čímsi zvláštním.

„Neboj... Budu s tebou... A nikdo se ti smát nebude...“
řekla Sára, „Utíkej si umýt ruce, jsou to hned ty dveře na konci chodby.“

Manon přikývla a odběhla. Sára se narovnala a zhluboka se nadechla.

„Ty, co nemluví?“ zopakoval Paul od sporáku,
„Myslíš, že má nějaký halucinace?“

„Já nevím, Paule... Fakt nevím...“

„Přemýšlej, jsi nejlepší psycholožka u Mondora...“

„Ale nejsem... A hlavně... Už se na ni nedívám nezaujatě... Nedokážu to... A nechápu, jak to, že si nepamatuje, co se nahoře stalo...“

„Třeba si to jenom nechce pamatovat. Víš, že velký stres může způsobit výpadky paměti...“

„Tak proč je teď tak v pohodě?“ pokračovala Sára, zatímco připravovala talíře na stůl, „V jednu chvíli se se mnou rve, pak najednou upadne do apatie, skoro bezvědomí a o čtvrt hodiny později je naprosto v pohodě... Ne, Paule, s tou holkou něco je...“

„Něco psychickýho?“

„Možná schizofrenie. Vysvětlovalo by to, proč si některé části nepamatuje.“

Paul už nestihl odpovědět, protože se vrátila Manon. Sedli si ke stolu. Během večeře skoro nemluvili. Manon se držela co nejbliž Sáry (nebo spíš Rozárky). Sára čím dál víc docházela k přesvědčení, že Rozárka není skutečný člověk, možná se zrodila Manon jen v hlavě. Možná potřebovala někoho, komu se svěřit, když ve skutečném světě nikomu nevěřila. Ale svěřit se s čím? Navíc zatímco Paulovi a Sáře stačily 4 *crepes* dohromady, Manon jich spořádala sama 7. Sára

ještě rychle dva další smažila. A i to nakonec bylo málo. Ta holka měla hlad, ale nepostěžovala si doteď ani slůvkem!

„Vypadáš, jak kdybys tři dny nejedla, chceš udělat ještě pár?“ zeptala se Sára. Trochu těsta jí ještě zbylo, možná ještě na dva nebo tři *crepes*. Manon přikývla a trochu se usmála. Snad jen pro sebe, šeptem, že to snad nemohl ani nikdo slyšet, dodala. „Pět dní...“

„Pět dní?!“ skoro vykřikl Paul, „ty jsi nejedla pět dní?!“

Manon se omluvně otočila k Sáře: „Vždyť víš, že když se mnou táta není spokojený, že mi nedá oběd ani večeři... A tenhle týden nebyl...“

„Nebyl spokojený? Co to znamená?“ rozčiloval se Paul snad až příliš nahlas. Manon neodpověděla.

„Neboj, broučku, teď jsi u mě...“ vložila se Sára, „Podívej, tady je lednice, tak když budeš mít kdykoli hlad, vezmi si, co budeš chtít. Doopravdy, na cokoli budeš mít chuť.“

Manon několikrát zamrkala. „A táta?“ zeptala se.

„Co táta?“

Manon tentokráte neodpověděla. Místo toho odstrčila talíř. Pak zvedla hlavu a podívala se nejdřív na Paula, pak na Sáru. „Rodiče nechtěli, abych s váma jela,“ řekla najednou, „Nechtěli. Kdyby ano, dali by *jemu* klíč!“

Sáře neušel nepatrný pohyb, jak Manonina ruka sjela dolů k pasu. Pochopila. Přeběhl jí mráz po zádech. Klíč. Klíč od Manonina *pásu*. Proto se Manon svlékla, když do jejího pokoje přišel Paul. Myslela, že on má klíč! A že... Ona se nebála doktorů! Ona se bála všech mužů! Sára se podívala na Paula a bylo vidět, že i *jemu* to došlo. Manon se ani nepohnula. Musí to hned zavolat policii. Musí to hned zavolat strýci!

Jean-Paul seděl v poloprázdné internetové kavárně. K wifi se připojil přes svůj notebook. Popíjel horkou čokoládu a procházel jména, která Robert ofotil v sešitu v Dufourově domě. Většinou to byli dobře známé osoby, bylo tu pár náměstků, lidi z ministerstva, právníci, podnikatelé, několik doktorů – ale našli se i lidé, o kterých nedokázal najít nic. Vedle každého jména pak bylo datum a v kroužku číslo od jedné do šesti. Sešit začínal třetím červencem 2006 a poslední zápis byl teprve před pár dny. Některá jména se opakovala i několikrát za sebou. Bohužel sešit byl psán ručně – a to navíc takovým rukopisem, který žádný program nedokázal do počítače převést. Jean-Paul trpělivě přepisoval řádku za řádkou. Pomalu se blížil ke konci, když se zarazil. Zvětšil si fotku a znovu se podíval na detail jednoho zápisu. Ne, tady nebylo pochyb. To jméno bylo *Simone Trimbauld*. To přece nemohl být on... Určitě se tak jmenuje ještě někdo... Zapnul si internetový prohlížeč, i když věděl, že není zrovna bezpečné přistupovat do databází z internetové kavárny. Vyfukal Simone Trimbauld. Ještě jednou to jméno zkontroloval podle fotky v sešitu. A stiskl enter. Trvalo to jen zlomek vteřiny. Z databáze měl jediný záznam. Komisař Simone Trimbauld, nar. 27.12. 1971 v Paříži, ženatý, má syna. Komisař Trimbauld... Jean-Paul veřil na náhody... Ale co bylo moc... Vytáhl mobil. Komu ale zavolat? Komisaři Budrilloux? Ten už nebyl komisař. Juliette? Ta je doma se svýma dětma... Leclerc s ním takhle pozdě vyrazí dveře. Zbývalo poslední číslo.

„Slyším...“ ozval se z druhé strany Robertův hlas.

„Zdar, poslouchej, dívám se teď na ty jména,“ začal Jean-Paul.

„Hele, zavolej za chvílku, mám teď plný ruce práce s těma klíčky...“

„Neříkala Juliette, že máš jít domů?“

„No a? Jsem v laborce... Ve svém volnu... Zavolej za chvíli“

„Našel jsem mezi těma jménama jméno *Simone Trimbauld*.“

Robert už už chtěl položit sluchátko, ale to jedno jméno vyburcovalo jeho pozornost.

„Komisař Trimbauld?“ ujistil se.

„Přesně ten. Očividně se s Dufourem znal. Chtěl jsem ještě nějak projet ty data, ale zavírají tady za půl hodiny a to bych nestihl...“

„Kde jsi?“

„V internetový kavárně...“

„Hele, tak přijed' do laborky... Já tu budu asi do rána... Chci to dodělat...“

„To Juliette nebude mít radost.“

„No a co... Je to moje volno. Jo, kód od dveří je *****. Sakra...“

„Co se stalo...“

„Mám ty klíče... Mají sériový čísla, kódovaný. Podle jednoho fóra jsou to speciální klíče od... no ty víš od čeho...“

„Ne...“

„No... Od toho... Jsou od speciálně spolehlivých nerez zámků, který se dávají na ten pás, co má Manon.“

„Klíče od Manonina pásu? Co vím, bylo jich šest... Dufour asi nevěřil, že je ten zámek spolehlivej...“

„Ty to nechápeš... Tohle je šest *různých* klíčů. Od šesti pásů...“

„A sakra...“

„Jo, přesně..“

„Za půl hodiny jsem tam.“

Jean-Paul zavřel notebook. Dneska to bude hodně dlouhá noc.

„Spí?“ zeptal se Paul Sáry, která potichu našlapovala po schodech.

„Snad...“ pokrčila rameny. Došla k Paulovi a sedla si vedle něj na gauč.

„Co budeme dělat?“

„Já nevím.. Chtěla jsem zavolat strejdovi, ale nezvedá mi to. A když zavolám policii... Vždyť jsme ji vlastně unesli... Fakt nevím, co teď...“

„Hlavně klid, my na něco přijdeme...“

Sára se nechala Robertem obejmout.

„Když ona je to tak milá holka... Jak jí to vůbec někdo mohl udělat?“ zeptala se a měla co dělat, aby se jí netřásl hlas, „Chtěla bych, aby byla šťastná, aby byla v bezpečí... Aby byla jako ostatní a sundala *tu věc*. Jenže dovedeš si představit, jak by se chovala, kdybych za ní přišla a měla klíč? Bude si myslet, že...“ Raději větu nedokončila. Paul ji k sobě ještě víc přitiskl a snažil se jí uklidnit.

„Víš, jak jsem ti vynadal, když jsi mě donutila zastavit sanitku kvůli té rvačce?“ řekl, „Jsem rád, že jsi taková...“

„Pitomá? Naivní?“

„Vždyť víš, co myslím... Nebýt tebe a komisaře, Manon by byla bůh ví kde...“

Za okny se najednou ozval šramot. Jako by někdo chodil po zahradě. Oba zatajili dech. Osvětlená byla jen část zahrady, zbytek se utápěl ve tmě. Někdo tam byl. Zřetelně slyšeli kroky na štěrkové pěšině.

„Běž nahoru a schovej se...“ zašeptal Paul.

„Co chceš dělat?“ strachovala se Sára a zůstávala stále

v jeho náruči.

„Řekl jsem, jdi nahoru,“ trval na svém Paul a odstrčil ji. Ze stolku sebral pistoli, kterou tu nechal François Baudrilloux.

„Paule...“

„Jdi nahoru! Hned! Zamkni se s Manon v pokoji. A zavolej policii.“

Sára se třásla, ale poslechla. Paul zůstal v přízemí sám. Zhasl světla a čekal. Jestli se Sára s François Baudrilloux nemýlili – a jestli Dufourova sebevražda nebyla sebevražda... Tak teď si přišli pro Manon. Ještě nikdy neměl v ruce zbraň, teď ji ale držel pevně a odhodlaně. Dům stál daleko od pouličního osvětlení, jen jedním oknem dovnitř dopadalo nažloutlé světlo. Zbytek domu se topil v černotě. Kroky na štěrkou najednou ustaly. Klika dveří se pohnula, ale dveře byly na komisařovu radu zamčené. Paul stál kousek za nimi skrčen za křeslem. Chvilí se potýkal s pojistkou, než se mu podařilo pistoli odjistit. Čekal. Dlouhé minuty se nic nedělo. Nic však nenaznačovalo tomu, že by ten za dveřmi odešel. Paul stále svíral pevně policejní pistoli. Vtom se ozvalo zvláštní škrábání, jako by se třely o sebe dva kovové plíšky. Slyšel, jak se západka ve dveřích otočila. Ani se nepohnul. Neviditelná ruka tlačila kliku dolů. Vstupní dveře se pomalu ořevřely. Těžké kožené boty vkročily na plovoucí podlahu. Zastavily se.

„Kdo jste,“ vykřikl do tmy Paul.

Přízemí osvětlil na malý okamžik červený záblesk. Rána. Byl to instinkt, který stiskl spoušť jen o zlomek vteřiny později i na Paulově pistoli. Druhý záblesk. Druhá rána. A třetí rána. Tentokrát bez záblesku. Zasténání a dutý pád, jak se těžké tělo zhroutilo na podlahu. Do dveří vběhla další osoba. Mohutný obr! Paul nečekal a vystřelil znovu. Tříštění skla, jak

se rozbil skleněný obraz vedle dveří.

„Nestřílejte, Paule! Nestřílejte!“

Znal jeho jméno...

„Odhoďte zbraň,“ zakřičel Paul stále skrytý za křeslem. Cosi kovového dopadlo na podlahu.

„Jsem Victor Leclerc, z komisařství Sucy-en-Brie, poslal mě sem François Baudrilloux,“ zazněl hlas od vstupních dveří.

„Dokažte to...“

„Rozstviňte a ukážu vám průkaz.“

„Vypínač je vedle vás, vpravo.“

Paul se za křeslem narovnal a ve chvíli, kdy přízemí rozzářilo bílé světlo ze zářivek, už mířil na člověka ve dveřích. U jeho nohou leželo bezvládné tělo. Victor Leclerc zvednul ruce nad hlavu.

„Nestřílejte,“ zopakoval, „Ve vnitřní kapse mám průkaz. Podívejte se. Komisař Baudrilloux mě požádal, abych tenhle dům dnes v noci hlídal...“

Paul se stále nataženou zbraní došel k Leclercovi, vytáhl z vnitřní kapsy doklady. Teprve pak zbraň sklonil.

„Děkuju,“ řekl pak. Byl si jistý, že on minul a že to byl Leclerc, který vystřelil kulku, která ho možná zachránila.

U jejích nohou leželo tělo jakéhosi hromotluka, tváří k zemi. Ještě stále ale držel v ruce pistoli. Druhá – a té první velice podobná – byla kousek od něj – ta, co upustil Victor Leclerc.

Společně hromotlukovo tělo obrátili. Rána prošla hrudníkem, už nedýchal. I tak Leclerc vytáhl z kapsy mobil a zavolal záchranku. Pak se jal prohledávat očividně mrtvé tělo. Paul stál nad ním – stále otřesený tím, co se právě stalo. Něco ho strašlivě svědilo na paži. Jako by ho tam někdo polil vařící

vodou. Podíval se tam a uviděl, že má rukáv od krve.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Leclerc při pohledu na něj.

„Já... Já nevím...“ Paul byl na krev zvyklý. Ale na *cizí* krev. Victor Leclerc vstal a vyhrnul Paulovi rukáv. Jeho okrajem setřel krev.

„Je to jen škrábnutí...“ řekl nakonec, „jděte si to umýt, stačí na to obyčejná náplast. A možná pantenol, jestli tu máte.“

Jemu, zdravotníku rychlé záchranné služby, radil, co má dělat... Neodvážil se neposlechnout. Došel do kuchyně a strčil ruku pod proud studené vody. Naštěstí to doopravdy bylo jenom povrchové. Spálenina pár milimetrů hluboká už stačila zčervenat. Paulovi začalo bušit srdce. To bylo od kulky! Vrátil se a viděl, jak v křesle, za kterým se schovával, je díra skrz. Stačilo málo, být o pár centimetrů víc vlevo. A kulka by ho zasáhla. Prolétla křeslem, jen se otřela o jeho ruku a narazila do zdi. S nechápavým vyrazem držel v ruce ten malý kovový předmět.

„Krucí... To není možné,“ slyšel Leclerca, který se stále skláněl nad mrtvým tělem, „Je to taky policista...“

Paulovi to bylo jedno. Omluvil se a vyběhl nahorů po schodech.

„To jsem já, Paul,“ volal už z dálky, „Všechno je v pořádku...“ Věděl, že Sára by ho byla schopná praštit židlí, kdyby si nebyla jistá, že je to on. Takhle ale sama otevřela dveře a vrhal se mu kolem krku.

„Slyšela jsem výstřely, co to... Tebe trefili, ukaž...“ Sára nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Paul cítil, jak se mu v náručí klepe. Otevřenými dveřmi zahlédl Manon, která naprosto v klidu seděla ve vypůjčeném pyžamu na posteli.

„Bála jsem se o tebe, co se stalo?“ vykoktala Sára

a odmítala Paula pustit.

„Všechno je v pořádku, zůstaň ještě chvílku tady nahore, ano?“

„Ale co se stalo?“

„Pak ti to všechno v klidu řeknu...“

S houkáním se ulicí hnalo auto.

„Zůstaň tady,“ řekl ještě Paul, „Pak pro tebe přijdu...“

„Jak ti to jde?“ zeptal se Robert. Stál u velkého kovového stolu, na kterém měl rozložené oblečení z Dufourova domu. Jean-Paul seděl u počítače u okna.

„Nic moc,“ řekl Jean-Paul, „Přepsal jsem už všechny jména, ale zatím jsem nepřišel na to, co mají společného, a proč si je Dufour zapsal. Ale možná s těma přepadeníma opravdu souvisí, protože jsem našel jak jméno otce Marione, tak otce Flory. Jsou až skoro na konci. Ale to může být náhoda... Co ty?“

„Človče, nevím... Juliette vzala nějaký oblečení. To, co vzala jinde, než u Manon, tomu bych věřil, že ho někdo někdy nosil. Ale tohle ne.. Mimochodem, tohle třeba není ani Manonina velikost. Navíc většina je *made in Carrefour*, jestli víš, co tím chci říct. Jako jestli mám říci, co si myslím, tak někdo to pravý oblečení vyhodil a dal tam tohle. Vždyť je skoro úplně nový. Se podívej na tenhle svetr, i kdybys používal Perwoll – nebo na co to teď běží reklama – tak rozhodně takhle červený nebude... Navíc čtrnáctiletá holka ti dobrovolně vlněný svetr asi nosit nebude, ne? Zejtra zajedu do Carrefouru a podívám se, jestli náhodou všechno tohle oblečení není v aktuální nabídce. Jestli mám pravdu... Vnímáš mě vůbec?“

Jean-Paul nereagoval. Vytřeštěně zíral do monitoru. Robert nechal oblečení oblečením a přešel k němu.

„Vidíš to?“ zeptal se nevěřicně Jean-Paul.

„Co?“

„Odpovídá to! Ty nesmyslně velký částky na Dufourově účtu! Odpovídají datům v sešitu! Roberte... To od těchhle lidí má Dufour ty peníze!“

„Ale proč? A za co?“

„Zeptáme se ráno našeho komisaře. Podívej. 20.04. Simone Timbauld 3000E. A dvojka v kroužku. V sešitě je šest čísel. A ty jsi našel šest klíčů! Jeden patří Manon!“

„Takže Dufour nejenže znásilnil ty dvě holky, ale... Prodával Manon?! To přece nemůže být pravda, ne? Vždyť tady, tenhle člověk pracuje v druhém obvodu na komisařství. Tohohle člověka taky znám, to je mluvčí ministerstva, má na starosti imigrační... To nemůže být ono, Jean-Paule...“

„Je to ono... Jak jinak to chceš vysvětlit?“

„Takže chceš obvinít všechny tyhle lidi? Že tyhle lidi a Manon a pět... Dufour je mrtvý! Jak zjistíme, kdo jsou ty ostatní?“

„Ale tyhle lidi nejsou mrtví!“ Jean-Paul zlostně zapíchl na obrazovku, „Tyhle lidi ví, kdo jsou ty zbývající holky!“

„Hele, jediným klíčem je Manon... Dejme tomu, že máš pravdu. Takže když zítra pozveme pár lidí z toho sešitu k nám na komisařství – nebo co vlastně, stačí najít pár ukázek ze zpráv nebo z internetu, ty lidi jsou dost známí, tak je Manon pozná... Zařídíme zítra povolení, abychom mohli na té klinice vyslechnout Manon...“

„Totiž... Manon už není na té klinice, je u komisařovy známý z nemocnice... Zaslechl jsem, jak volá Juliette.“

„U známý Simona Timbaulda?“

„Ale ne, u komisaře Baudrilloux...“

„Zavoláme to Juliette?“

„Neblbni, je půl jedenáctý... Už bude spát... A nebo... No v každém případě už není dobrý jí volat. To do rána počká... Ale víš, co mi vrtá hlavou? Jestliže doopravdy Dufour Manon, kterou měl neustále doma... No pochop, mohl si s ní dělat, co chtěl... Tak proč pak znásilnil ty dvě další holky? Jo, jasně... V případě Marione nám svědek popsal docela dobře Dufourovo tetování a máme výpověď Carine Bretonové z La Fosse. Jenomže uvědom si, tuhle výpověď z ní dostal Trimbault. A ten v tom taky jede...“

„No právě, to nedává smysl. Kdyby v tom jel, tak přece nenechá udat Dufoura...“

„Leda by věděl, že Dufoura už živýho nenajdeme... Podívej se znova na ten seznam. Svědci před Dufourovým domem viděli policejní auto. Ne, neukradli nám ho. To *byl* nějaký policista. Podívej se na seznam, stačí si vybrat, který z nich!“

„Pak ale Manon...“

„Manon je jediná, kdo tyhle lidi může usvědčit!“

„Zavolám Juliette.“

Robert dojel na kolečkové židli k telefonu a po paměti vyfukal číslo na Juliettin mobil. Nic. Nezvedala to ani na druhý pokus. Robert tiše zaklel a vyfukal číslo na François Baudrilloux. Nezvedl mu to ani on.

„Na co ty lidi mají telefony?“ nadával, „K jaký známý Manon odvezli?“

„Juliette říkala něco o Sáře, co pracuje v nemocnici, kam Manon nejdřív...“

„Sára Rénierová, jeho neteř, vím...“

Robert přešel k počítači a za chvíli měl adresu.

„Bydlí v Lesigny...“ řekl, „Jedeme...“

Uháněli ulicemi se zapnutým majáčkem a houkačkou. Co na tom, že se blížila jedenáctá hodina a většina lidí se už chystala spát. Route de Paris i N104 byly v tuhle hodinu skoro prázdné, a tak v Lesigny byli za pár minut. Chvíli se proplétali klikatými uličkami, než našli Avenue de Petit Pont. V přízemí domu Sáry Rénierové se svítilo. A vstupní dveře byly otevřené. Prudce zastavili u okraje silnice. Už už chtěli běžet dovnitř, když se ve vstupních dveřích objevil Leclerc.

Jean-Paul i Robert se zastavili uprostřed zahrady.

„Co tady děláte?“ nevěřičně na ně civěl Leclerc, „Juliette vám volala?“

„Ne... Co tady děláš ty?“ zeptal se stejně nechápavě Robert.

„Komisař Baudrilloux mě poprosil, abych to tu hlídal... A...“ Udělal krok stranou „Myslím, že věděl proč.“ Teprve v tu chvíli si Jean-Paul s Robertem všimli nehybného těla ležícího ve vchodu.

„Hlídal jsem támhle v autě,“ pokračoval Leclerc, „když jsem si všimnul, že se kolem toho domu někdo ochomýtá. Šel jsem za ním, támhle pod těma stromama je tma, nemohl mě vidět. Chvilku dělal něco se zámekem a pak vešel dovnitř. No a najednou vytáhl pistoli a střelil. Nedalo se nic dělat... No a pak jsem to málem schytl od Sářina přítele, našťastí se mu ale třásla ruka. A já pitomec si zrovna dneska nevzal vestu... Takže Juliette už o tom ví?“

Jean-Paul jenom zavrtěl hlavou. Jen v krátkosti Leclercovi vysvětlil, na co přišli v laboratoři a co je hnalo tak rychle za Manon.

„Hmm...“ řekl Leclerc, „To by vysvětlovalo, proč i tenhle člověk...“ Mávl rukou k tělu na podlaze „...je policista. Z druhého okrsku.“ A podal Jean-Paulovi průkaz, který u něj

našel.

„Hele, toho znám,“ téměř vykřikl Jean-Paul, „Jeho jméno taky bylo v tom sešitě. Určitě!“

„Pěkně se to zamotalo. Kde je vůbec Juliette?“

„Nemůžeme se jí vůbec dovolat...“

„Dobrý den...“

Všichni tři se otočili. Po schodech se vracel Paul. Krev mu z rány už netekla, ale skvrny na rukávu byly dostatečně výmluvné.

„To jsou mí kolegové z komisařství, Jean-Paul Perin a Robert Ribéry,“ představil je Leclerc.

#7

Françoise Baudrilloux probudil mobil. Protřel si oči. Bylo skoro půl čtvrté ráno. Kdo mu mohl volat? Rozespale se natáhl pro telefon. Ospalost ho rázem přešla. Měl dva nepřijaté hovory od Sáry, jeden od Roberta, od Juliette a jeden z policejní laboratoře. Co se dělo? Většina z hovorů byla ještě před půlnocí! Jak to, že ho to neprobudilo? Snad ještě není pozdě... Jediný, kým si mohl být jistý, že v tuhle hodinu ještě určitě nebude spát, byl Robert. A jestli to nezvedne... Musí za Sárou... Ale nejdřív zavolat Robertovi. Naštěstí doopravdy ještě (nebo už?) nespal.

Když François Baudrilloux položil mobil zpátky na stůl, byl bílý jako stěna. Za ty znásilnění mohl Dufour, to už věděl. Ale aby někdo šel v noci po Sáře a po Manon... Děkoval tomu nahoře (jestli ovšem nějaký tam nahoře byl), že nechal Sáře svoji služební zbraň a nechal Leclerca hlídat ten dům. Leclerc mu naštěstí potvrdil, že před domem je teď klid. Takhle

daleko to nikdy nemělo dojít! Hned ráno musí zajet na komisařství a říct všechno, co ví. Nesmí už dál ohrožovat lidi, které má rád. Vytáhl z tašky blok a tužku. Dlouho přemýšlel, co má Charlottě napsat. Bude to jeho dopis na rozloučenou.

Milá Charlotte,

je mi líto, že tahle slova svěřuji papíru a nemůžu je říci přímo tobě. Dnes v noci se pokusili zabít jednu moji známou. Kvůli Manon. Už nemohu vystavovat nebezpečí další lidi, které mám rád – včetně tebe. Víím, že ty to pochopíš. Jsi doopravdy úžasné stvoření a já bych tě měl za svou vlastní dceru rád. Jenže to nejde. Ne příštích 20 let. Chtěl bych se ti ale nějak odvděčit za to, co jsi pro mě udělala – ano, víím, že nejsi moje dcera a že nejsi Manon, jak jsi mi několikrát opakovala.. Ale tohle nedělám kvůli svému svědomí, dělám to kvůli tobě. Každý měsíc ti můj advokát pošle 900 Euro. Mělo by to stačit na bezproblémová studia jak tvoje, tak tvých sourozenců – mimochodem, pozdravuj ode mě Filipa. Prosím, ber to jako omluvu za moji nepřítomnost.

Tvůj François Baudrilloux

PS: staví se u tebe příští týden moje neteř a domluvíte se, kdy můžeš nastoupit na zdravotní školu.

Sára skoro celou noc nespala. V hlavě pořád slyšela tři rychle po sobě jdoucí výstřely. Policie byla v domě asi do půl druhé. Odvezli tělo a všechno zdokumentovali. Paul jí několikrát ubezpečoval, že to sám zvládne, ať jde klidně spát. Jenže když si lehla do postele, slyšela v hlavě opět výstřely a

viděla Paula celého od krve. Ach Manon! Co si komu provedla, že se kolem tebe dějí takové věci? Slíbila jednomu policistovi, že ráno zaveze Manon na komisařství. Nevěděla proč, ani jí to ale nezajímalo, nedokázala logicky uvažovat. Neuklidnilo ji, ani když se k ní půl třetí ráno Paul přitulil. Se strýcem vymýšleli nebezpečí, které jí a Manon hrozilo. Jenže tohle bylo pořádně reálné! Oknem sledovala, jak vychází slunce. Začínala neděle. A vypadalo to, že bude zase hezky... Paul ještě o půlnoci volal do nemocnice a vzal si neplacené volno. Když se ručička hodin přiblížila k páté hodině, už to Sára v posteli nevydržela. Vstala a bosa si šla udělat kávu. Na chvíli se zastavila u vchodových dveří. Nebýt díry v křesle a chybějícího obrazu, nebylo by poznat, že se tu vůbec něco stalo. Žádné tělo, žádné střepy, žádná krev. Pach střelného pachu se však neztratil. Nebo se jí to jenom zdálo?

S hrníčkem čerstvé kávy vyšla do patra. Potichu, jak jen to šlo, otevřela dveře do Manonina pokoje. Manon se ani nepohnula. Ležela zachumlaná skoro až po uši, stočená do klubíčka. Sára ani nevěděla, proč sem vlastně přišla. Snad se chtěla jen přesvědčit, že je v pořádku... Snad jen... Potichu došla ke stolu, na kterém stále ještě ležel její sešit. Neuklidnila ho pod matrací, nikam neschovala... Věděla, že tady je v bezpečí... Právě proto Sára tak dlouho váhala, než ho ze stolu sebrala. Manon se ani nepohnula. Dýchala klidně a vypadala snad i šťastně. Sára se usmála a vyšla z pokoje.

Venku svítalo. Sedla si ke kuchyňskému stolu, což bylo pravděpodobně jediné místo v přízemí, ze kterého nebylo vidět na prostřelené křeslo. A otevřela sešit. Pečlivě prohlížela jeden obrázek za druhým. Byla si téměř jistá, že Manon má nějakou psychickou poruchu, která způsobuje výpadky paměti. I když Manon říkala cosi o *těch, co nemluví*, schizofrenii takřka

okamžitě vyloučila. Muselo to být něco jiného, snad rozdvojená osobnost? Kdyby se Manon dostala opět do hysterického stavu, pamatovala by si, jak ji napadla v nemocnici a včera v jejím pokoji? Nebo to byla jenom obyčejná ztráta paměti způsobená stresem? Věděla, že důkaz musí hledat v jejím sešitu. Už ale ztrácela nadhled. Téměř se slzami v očích se dívala na postavičku na obrázcích, která měla kolem pasu kus kovu. Nakonec sešit zavřela... Ne, takhle to nejde... Zajede s Manon přímo do nemocnice Creteil-. Ať se na ni podívá odborník.

V kanceláři bylo rušno. Jean-Paul s Juliette dávali dohromady materiály, které měli o Manon. Zvlášť pak ty, které se týkaly včerejšího dne. Jean-Paul speciálně vytiskl stránku ze sešitu od Dufoura, na které bylo jméno komisaře Trimbauda a k tomu přiložil i výpis z účtu Dufoura (a nějakým způsobem se dostal i k účtu komisaře Trimbauda, Juliette – stejně jako komisař Baudrilloux – se nesnažila hledat Jean-Paulovi kontakty v bankách). Z těchto dokumentů jasně vyplývalo, že Simone Trimbaud před půl rokem vybral z bankomatu v centru 3000 Euro, které se o den později objevili na účtu Jacqua Dufoura. Leclerc stál opodál a sepisoval hlášení ze včerejší noci (bylo třeba pár věcí upravit, zamlčel, že po něm Paul vystřelil, přece jen to byla služební pistole François Baudrilloux, kterou měl v pondělí společně se služebním průkazem odevzdat). Ještě předtím stihl ale sepsat krátké tiskové prohlášení pro noviny, ke kterému přiložil několik listů z Dufourova sešitu. Jestliže měli pravdu – a v tomhle *podniku* jela tak vysoká společnost – nesměli jim dát nejmenší příležitost a čas někoho podplatit. Všem už bylo jasné, proč byl komisař François Baudrilloux suspendován. A stejně jim bylo

jasné, že pokud nedostanou celý případ co nejdříve na veřejnost, čeká je stejný – nebo ještě horší – osud.

Jen Robert a komisař Trimbaud chyběli. Vždyť bylo teprve šest hodin a navíc byla neděle! První se objevil Robert. Přirtil se ve čtvrt na sedm.

„Dobrý jitra,“ řekl a mával nad hlavou papírem, „Je to teda asi teď úplně mimo, ale mám spojení mezi Dufourem a druhým místem činu, mezi Florou. Ty bílý vlákna, co tam našli, jsou z toho roztrhanýho hadru, co jste našli u Dufoura.“

„Z toho Manonina plyšáka?“ zvedla hlavu od papíru Juliette.

„To byl plyšák? To jsem nějak nepoznal... No alespoň můžeme ty znásilnění uzavřít, obě je spojuje Dufour... Takže už nám tu žádný delikvent neběhá... Jak to jde?“

„Jak by... Chystáme se obvinít čtvrtinu pařížský smetánky...“ pokrčila rameny Juliette a oči zabořila opět do papírů.

„To jsem na to zvědavý... Ví vůbec, co se v noci stalo?“

„Nikdo z nás mu to neříkal,“ odpověděl Jean-Paul, „Ale jestli v tom jede taky, tak se to k němu už určitě dostalo. Ale Baudrilloux o tom ví, ráno jsem mu to volal. Říkal, že má nějakýho známýho u France 24, takže kdyžtak se s ním spojí.“

Před komisařstvím zastavilo auto. Leclerc, který seděl nejbliž u okna, vstal a vyhlédl ven

„Manon...“ řekl, „Jdu jim naproti.“

Jakmile se za ním zavřely dveře, vzhledla od papírů i Juliette.

„Přijde Manon,“ řekla, „musíme si uvědomit, že ta holka to neměla moc lehké. Takže hlavně opatrně. Nechci, aby se nám tady úplně zhroutila, nebo někoho napadla, jak se prý

stalo v nemocnici. Co vím, tak je možné, že má nějakou psychickou poruchu.“

„Jasný,“ přikývli téměř v tu samou chvíli Robert i Jean-Paul. Před komisařstvím mezitím zastavilo další auto. Tentokráte k oknu doběhl Jean-Paul.

„Trimbaud!“ řekl jen.

„Tak tohle bude o fous...“ vzdechla Juliette a položila papíry na stůl. V tu chvíli do kanceláře vstoupila Sára a s ní i Manon v doprovodu Leclerca.

„Leclercu, Trimabaud právě přijel,“ řekla Juliette, ještě než Leclerc stačil zavřít dveře, „vezmi ji do výslechový místnosti a ukaž jí pár fotek, ať to kdyžtak není moc velký faux pas. Pošlu pak pro vás Jean-Paula.“

Všichni tři zase odešli. Sára v duchu počítala vteřiny. Došla k dvaceti, když se dveře bez klepání rozlétly.

„Jak to, že jsem nebyl informován o vaší noční akci? Jsem váš nadřízený, jste povinni mě informovat o každé vaší činnosti.“ Téměř křičel. Jean-Paul i Robert se otočili na Juliette.

„Nebyl jste informován proto, že tu je důvodné podezření, že jste byl ve styku s panem Dufourem,“ řekla Sára naprosto klidně.

„COŽE?!“

„Dne 19.04. tohoto roku jste v bankomatu Banque Populaire u Lucemburských zahrad vybral 3000 Euro, které jste převedl na účet Jacqua Dufoura následující den. Můžete mi prosím říci, co to bylo za peníze?“

„Vy jste se mi hrabali v účtech? Jak jste si vůbec mohli dovolit..?!“

„Takže nepopíráte, že jste převedl 3000 Euro na účet pana Dufoura?“

„Za tohle vás nechám vyrazit od policie!!! Jak jste si mohli dovolit hrabat se mi v účtech?!“

„Můžete mi říci, za co bylo těch 3000 Euro?“ Juliette stále držela klidný hlas.

„Ukažte mi důkaz, že...“

Ještě ani nedomluvil a Juliette mu podala tři papíry.“

„Výpis z vašeho účtu, z Dufourova účtu a ofocená stránka ze sešitu, který jsme našli u Dufoura doma.“

„Žádný takový sešit tam nebyl, není nikde zaprotokolován.“ Komisař Trimbauld opět částečně našel klid.

„Nebyl,“ přikývla Juliette, „Protože ho bohužel někdo odnesl dřív, než jsme provedli ohledání místa činu. Naštěstí Jeden z mých lidí tam šel ještě dřív a tyhle stránky ofotil.“

„KDO?!“

„Ještě jste nebyl náš velitel, nemusím vám tuto informaci sdělovat. Ale šel tam na můj příkaz! Za co jsou ty peníze, pane Trimbauld?

„Jednalo se o půjčku...“

„O půjčku? A nedostal jste náhodou za ty peníze klíč od Manonina pásu cudnosti?!“

„CO-SI-TO-VŮBEC-DOVOLUJETE?!“

Komisař Trimbauld zčervenal v obličeji. V tom zazvonil telefon. Zvednul ho Robert.

„PŮJDETE-DO-HLÁŠENÍ!!! VŠICHNI!!!“

„Sáro, Leclerc říká, že ho Manon poznala,“ řekl Robert stále se sluchátkem na sluch.

„Tak ať sem i s Manon přijde,“ přikývla Sára a pak se opět podívala na komisaře Trimbaulda, „Ať jí tady komisař může do očí říci, že se jí nikdy ani nedotkl.“

„Manon? Manon je přeci na klinice Geoffroy St.Hilaire!“ protestoval komisař Trimbauld.

„A to víte jak? V převozním dokumentu stojí, že ji z nemocnice Henriho Mondora převezli do Centre Hospitalier de Creteil. Jak víte, že je na klinice v pátém obvodě?“

„Totiž, asi...“ Komisař cítil, jak ztrácí pevnou půdu pod nohama. Ta pitomá policistka... Ale ne, nemohla mít přece žádný důkaz. Kdyby Manon nebyla na klinice, určitě by mu dali vědět... Určitě...

„Kdo vám skutečně velí, pane Trimbaud – promiňte, ale komisařem vás nazývat nebudu!“

„Jak kdo mi velí?“

„Kdo nařídil převoz na kliniku St. Hillaire? A kdo vás poslal sem, abyste zajistil, že se vyšetřování povede *správným* směrem? A neřekli vám, ať svedete všechny podezření právě na Dufoura? Kterého mezitím nechali zastřelit?“

„To byla sebevražda!“

„Dnes v noci se příslušník policie pokusil zastřelit lidi, co se starali o Manon! To měla být také sebevražda? Nebo jste plánovali jinou nešťastnou náhodu?“

„Já nevím, o čem mluvíte!!“

„A kdo...“

Sára nedopověděla, protože v tu chvíli se otevřely dveře. Stála v nich Manon. Křečovitě se držela za ruku Sáry, která byla hned za ní. Tvář komisaře Trimbauda se podobala křídě.

„Ahoj Manon, ničeho se neboj, ano?“ spustila Sára milým hlasem, „Chtěla bych vědět, jestli znáš tady toho pána.“

Manoniny oči sjely na obličej komisaře Trimbauda. Neřekla ale nic, jen se ještě pevněji přitiskla k Sáře.

„Manon, je to pro nás moc důležité?“

Manon přikývla.

„Znáš tedy tohohle pána?“

Další přikývnutí.

„A odkud ho znáš?“

„Přišel k nám domů...“

„K tobě domů, dobře... A co tam dělal?“

„Tatínek mu dal klíč.“

„LŽE! Vymýšlí si!!!“ vykřikl komisař Trimbaud.

„Mlčte,“ okřikla ho prudce Sára a pak opět ztišila hlas, „Manon, na co byl ten klíč?“

Manonina ruka se svezla pod sukni. Neřekla ale nic.

„Manon, byl s tebou sám?“

Tentokrát Manon přikývla.“

„Byl s tebou tento pán sám ve tvém pokoji?“

Další přikývnutí.

„Nutil tě dělat něco, co jsi nechtěla? Nebo co ti bylo nepříjemné?“

„Tatínek to chtěl...“ zašeptala Manon. Celá se teď třásla.

„Ta holka lže! Nevím, co to tady hraje a co na mě chcete shodit, ale tohle vám neprojde, všechny vás dám do hlášení!!!“ Komisař Trimbaud křičel tak, že se Manon vystrašeně otočila a přitiskla se k Sáře. Ta jí jen cosi pošeptala do ucha.

„Manon, řekneš mi, co jste spolu dělali sami v pokoji?“

„Neposlouchejte ji!“ křičel dál komisař Trimbaud a otočil se na Manon, „Tohle ti neprojde!“

„On mi sundal tatínkův dárek! Sundal mi tatínkův dárek! ON! ON!“ Così se v Manonině obličeji změnilo. Vytrhla se Sáře a vrhla se na komisaře Trimbauda. Sára s Leclercem měli co dělat, aby sami čtrnáctiletou dívku udrželi.

„To stačí, Manon,“ snažila se marně Juliette, „Tenhle

člověk ti už nic neudělá! Simone Trimbauld, zatýkám vás pro důvodné podezření, že jste podle článku 222-24 trestního zákoníku zneužil Manon Dufourovou. Chcete k tomu něco dodat?“

Komisař Trimbauld neřekl nic. Stál jak omráčený a vůbec neslyšel, jak mu Juliette vysvětluje jeho práva. Nebránil se, když ho Robert s Jean-Paulem odvedli. Juliette si oddechla a podívala se na Manon. Sára s Leclercem ji stále ještě drželi, už se ale tolik nebránila.

„Byla jsi úžasná,“ řekla. Manon ale nereagovala.

„Kromě Trimbauda poznala ještě asi 60 lidí ze sešitu, ty, co jsem našel na fotkách,“ dodal Leclerc. Konečně mohl Manon pustit. Ta neváhala ani minutu a přitiskla se k Sáře. To už se vrátil Jean-Paul.

„Teda jestli nám tohle projde,“ začal hned ve dveřích, „Vždyť jsme se otevřeně přiznali k únosu, k vloupání, k neuposlechnutí rozkazu a ještě si zatkneme našeho nadřízeného... Nevidím to s námi příliš růžově...“

„Můžu už Manon vzít pryč? Potřebuje si odpočinout,“ skočila mu do řeči Sára, která už o Manon začínala mít strach. Cítila, jak se jí v objetí třese.

„Samozřejmě,“ přikývla Juliette, „Ale nebude vám vadit, když vám dám policejní ochranu? Přece jen je Manon moc důležitý svědek...“

„Po včerejšku?“ usmála se Sára, „Budu jenom ráda...“

„Jo, ještě maličkost,“ vyskočil najednou Jean-Paul a začal se hrabat v Robertově tašce na notebook. Vytáhl papírový pytlík přelepený policejní páskou. Bez váhání ho roztrhl a na ruku se mu vysypalo šest klíčků. Dřív, než mohla Sára cokoli udělat, natáhl k nim ruku. Manon se přestala třást, zorničky se jí rozšířily. Pustila se Sáry a ruce se jí svezly

k bokům. S očím upřenýma na Jean-Paulovu nataženou ruku udělala pár kroků.

„Ne, Manon, není to tak, jak to vypadá,“ snažila se jí uklidnit Sára, věděla ale, že teď už je pozdě.

„To přece ne, Rozárko,“ řekla potichu Manon, „Ne... Ty jsi mi to slíbila! Slíbila jsi mi to... Slíbila...“

Sára čekala, že bude následovat další výbuch, ale Manon se svezla na zem a dala se do pláče. Sára si klekla vedle ní. Chvilí váhala, jestli se jí může teď dotknout. Nakonec pomalu položila ruku na její rameno. Manon neuhnula. Juliette, Jean-Paul i Leclerc stáli nad nimi a vůbec nechápali, co se děje. Jean-Paul našel klíček, na kterém byla vyryta dvojka (jelikož Manon poznala jen lidi, u kterých byla v sešitu dvojka v kroužku, předpokládal, že tohle je správný klíč) a podal ho Sáře.

„Manon... Manon podívej se na mě...“ Sára marně hladila Manon po rameni. Ani se nepohnula, slzy jí tekly po tváři. Ruce jí cukaly, jako by se snažila vleže sundat si tričko.

„Ty... Ty jsi mi řekla...“ vzlykala, „Řekla jsi, že mi nikdo nic neudělá, když jsem s tebou. A teď...“ Už se jí skoro podařilo svléknout si tričko...

„Manon... Podívej se na mě, prosím.“

Manon konečně zvedla oči. Sára v rukou držela malý stříbrný klíček.

„Manon, slíbila jsem ti, že ti nikdo neublíží. Nikdo! Na... Vezmi si ten klíček! Je tvůj... Jenom tvůj... A napořád...“

Manon se přestala třást. Chvilí se nechápavě dívala na Sáru a na klíč, který k ní natahovala. Pak, z ničeho nic, se na zemi posadila.

„A tatínek?“ zeptala se.

„Táta s tím souhlasí. Už jsi velká holka, proto mi dal

tenhle klíček,“ vymýšlela si Sára. Nic jiného jí teď ani nezbývalo, „ Už jsi velká holka, a příští rok se budeš moci sama rozhodnout, komu ten klíček dáš... Ano?“

Manon se narovнала a utřela si oči.

„Vážně to řekl?“

„Přece bych ti nelhala...“

Manon zvolna, nevěřicně vzala klíč do ruky. Pak se její obličej rozzářil. Vstala a beze slov Sáru objala. Juliette, Jean-Paul a Leclerc stále nechápali, co se dělo. Viděli jen dívku, která si jim v kanceláři téměř svlékla tričko a válela se po zemi. Teď objímala ženu, které říkala Rozárko. Vrátil se Robert. To už Manon stála vedle Sáry a držela se jí pevně za ruku. Jean-Paul se nabídl, že na ně bude dávat pozor, než se všechno vyjasní. Odešli. V kanceláři zůstala jen Juliette, Leclerc a Robert.

„Takže jestli to dobře chápu...“ začal Leclerc, „Tak Dufour prodával svoji vlastní dceru lidem z toho seznamu, co tam Robert našel. Když jsem Manon ukazoval fotky, tak poznala asi 60 lidí včetně dvou lidí z ministerstva. Proto dala kancelář starosty Dufourovi alibi, protože se bála, že kdybychom se v tom hrabali, tak na tenhle skandál dřív nebo později narazíme. Když se tak ale stalo, tak suspendovali Baudrillouxa a dali nám sem Trimbauda, který v tom jel taky a měl tedy osobní zájem, aby se nic z toho neprovalilo. Ty lidi nahoře se ale už báli, že Dufour by je mohl prásknout, tak se ho rozhodli zbavit, a abychom dál nepátrali, tak Trimbaud nějak vymámil z tý ředitelky, že Dufourovi řekla, kde bude Marione, abychom měli poslední důkaz proti Dufourovi a ty znásilnění mohli uzavřít. Jenže věděl, že Dufoura mezitím někdo zabije a nikdo nebude moc říci opak. Zbývala Manon, a aby ji měli pod kontrolou, když ji učitelka ze školy dovezla nečekaně do

nemocnice, nechali ji převézt na kliniku St.Hillaire, kde asi taky mají nějaký spojence a kde chtěli Manon schovat. A když se ji komisařově známý podařilo – no řekněme unést – tak jeli za ní a chtěli ji taky zabít. Takže musíme jenom zjistit, kdo tomu všemu velí...“

„Teď to musíme hlavně všechno rychle zveřejnit,“ řekla Juliette, „nebo dopadneme jako Dufourovi! Roberte, je v tom sešitě jméno našeho divizního?“

Robert na Jean-Paulově počítači našel tabulku, kterou včera vytvořil. Chvilí hledal, ale jméno divizního komisaře nenašel.

„Paráda,“ přikývla Juliette, „Tak doufejme, že ten v tom prsty nemá. Domluví s ním další postup a pak svoláme tiskovku...“

„A co my?“

„Roberte, ty jdi hlavně spát!“

„V pohodě, jsem vzhůru teprve 49 hodin...“

„Jak říkám... Domů a spát... Ty Leclercu vystřídej v poledne Jean-Paula. Musíme Manon teď doopravdy hlídat!“

„Já ji můžu taky ještě hlídat,“ nedal se Robert, „Ale už včera večer mi Baudrilloux volal, ať zařídím sledování. Tak jsem naproti domu jeho neteře v Lesigny postavil auto s kamerama, pořád tam je, stačí vytáhnout anténu a připojit se na kamery...“

„Roberte...“

„Jasně, jdu spát...“

Juliette spokojeně přikývla: „A držte mi palce, ať mě divizní nezabije...“

Juliette sebrala ze stolu všechny papíry, všechny důkazy, které měly proti skupině, která několik let zneužívala malou holku.

Sára s Paulem seděli na lavičce v čekárně v pavilonu D nemocnice v Creteil. Se zdejší psycholožkou se Sára osobně znala několik let. A v Paříži nevěděla o lepší. I Manon s ní šla dobrovolně, pustila Sářinu ruku a následovala psycholožku do ordinace. Od té doby uběhlo už skoro čtvrt hodiny. Sára ani Paul nepromluvili. Jen se dívali na dveře, ve kterých Manon zmizela.

„Víš,“ začal po chvíli Paul, „Dneska ráno jsem přemýšlel. Co bude teď s Manon? Nemá rodiče, nemá, kdo by se o ni postaral...“

„Nevím,“ pokrčila rameny Sára, „Nejdřív půjde asi do nějakého diagnostického ústavu a pak... Kdo ví... Je jí už čtrnáct...“

„Nemysli si, že jsem si nevšiml, jak na tobě visí očima a je na tobě skoro závislá...“

„Tak to se snad spraví...“

„Pamatuješ si, jak jsme o Vánocích v legraci uvažovali o svatbě?“

„Hmmm...“

„Bral bych Manon jako *naši* dceru.“

Sára nestihla reagovat, otevřela překvapeně pusy, ale neřekla nic. V tu chvíli totiž z ordinace vyšla Manon i s psycholožkou. Sára vstala a udělala k nim pár kroků. Manon se jí hned opět chytla za ruku. Ano, taky by ji brala jako *jejich* dceru.

„Utíkej na chvíli za Paulem,“ řekla, „Já tady s paní doktorkou musím ještě něco probrat, ano, Manon?“

Manon poslechla okamžitě. Doběhla k lavičce a sedla si vedle Paula. Dost daleko, aby na ni ale nedosáhl.

„No, Sáro... Tenhle případ ti teda moc nezávidím,“

řekla psycholožka, „Podle toho, co jsi říkala i podle toho, co jsem sama zjistila, můžu říci, že na 90% u ní začíná schizofrenie. A samozřejmě potvrzuju tvoji teorii o rozdělené osobnosti. Chtěla jsem se bavit i s tou *druhou* Manon, ale moc to nejde. V té *druhé* Manon je moc velký vztek. Bude to hodně těžký boj... Měla bys hned informovat rodiče. A kdyžtak je pošli za mnou...“

„Manon rodiče nemá,“ zašeptala Sára.

„Počkej, to je *ta* Manon, jak o ní mluvili včera ve zprávách? Jak říkali, že neví, co se stalo s dcerou těch dvou zastřelených lidí?“

„Ne tak nahlas. Manon to ještě neví.“

„Teda holka, ty nevíš, do čeho se pouštíš... Co vlastně chceš teď dělat? Jak dlouho se chceš o Manon starat?“

„Dokud nebude po soudu...“

„Po jakém soudu?“

„Počkej si večer na zprávy...“

„Teď mě napadá... Tebe vlastně vyhodili z Mondora, vid’?“

„Jo. A asi to má něco s Manon taky společnýho.“

„Víš, co mě napadlo? Pojď pracovat sem... Přímo do pavilonu D. Co jsem pochopila, tak je na tobě Manon dost závislá. Mohla by být pod dohledem psychologa a zároveň s tebou.“

„Pracovat tady?“

„Proč ne... A měla bys neustále Manon na očích. Což by se ti u Mondora nestalo...“

Juliette odešla a Leclerc s Robertem zůstali v opuštěné kanceláři. Robert už si také balil věci, očividně se do postele těšil. Zato Leclerc se tvářil divně, vypadal

myšlenkami úplně mimo.

„Snad se nebojíš, že po nás taky někdo půjde?“ dělal si z něj legraci Robert, „Už o tom ví tolik lidí...“

„Ne, to vůbec ne... Ale... Já vím, že bys nejraději zapad do postele... Ale myslíš, že bys mi ještě mohl s něčím pomoci?“

„Leclercu, neblbni, máme všechno hotový! Znásilnění – to udělal Dufour, Manon, ta je taky vyřešená... Nebo chceš vyřešit ještě ty propíchnuté pneumatiky? Nebo se znova pustit do té vraždy taxikáře? Vykašli se na to, dneska v noci jsi udělal pořádně dobrou práci... Na všechno se teď vykašli a jdi si odpočinout...“

„Mlč chvílku... Nahráváme všechny telefonáty, ne?“

„Jo... Proč?“

„A ten telefonát, jak bylo to první přepadení, v Rue d'Eglise, jak mi volala kamarádka Marione...“

„Jo, počkej, najdu ti to...“

Robert vytáhl z tašky ještě svůj notebook a na dvou počítačích zároveň procházel záznamy telefonátů.

„Mám to, tady... Chceš to stáhnout, nebo jenom poslechnout.“

„Ani jedno... Jsi schopný porovnat ten hlas? S někým jiným?“

„Tak už mě nenapínej...“

„Porovnej ho s Manon...“

„CO?!“

„Teď přece máme její hlas, všechno se teď nahrávalo.“

„Jo, ale proč...“

„Prosím, udělej to...“

„Ale chvílku to potrvá... Taková analýza hlasu není taková, jako to vidíš v kriminálkách, že to jen přes sebe položí

a ono jim začne zeleně blikat MATCH! Dej mi půl hodiny...“

„Dík...“

Robert nechápal, o co se Leclerc snažil. Jako vždy ale neváhal ani chvíli, co se týče technických věcí, od toho tu byl on. A jestliže si Leclerc myslel, že by tahle analýza mohla být důležitá... Přetáhl oba soubory do svého notebooku – přece jen byl několikanásobně výkonnější, než jeho stolní počítač tady v kanceláři. Chvíli mu trvalo, než se sluchátky na uších odstraní všechny šумы a hlasy ostatních. Leclerc mezitím stál u okna a okusoval další tužku. Robertovi se už zavíraly oči a hlava mu – zvláště teď se sluchátky na uších – z nedostatku spánku třestila. Leclerc začal nervózně přecházet po kanceláři. Konečně měl oba soubory připravené. A porovnat. Stiskl tlačítko a čekal. 2%... 10%... 20%... Kdyby to dělal nahoře v serverovně u pořádného počítače, už by to bylo... 60%. Zívá. S přivřenýma očima se díval na pomalu rostoucí modrý pruh. 90%. No tak... Dělej... *Porovnání dokončeno*. No konečně. Chytil do ruky opět myš a klikl na analýzu. Ospalost byla rázem pryč. Díval se do sloupce frekvenční analýzy. *Průměrná shoda 92%*.

„To byla Manon, kdo to přepadení ohlásil?!“ řekl překvapeně. Leclerc rychlými kroky přešel kancelář a natáhl se k Robertovu monitoru.

„Jsi si tím jistý?“ zeptal se.

Robert neodpověděl, jen velkýma zelenýma písmenama napsal přes celou obrazovku *POSSITIVE MATCH*.

„Víš co to ale znamená?“ podíval se na něj Leclerc.

„Že Manon byla na místě prvního přepadení.“

„A na druhým místě jsme našli vlákna z jejího plyšáka,“ doplnil Leclerc.

„Ale... Ale proč?“

„Sára říkala, že je možný, že má nějakou psychickou poruchu! Víš, že jsme nikdy neměli důkaz, že to udělal chlap.“

„Ale vždyť jsi ji viděl, ta se bojí celého světa... Ta by těžko našla dost vůle někomu ublížit. Nebo... Udělat tohle...“

„Třeba se něco stalo. Třeba se to v ní zlomilo a rozhodla se pomstít. Proto nám zavolala. Chtěla to shodit na svého otce... Chtěla se od něj dostat pryč! Ona se mstí, Roberte... Možná našla ten sešit, možná věděla, kdo jsou ti lidé, které za ní Dufour vodil.“

„To by se snad ale mstila jejich otcům, ne jim...“

„U Réniera se jí to povedlo... Ona prostě neměla sílu na to zničit ty brzdy úplně..“

„To je jenom náhoda, tohle... Vždyť není žádný důkaz, že by věděla, kde se ty holky nachází...“

„Ale jo... Věděla to půlka internetu. Ty holky to přece psaly na Facebook. Jean-Paul to komisaři ukazoval... A co vím, Sára říkala, že Facebook měla i Manon.“

„Facebook má dneska kde kdo...“

„Proč přepadení přestaly? Manon odvezli do nemocnice! A pak vždycky byla pod něčím dohledem! Navíc uvědom si.. Všechny přepadení se staly ráno před začátkem školy. A Rénierovi někdo poškodil brzdy v poledne, když mají ve škole volno na oběd...“

Robert tomu nemohl uvěřit. Nedokázal si představit, že by ta drobná čtrnáctiletá dívka byla schopná udělat něco tak strašného. Ospalost ho už dávno přešla, jeho mozek jel naplno. Nedokázal ale najít jedinou věc, která by Leclercovu teorii vyvrátila. Všechno do sebe pasovalo. Přeběhl mu mráz po zádech.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptal se nakonec.

„Máme stoprocentní jistotu, že to udělala ona?“

Nemáme,“ řekl Leclerc a odložil napůl rozkousanou tužku, „Ta holka toho zažila moc. A jestli mám říct podle sebe, já se jí ani nedivím, že už to jednou nemohla vydržet. Ne, fakt se jí nedivím. Ale je jí čtrnáct, Roberte. A všechno, co udělala, udělal kvůli tomu, co jí dělal Dufour. Takže ten za to ve skutečnosti může. Ta holka nepatří do vězení... Potřebuje pomoc...“

„Takže?“

„Řeknem to Juliette, uvidíš, že se mnou bude souhlasit. Navíc včera v novinách vyšlo, že za ty znásilnění může Dufour. To je pro veřejnost určitě uvěřitelnější osoba, než nějaká čtrnáctiletá holka, nemyslíš? Zvlášť až vyjde najevo, co byl Dufour zač. A ještě jedna věc. Co víme, Manon byla adoptovaná, Dufourovi byli jediní, koho měla. Přece nechceš, až skončí soud – a to už jí určitě patnáct let bude – vyprovodit před stanicí a říct, *Tak, Manon, děkujeme, ale teď se o sebe postarej sama?* S jejíma zkušenostma a zážitkama skončí brzo na ulici. A ty dobře víš, co ji tam čeká.“

„Tak?“

„Diagnostický ústav pro děti a mládež v Creteil.“

Kdosi zaťukal na dveře. Oba se překvapeně otočili.

Do kanceláře vešel François Baudrilloux.

„Zdravím, šéfe,“ řekl Robert s úsměvem na tváři, „Kdy se k nám vracíte?“

„Nevrátím se, Roberte,“ řekl pomalu.

„Ale vrátíte, tohle si nemůžete nechat ujít.“

A Robert začal vysvětlovat vše, na co přišli.

„Tak jestli máte ten sešit, musí ti být jasné, proč se nevrátím...“ přerušil ho najednou François Baudrilloux.

„Totiž... Ne...“

„Našli jste tam přece moje jméno, nebo ne?“

„Vaše? Proč by tam mělo být vaše jméno?“
„Zapni diktafon, Roberte...“

Verše na str. 90 Shakespearův sonet 27 překlad Jan Vladislav

Zed'

Charlotte van Leeweneck

Vydalo nakladatelství HINT s.r.o., Parmská 355, Praha 10

www.HINT.cz

© ilustrace František Pašinger

1. vydání

Praha 2011

Tisk : Tribun EU

Gorkého 41

302 00 Brno

Czech Republic